

העיתון הזה

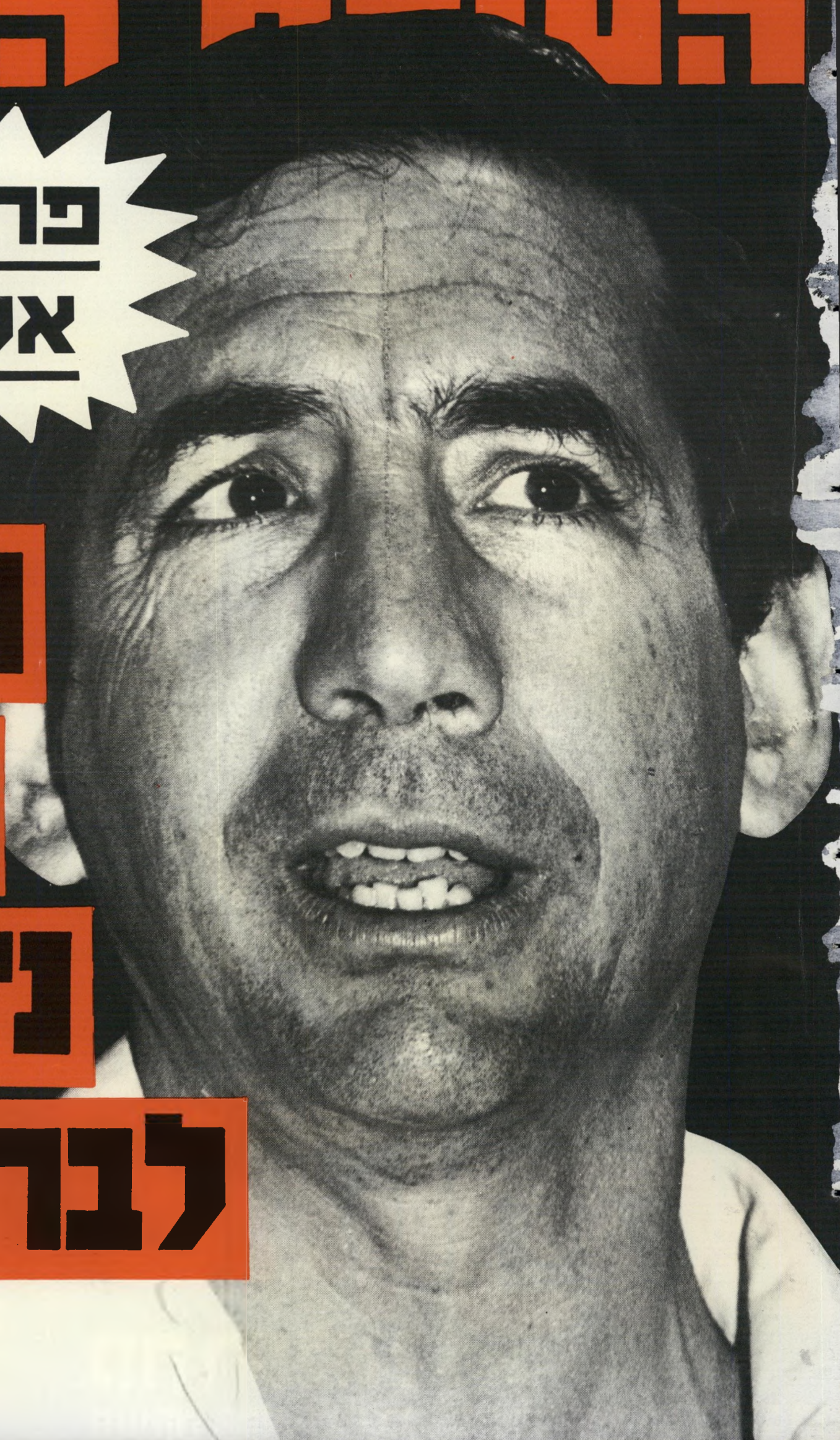
**פרשת
אלבין**

האם

הוא

ניסה

לבדוח?

עלמה

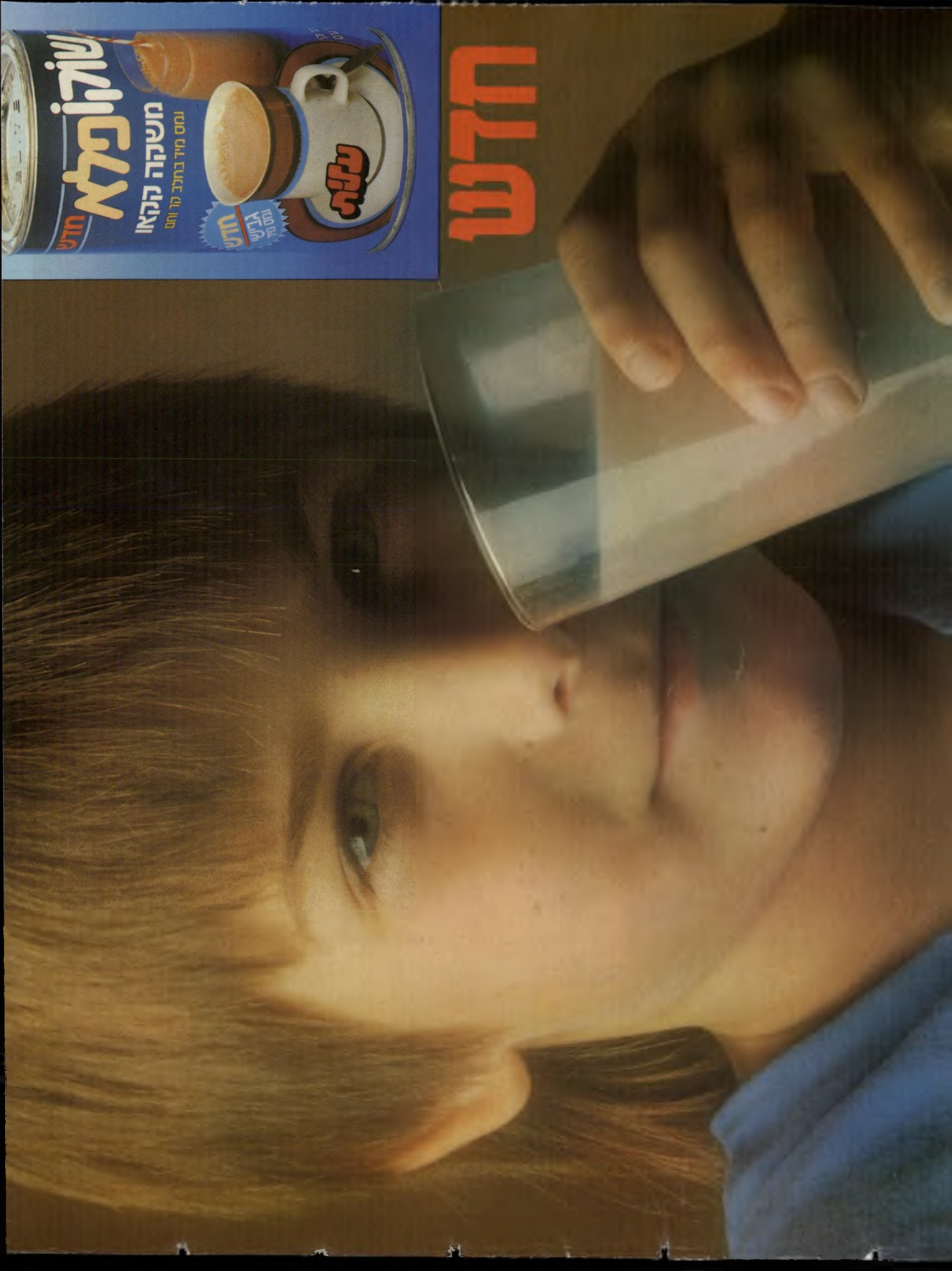
וימר טמיר כהן (יעקבסון)

משקה קקאו כמו בחי"ל - נמס **מ.י.ד.** גם בחלב קרי

מה המלא?

עלמה
עלמה

עלמה

חדש

כל הקהילה אל הטבילה

על דרישת הטבילה לעולי אתיופיה (העולם הזה 31.7)
כדי להסיר את תום ההשפלה שבגידור, הציע הרב דוד גרוסמן, ממגדלי העמק, ששימרון פרס ויצחק שמיר יטבלו עם עולי אתיופיה.
אני מציע שייקבע תאריך גידור אחד לכלל הקהילה, שבו ישתתפו בטבילה המוני ע"י ישראל ונבחריה. ניתן להפוך יום זה ליום חג. שיסמן את התמוגגות יהדות אתיופיה עם כלל ע"י ישראל.
ד"ר ברוך אליצור, תל-אביב

כהנאו כהנאו כהנאו

לקורא דוידזון בעיה עם בתו, הסטור דנטית.

אני מודה ומתוודה שאני שוקל הצבעה לרשימתו של כהנא. בתי לומדת באוניברסיטת תל-אביב ואני לא מסוגל לעכל את העובדה שמוסא, מכפר ערבי במשולש (שלפני הכנות התחזה כעולה חדש מארץ ערבית והציג עצמו בשם משה), התחיל לחזר במרץ אחרי בתי וחברותיה, הלומדות באותה הפקולטה.

אני חושב לבקש ממישרד החינוך הפרדה בין הסטודנטים היהודיים והערביים, כדי שלא יתרוצצו יחדיו ולמנוע בכך, בכל מחיר, נישואי תערובת.

יש בארץ יזמרי חינוך רבים: זרם חרדי, זרם המזרחי, זרם העובדים וכו' ובטוחני שאף אחד מהנ"ל לא ייאזר לשבת יום אחד בזרם השני, ואם יהודים חוששים מוורס חינוך יהודי שונה, אזי, אני הקטן, בוודאי פוחד מאוד מלימוד מעורב עם ערבים.

עתידיה של בתי חשוב לי יותר מכל דבר אחר וממה שיאמרו הגויים. העמידו עצמכם במקומי, ועם היר על הלב, ענו לי בכנות: מה עלי לעשות? א' דוידזון, גבעתיים

רגל אחת על המדרגה

בקשת התחשבות מנהגי-האוטור בוסים.

נהג האוטובוס: אנא, שים נא לב לנוסעים. תנועותיך ותגובותיך הן לפי קצב מהיר, בדרך כלל. קורה גם שאתה רוצה לגמור את המישימת ומאיץ את הקצב ואז, בתחנה, אתה סוגר את הדלת, לפני שנוסע כמוני יורד אל הכביש. אבל אני, ורבות כמוני, המוגבלים בתנאי עותינו המוטוריות, מסתגלים בקושי למצב. אם כי דבר ראשון כשאני עולה לאוטובוס, אני מתקרב לדלת האמצעית, כדי להיות בין היורדים הראשונים. אבל בדיוק בדקה שאני יורד, אתה מתניע, כשאני עוד עם רגל אחת על מדרגת האוטובוס.

לכן אני חוזר ומבקש, אנא, בתחנה, שים לב לנוסעים. אליעזר כהן, קריית-אטא

הורוסקופ לארבעה גלגלים

על העדמות הרכב של בעלי המזלות השונים.

אני מודה שאני חולת הורוסקופ. זה המדור הראשון שאני קוראת בכל גליון של העולם הזה. וגם בכל עיתון אחר.

בשבוע ארצה, בשבוע שעבר, מסיל בחול, חילקו במטוס כל מיני שבועונים. אחד מהם היה שבועון איטלקי, שהביא סקר הורוסקופי מעניין, במסקנותיו אני מבקשת לשתף את קוראי העולם הזה.

לפי אותו סקר מתברר, כי בנושא המכוניות מעדיפים בני מזל תאומים מכוניות קטנות: בני מזל טלה — בינוניות; בני מזל קשת — גדולות. מצאו גם כי דלי נוסע, בדרך-כלל, במכונית יפאנית; אריה — בצדפתית ובתולה — בבה-אסיה.

ומעניין, אני בתולה (אל תבינו את זה לא נכון) והחלום שלי, זה באמת, בה-אסיה.

חיה כצנלסון, גבעתיים

הפגישות של העולם הבא

על פגישות מרגשות, אחרי 45, 40 ו-30 שנה (העולם הזה 3.7)

לתשומת-ליבכם: הסידרה הזאת, של הפגישות במדור העולם הבא, לא נשארה יתומה: בחינמון הירושלמי כל העיר הובא, לפני שבועיים, במדורו המצוייר של דודו בע, מעשה באדם המכין חביתה לאשתו ובשעת ההכנה מתפוצץ אצלו באלון-הגאון. האדם הזה עף מן הקומה השניה הישר אל הרחוב ונופל על שוטו, הרשום דוח למכונית של השכו. להפתעתם של העולם הזה 2501

אל הירדן!

השבוע החלה הספירה לאחור למילחמה הבאה - מעבר לירדן. אותם האנשים שגרמו למילחמת-הלבנון דוחפים עכשיו למילחמת-הירדן. כשהם משתמשים ב"אותם הכוזבים והסיסמות, ומנסים עכשיו להשיג את מבוקשם באותן השיטות.

6

דם בכיורת

סיפורו המזעזע של התעשיין דני אורון, ממקימי אימפריית הנעליים, שנהרג ה"שבוע בכיורת בזרועות בנו ואשתו, כאשר סירת-ה"מירון שלו עצמו מגעה בו.

26

אתה והשקל

החשדנות

משתלמת בבורסה

המניות של מיקי אלבין ושאל אייזנברג על הכוונת • איך טיפס יצחק מודעי על חיים הברפלד • מניין ייקח משה בורנשטיין כסף • הלשכות של גד יעקובי.

36

בורג בן בורג

אברהם ("אברום") בורג, בנו של שר-הדתות, מספר בראיון מיוחד על מישרתו במישרד ראש-הממשלה, על מכונית ה"שרד שלו, על חלומו לפתוח חנות ספרים, על סלידתו מפוליטיקאים דתיים: המורד שהסכים להיות חלק מן המימסד.

14

בלי חטיפה

סיפורו של הילד, שטען כי ערבי חטף אותו, ויעזעז את המדינה וגרם לגל גובר של שינאה. עכשיו פסל בית-המישפט את גירסת הילד וקיבל את גירסת הנאשם.

37

החיים כפנינה (מלאכותית)

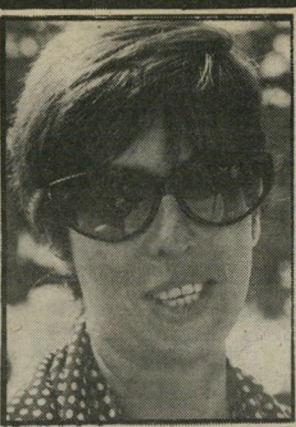
פנינה ברזילי (ב"תמונה) נולדה בד"רומ תל-אביב. נישאה למיליונר מצילי, ועכשיו יש לה זמן לצייר, לחשוב על החיים ולכתוב שירים - בספרדית דווקא.

28

המדורים הקבועים:

- 3 מיכתבים - מדרגות האוטובוס
- 4 קרא יקר - פגישות עם אלבין
- 5 תשקף - חוסר-צניעות בישיבות
- 6 במדינה - הגמל והחנות
- 11 הנדון - הנדון
- 12 אנשים - בני שליטא מתלבט ויצחק רבין מרגע
- 12 ראיון - עם אברום בורג
- 14 יועץ ראש-הממשלה
- 17 יומן אישי - ריח הגאנגרנה
- 17 מה הם אומרים - בממשלת מצרים
- 18 יש סדר - לא כמו כאן
- 18 גם זה וגם זה - בילוי-התשה
- 21 וכיצד להעביר ילד לצד שלך
- 21 לילות ישראל - חתונה במי בריכה
- 22 ותתונה ב-60 אלף דולר

כתבות
השערים
הקדמי
והאחורי:

קפיצת המוות

בתוך כמה שעות צלל מיקי אלבין ממדומי הפיסגה אל תחתית השאול - ובתוך כמה שניות צנח מחדר-החקירות אל מותו. נסיבות המוות מעלות את ההשערה כי לא התאבד, אלא ניסה לברוח מהמקום. אשתו, גליה (בתמונה למטה) אך בדקה שמועות כי נדחף מהחלון. כעת היא תידש את מקומו בעסקים. חייו ומותו של איש עסקים נוקשה ואכזרי, שהסתכסך עם פטרונו.

10 7

הנדון

הסטודנט מבידיו, שהטמין מצבה באוטובוס והרג בנוסעים, נדון למות. אזרחים ישראלים נחטפו בחול כבד ערובה, וגם מטוס אמריקאי נחטף. האספיון ביקש חנינה, הארץ התערב, הנשיא האמריקאי איים, שר-הביטחון החזיר והאספסוף ברי חובות צרח: "מוות!". מחזה עתידי בן ימינו.

11

מי הסגיר

המחזאי יואל לרנר משוכנע כי הד"ר יש-ראל קסטנר לא הסגיר לידי הנאצים את הצנחנים בהונגריה. השערתו: אולי היתה זאת חנה סנש, שלא עמדה בעינויים!

12

העולם הבא

האוצר מכין שבוע אבטלה בן חמי-שה ימים * רצח את אשתו כדי להישאר מפרנס יחיד - סגולה בדוקה נגד פיטורים שרירותיים.

42

פריחת קיץ

הקיץ הכבד, שבהשפעתו קמלו הפרחים ב"שדות, גרם לפריחה ססגונית בתחום האופנה - פרחים בחולצה, פרחים בחליפה, בחצאית, פרחים בלבוש. ואפילו סרט פירונוי לכלב.

24

ואן-אריק בפעולה

מישפחת ואן-אריק משנעת את הצופים - הטחת הראש בריצפה, קפיצות, גושי שרירים רוטטים. רפאל הלפרין מכריז: "הכל מבויים!"

38

רחל המדחלת מרווחת:

דפנה כנר (בתמונה) אשתו של קריין-הטל וויזיה דן, מגלה: "הוא כבר לא מכה אותי!" אריאל זילבר התח"תן לפני שבועיים עם שוש קלו - וההריון כבר בן חמישה חודשים • איזה מזל שלדויד לוי נולדה נכדה, ולא נכד • אלן שרעבי משלמת את כל החובות • מוחמד בכרי משגע את חתיכות תל-אביב • אורי ליפשיץ מארח את בתו יסמין.

40

כלולות הנשק

סוד-הנשק יעקב נימרודי השיא את בנו, זו הזדמנות מצויינת לכל צמרת המדינה, המטיפה להדווק התגורה, לי הצמלם ולאכל לתיאבון בהר לולה, שעלתה 60 אלף דולר.

22

- 24 חלק ראווה - המראה הפירונוי
- 24 תמרורים - שר לבנוני שנוד באפריקה ושופט ערבי
- 30 שעבד ברכבת
- 31 תשבצים - רוצח נורא, אבל אולי כבר לא יכול (5 אותיות)
- 31 דורסקים - טלה עם אריה
- 33 שור עם אריה, תאומים עם אריה וסרטן עם אריה
- 34 קולנוע - רק לא בלוקארנו
- 35 שידור - ההבדל בין דת ללאום
- 35 השקל ואתה - האינפלציה של המהנדסים והקרנבל הבראזילי של הקבלנים
- 36 רחל המדחלת - הכספית החדשה של חנה לאסלו
- 40 העולם הבא - נעדרת: התקווה היחידה
- 42

מפקד האוניה, שקיבל את המיברק, היה אחד מוקה לימון (לימים מפקד חיל-הים וכיום נציג הברון רוטשילד בארץ). שלא התרשם כלל מהמיברק הזה. לא רק שידע כי בהגנה לא היה מקובל לתת פקודות קיצוניות מסוג זה ללא הסברים, אלא בוודאי ובוודאי שלא היו חותמים בשם המפורש של המוסד. וחוזר מזה, כבר היה לימון גם מודע לעובדה שמפתח-הצופן הישן נפל בידי הבריטים ומוזה ימים אחדים כבר השתמשו ההגנה (והמוסד) בצופן חדש.

לימון לא התעצל והורה לאלחוטאי באוניה לשלוח את המיברק הבא: "אל האדמירלות (כך נקראת מיפקדת חיל-הים הבריטי המלכותי). מטרה הראשית, וזאת הים התיכון: נא לא להתרגש. חתום: המלקים".

לא פאשיסטי ולא אליטיסטי

על דיברי הפרופסור שימיעון זקס (העולם הזה 26.6).
בהעולם הזה פורסמה ידיעה שכותרתה "תסיסה במשרד-החינוך". פרופסור שימיעון זקס, המפקח הארצי על החינוך המיוחד, מבקש להבהיר כי אין זה נכון שטען כאילו המדיניות התקציבית של משרד-החינוך היא "פאשיסטית ואליטיסטית".

לדבריו, ההיפך הוא נכון. הוא נשאל מה דעתו על העדפה של תלמידים מחוננים על פני ילדים

גונן
לא לאזרח ולא לשוטר

חריגים, והוא השיב שאין זה ייתכן אצלנו שכן גישה כזאת היא גישה פאשיסטית ואליטיסטית. חתימה, לישיבת דובר משרד-החינוך והתרבות, ירושלים.

מיבחן הטבילה

מאז ומתמיד היה לטבילה מעמד נכבד במבחן-קבלה ליהדות. אבל כפי שהעולם הזה גילה בגיליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה, שימש מיבחן-הטבילה גם למטרות אחרות. וכך דווח, ב"מדור פסוקי-השבוע של אותו גיליון:

● שר האוצר לוי אשכול, בהסבירו כיצד הוא בוחר אנשים לתפקידים אחרים: "אני זורק את האנשים לתוך המים. אם ישחו — טוב! אם יטבעו — בטח טוב!"

● ופסוק-שבוע נוסף מאותו גיליון: שהיה יכול להיאמר גם בשבוע: ● ח"י הציונים הכלליים צבי צימרמן: בארץ קיימים שלושה סוגים של אומרי טוב. אלה האומרים היה טוב; אלה האומרים יהיה טוב ואלה האומרים טוב לך".

(המשך מעמוד 3)
השניים (השוטר ומכין החביתה) מתברר להם שהם אחים (חיים ושמוליק), שלא נפגשו זה 20 שנה.
אז תגידו, זה לא עולם קטן? או, לפחות, עיר קטנה?
יחזקאל יחזקאל, ירושלים

האזרח והתת-ניצב

על פרשת ח"כ יגאל כהן (העולם הזה 17.7)
הכתבה על ח"כ יגאל כהן במדור השקל ואתה מתייחסת לפעילותו, בתוקף תפקידיו כראש היחידה הארצית לחקירות הונאה, והיא רצופה באידיוקים ובעובדות בלתי-נכונות. מעבר לעובדה שאלמוני, שהזדהה בשם "אזרח שאיכפת לו", כתב מיכתב אנונימי מעניינו של ח"כ יגאל כהן, כל המובאות האחרות בכתבה, המתייחסות אליי, הינם בגדר להרס.

● שום אזרח, לא כזה שאיכפת לו, ולא כזה שאין איכפת לו, לא הגיע ללישכתי ולא התעניין בגורל התלונה האמורה.
● שום אזרח לא הגיע אליי. באותו הרגע" שעסקתי, בגזירת הקטע הרלבנטי ממעריב ותיקו", וזה גם מאחר שלא גזרתי כלל את הכתבה דנו, לשום צורך שהוא.
● שום אזרח (או שוטר) לא שאל אותי, ולא השבתי לשום אזרח (או שוטר) כי "אחקור רק אם אתבשר אישית עליי המפכ"ל או שר המישטרה". ולפיכך גם תמהני מי הוא אותו האזרח "שהיה מזועזע מהתשובה" שלא ניתנה לו כלל!
ראש היחידה הארצית לחקירות הונאה, יפו

● העולם הזה ציין, במפורש, בסוף אותה כתבה, כי שאל את דובר-המישטרה מדוע אין פותחים בחקירה, וכי התשובה מתממהמת. רק אחר פירסום הכתבה ניתן להעולם הזה ההסבר המתאים.

המלקקים של לימון

עוד על ליקוק ומלקקים (העולם הזה 24.7 ואילך).
בין המלקקים של הטלוויזיה למלקקים של

לימון (1985)
נא לא להתרגש!

גידעון בן-יואש בעין-חרוד היתה עוד קבוצת מלקקים בהיסטוריה שלנו.
לפני 40 שנה קבע המוסד (אז זה לא היה שרות מודיעין, כי אם מוסד ההעפלה של שרידי השואה מאירופה) כמפתח לצופר-התיקשות בין האוניות בלב ים למיפקדת ההגנה על החוף, את הפסוק מספר שופטים (פרק ז'), שבו מבטיח האל לגירעון, אחרי שזה בחר באנשים שעברו את מיבחן לקיקת המים, "בשלוש-מאות האיש המלקקים אושיע אתכם (מייד מדיין)".
קרה מה שקרה, ואחד מאנשי הפלמ"ח שעמד לצאת לאירופה כמלווה לאוניית מעפילים, נתפש עליידי המישטרה הבריטית בנמל חיפה, כשמתח-הצופן המלווק בייסו.
לא היתה להם בעיה גרולה, לבריטים, אחרי נסיונם כשש שנות מילחמת-העולם בשבירת הקורים הגרמניים, לשבור גם את הקור הזה. ואז, כעבור כמה ימים, הם הבריכו לאותה אוניה, שכבר היתה בלב הים התיכון, בדרכה להעמיס מעפילים: "חזור ארצה מייד. אל תתקרב לשום חוף ואל תיקח פליטים. חתום: המוסד".

גורל ההוצאות של עיתון כצבעים ומיעוט ההכנסות של עיתון הנמכר במחיר אפסי, אין סיכוי להתגבר על הפסד זה. אם כן, שאלתי אותו, מדוע נכנס איש-עסקים ממוחל לעסק זה? מהם המניעים?
אלבין חייד את חיובו הסתום, החייד של שחקן-פוקר ואמר: "אסכיר לך את זה ברצון, אבל כשביל זה צריכים להיפגש. אתקשר איתך כדי לקבוע פגישה".
ובכן שגם הפעם היו אלה מלים ריקות. אלבין לא התקשר.
תחת זה קרה משהו אחר. באחד העיתונים פורסם כעבור כמה ימים כאילו הצעתי לאלבין להיכנס כשותף לחברת העולם הזה.

זה היה שקר גמור. מפרסמי השקר גם לא טרחו לשאול אותי. הנחתי שאלבין שתל את הכוב הזה, באמצעות אחד העיתונאים הרבים שהוא חילק להם טובות-הנאה. השאלה היתה: מדוע?
יתכן שהתעלומה נפתרה השבוע, באורח טראגי. אלבין פשוט חיקה את שיטתו של הנקינק משה ברש. שהסתבך בעבירות רבות, והמואשם עכשיו ביוזף-דולאריס במימרים עצור מים. ברש שתל שמועה רומה, כוזבת כמות, באמצעות עיתונאים ששוחרו עליידו. היא פורסמה בשני חינומים, שונאי העולם הזה. כמובן מבלי לשאול אותי. ברש היה מעוניין בכך כדי להפחיד את המישטרה ואת חוקרי-המס. הוא הציג משום-מה, שהשילטונות פוחדים מפני העולם הזה עד כדי כך, שהם לא יעזו להמשיך בחקירותיהם נגדו אחרי שיוודע להם שהוא עומד להימנות עם בעלי העולם הזה.
האם גם אלבין עשה חשבון כזה? האם בדה את הסיפור בגלל אותה הסיבה?
אם כן, הרבר לא עזר לו, כי כמה ימים לאחר מכן פירסם העולם הזה (5.6.85) את סיפורו הגדול והממזה של בן-ציון ציטרין על חלקו של אלבין בהרס אתא. חלק שנודף ממנו ריח של פלילים.

קודם לכן כבר נפוצו בעיתונות רמזים על הקשר בין אלבין והתמוטטות אתא. אך הסיפור המלא, תוך הזכרת השמות המפורשים, הופיע בעולם הזה. החלטנו לקבל על עצמנו את כל הסיכונים של הסתבכות בתביעת-דיבה, מול מיליונר היכול להרשות לעצמו לשכור את עורכי-הדין היקרים ביותר. ראינו בכך מילוי חובה עיתונאית ומוסרית — בלי מורא, בלי משוא-פנים.

איש נדון למוות

לפני תשע שנים פירסמתי במדור הנדון סיפור בדיוני על מיקרהו של אחד מוחמד עלי אל-גבולסי, שנדון למוות בישראל (העולם הזה 21.7.76). עשיתי זאת כדי להזהיר מפני התוצאות הצפויות, אם תתפתח ממשלת-דבין להנהיג בארץ עונש ברבארי זה. ובין עמד אז בפני הלחץ.
מאז זרמו הרבה מים בנאומי הכנסת, אך הבעיה נשארה בעינה. השבוע, מול המקהלה הגוהה של הקריאות "מוות! מוות!" בעפולה ובכנסת, ומול הסכנה של התקפלות רבין, החלטתי להשתמש שוב באותו האמצעי: לתאר את הצפוי בצורת סיפור בדיוני (ראה הנדון).
איני אוהב לגנוב רעיון מעצמי. אני מבקש מחילה על כך, בגלל חשיבות הנושא. כתבתי סיפור חדש, המתאים למציאות העכשווית. אך עיקרי הדברים בוודאי לא השתנו.

העולם הזה "חושף סוקריסוף" איך זה נעשה

שוחחתי עם מיקי אלבין בפעם הראשונה ברצינות לפני ארבע שנים.
העולם הזה (5.10.81) פירסם אז גילוי מרעיש: שאלבין מנסה להשתלט על איגוד העובדים הליברליים, אחת מעמודי-הכוח במפלגה הליברלית הרקובה, באמצעות שיטות פסולות לחלוטין. בין השאר: הרשמת חברים חדשים, מהם מתים, מהם ילדים, מהם אנשים שלא נשאלו כלל.
אחרי הפירסום התקשר אלבין איתי והכחיש את הדברים מכל וכל. קבענו פגישה. למען

שער "העולם הזה" (5.6.85)
הסיפור המלא

האמת, הייתי סקרן להכיר את "האשף הפינאנסי", שצמח כאילו ישמאין (ראה עמודים 10-7). לא התרשמתי מאלבין באותה פגישה. הוא דבק בהכחשתו, גם משהצגתי לו את ההוכחות שבדיניו. מוכן שלא היינו מעזים לפרסם אישום חמור כזה בלי הוכחות מוצקות.
בתום השיחה הבטיח אלבין להמציא לי, תוך כמה ימים, את המיסמכים המוכיחים, לרבריו, שהפירסום שלנו מבוסס על עלילות של יריביו. כמו תמיד, הבטחתי שאם אכן אקבל מיסמכים כאלה ואשתכנע שטעינו, לא אהסס לפרסם התנצלות. מכיוון שהבעת-פניו היתה כנה לגמרי, ציפיתי בסקרנות מסוימת להמשך הדברים.
את המיסמכים לא קיבלתי עד עצם היום הזה. אלבין פשוט התעלם מהבטחתו.

כעבור חודשיים פנה אלינו אחד הפעילים שעבדו למען אלבין, קבלר-קולות בשם משה צלע, וסיפר איך פוברקו הרשימות של הבוחרים המדומים וכיצד פעל המטה. סיפור זה פורסם על ידי העולם הזה (9.12.81). כתוצאה מכך הוכשל המהלך של אלבין, הוא הירפה מנסיונו להשתלט באמצעות הכסף על עמדת-כוח במפלגה הליברלית, ומאז רעכה השפעתו במפלגה זו. כששך השנים נתקלתי בו פה ושם. לאחרונה פגשתי לפני כמה חודשים בחתונה. הייתי שוב סקרן, כי לפני כן נודע שאלבין רכש חלק מן הבעלות של הצהרון חדשות.
ניגשתי אליו וביקשתי ממנו להסביר לי, באופן פרטי, את מניעיו. אין זה סוד שהצהרון סובל מהפסדים כבדים ביותר, בסדר-גודל של 150 אלף דולר לחדש לפחות. במצב הנתון בארץ, לאור ההתמוטטות של ענפי-המדיניות.

מסרים אפריקאיים בירושלים

מסרים סוריים של ממשלת דרום-אפריקה הגיעו השבוע. בנספח. לשימקון פרס. ליצחק שמיר בסנייתה המבוהלת מבקשת ממשלת פרטוריה מהאוישים הישראליים להפעיל באופן דיסקרטי את השדולה הפרו-ישראלית בארצות-הברית, כדי לחקל את הלחץ הבינלאומי נגד האפרטהייד וצוויה-החירום.

איומים מרומזים על וייצמן

עוז וייצמן גילה השבוע בחוג ידידים, כי ללישכתו מגיעים מיכתבים רבים הכוללים חרפות, הממוענים "לכבוד השר מוחמד וייצמן".

ליברלים מודאגים מאלבין

שלושה שרים ליברלים ערכו במוצאי-שבת התייעצות חירום, סקרו את יחסיהם עם מיכאל אלבין, וברקו אם למותו יכולות להיות השלכות פוליטיות על מעמדו. אחד מהם הביע את חששו כי תהיה זאת פרשת (אברהם) עופר של הליכוד.

ביזיון בישיבות

ראש מועצת-גדולי התורה, הרב אלי עזר מנחם מן שך, פנה בקריאה נרגשת לראשי-הישיבות למנוע ביזיון וחוסר צניעות בקרב תלמידיהם. קיצפו יצא על הנדג. שלא ידעו ולא שיערו אבותינו, שלשם מנצלים בחור-ישיבה את ימיה-החופשה שלהם לטיוולים ברחבי הארץ. תחת. לנח ולצבור כוח לקראת התחזקת-יתר בעמלה של תורה.

תיקוות פוליטיות

במישרד-האוצר מגלים סיפוק רב מביקורה של מישלחת-הנער הפולנית, שהגיעה השבוע לביקור. התיקווה היא כי בעיקבות היחסים התרבותיים יתפתחו יחסי-מסחר ישירים בין שתי המדינות. עד כה מתנהל סחר-החליפין הישראלי-פולני — בעיקר פחם תמורת מוצרי-חקלאות — בתיווכן של חברות זרות. פולין אינה יכולה לקנות במערב סחורות במזומנים, בגלל חובות-חוזף של 80 מיליארד דולר.

הקונסול חושף מודיעין פרטי

במסיבת-פרידה שנערכה לכבודו במרכז-ההסברה במישרד ראש-הממשלה, חשף יורם אטינגר, הקונסול המיועד של

ישראל בטקסס, את הלחצים הפוליטיים החריפים שהופעלו עליו במישרד ראש-הממשלה, בימי ממשלת-רבין. לדבריו, כאשר שימש מנהל מחלקת המעקב במרכז-ההסברה, ערב הבחירות של 1977, פנתה אליו אישיות בכירה בדרישה לפתוח תיקי-מעקב לאיסוף מידע על פוליטיקאים ועיתונאים מחוגי האופוזיציה, מהשמאל ומהימין גם יחד. סירובו לא הוזק לו, כי במהרה עלה מנחם בגין לשלטון.

פרס יבקר בבני-ברק

ראש הממשלה, שימקון פרס, יבקר בקרוב במעוז העדה החרדית בבני-ברק, כחלק ממסע ביקורים שלו ביישובים דתיים בארץ. יועציו החליטו, שכדי לחזק את תדמיתו בקרב קהל-בוחרים זה, עליו לבקר גם שם.

פרס צפוי

לצרות באינטרנציונל

שימקון פרס יכול לצפות לצרות בחופעתו בכינוס האינטרנציונל, שיתכנס בחודש הבא בווינה, שם הוא אמור להרצות. מזכירות האינטרנציונל קיבלה מטר של מחאות נגד חופעת פרס, אחרי שנודע שהוא נתן את ידו לחקיקת חוק האוסר מיפגשי-שלום בין ישראלים ופלסטינים. הקאנצלר האוסטרי לשעבר, ברונו קרייסקי, זועם במיוחד, מאחר שנתן בעבר את חסותו למיפגשים כאלה, ואף העניק בגללם פרס משותף ללובה אליאב ולאיש-אשף עיצאם סרטאוו.

סניורה

בבית-אגרון

המוזל חנא סניורה, ששמו הוזכר כמזעמד של אישף להשתתפות בשירות-מרסי, ירצה ביום השני הבא, בבית-אגרון בירושלים, לפני איגוד כתיבי-החוזף, שהזמין אותו להרצאה.

האיגוד, ביחד עם לישכת העיתונות הממשלתית, חידש את מועדון כתיבי-החוזף, והמרבצה הראשון בשבוע שעבר היה אבא אבן.

בעיות הסברה בצה"ל

בעיקבות המיספר הרב של נסגעים ישראלים בדרום-לבנון, נתקל דובר צה"ל בבעיית הסברה חמורה. הבעיה היא כיצד לדווח על נסגעים באזרחים שכוחות צה"ל עזבו אותם רישמית כבר לפני חודשים.

קשישי הליברלים חוזרים

שני ליברלים קשישים שבו לפעילות פוליטית, כאמצעות גוש נאמני המפלגה הליברלית — קבוצת המתנגדים לאיחוד עם חרות. השניים הם אלימלך רימלט בן 78 ושלמה זלמן אברמוב בן 77.

עוד מהפך בליברלים

מהפך נוסף במפלגה הליברלית: קבוצת התישעה, בראשות השרים אברהם שריר ומשה ניסים, תומכת בדרישתו של יחזקאל הרמלך וחבריו לקיים ועידה חדשה למיפלגה. התישעה מקווים בדרך זו לעצור את השתוללותו של השר יצחק מודעי, המבקש להשתלט על כל עמדות-המפתח במיפלגה, על-ידי הדחת יריביו.

ריינר מכין מיתקפה

יושברדאש מועצת המנהלים של בנק המועלים, אפרים

ריינר, עומד להציע תוכנית מקיפה לאיגון מחדש של חברת-העובדים. נראה שכורך זו הוא ינסה להציל את עצמו, אחרי שוועדת-החקירה לעניין מניות הבנקים תגיש את הרוח שלה.

חקירה פנימית במצודה

פעילים במערכת הבחירות של הליכוד בהסתדרות קיבלו באחרונה חוזר, שבו הם מבקשים לפרט אם ובאיזו דרך הם קיבלו תשלומים מגויזברות מטה-הבחירות. הבדיקה היא חלק מחקירה, שתחילתה במידע שהופץ נגד ח"כ לע"ם יגאל כהן, ובו נאמר שהוא עשה שימוש בכספי הבחירות לצרכיו הפרטיים.

לוי נגד סביון

קבוצת מע"ש — מושבים, עיירות פיתוח ושכונות — בהנהגת סגן-ראש עיריית קריית-שמונה, סרוספר עזרן, איש חרות, מתארגנת מחדש למאבק למען המקופחים.

הצעד הראשון המתוכנן על-ידם הוא חסימת שכונת סביון היוקרתית ומישרד האוצר בירושלים.

ערב הבחירות לכנסת שותפו בקבוצה גם ראשי שכונות מירושלים, והמתארגנים שקלו להתמודד בבחירות לכנסת.

הבחז המוביל בהתארגנות החדשה הם עסקנים מעיירות-פיתוח בצפון הארץ. מאחוריהם עומד השר דוד לוי. אנב: בסביון מתגוררים שני שריליכוד, משה ארנס וגידעון פת.

לחד בסוף-שבוע במבריה

מפקד כוחות צה"ל, אנטואן לחד, אמר לצאת לחופשת-סוף שבוע ארוכה בצפון הארץ, לראשונה מאז נכנס לתפקידו, לפני יותר משנה. לחד יבלה שלושה ימים בבית מלון בטבריה.

רן כהן עוזב את גן-שמואל

ח"כ ר"ץ, רן כהן, חבר קיבוץ גן-שמואל, עוקר לירושלים לתקופה של שנתיים. הוא יתגורר שם בדירה של ידידים, סמוך למקום-עבודתו.

בל"ל ויתר למרגולים

החלטת המפתיעה של בנק לאומי להתיר ליוסף מרגולים מעמנאל לשוב ללונדון, תוך הסכמה לביטול צו איסור-יציאה שהוצא נגדו, מעוררת פליאה. בנק לאומי קיבל ממרגולים, שחייב לו מאות אלפי דולרים, ערבות של 150 אלף דולר, ייתכן שהסיבה לרבותו של הבנק היא שיחה שקיים בלונדון יושברדאש מועצת-המנהלים של הבנק, ארנסט יפת, עם האב זלמן מרגולים, ובה נדונו, כנראה באופן חיובי, פרטי ההסדר הכספי בין חברת כוכב השומרון והבנק. סך-כל חובותיו של מרגולים לבנקים ולחברות-בניה מגיע ל-13.5 מיליון דולר, ללא ריבית.

כהנא גנב את סמל המדינה

מאיר כהנא עושה שימוש שלא כדין במעטפות רישמיות שעליהן מוטבע סמל-המדינה, והוא שולח בהן חומרה-הסתה מבניין-הכנסת. לא ברור מניין גנב כהנא מעטפות אלה.

השבוע החלה הספירה לאחור של המלחמה הבאה: לא נגד סוריה, אלא נגד ירדן

מלחמת-הלבנון טרם נגמרה. זכור רת טראגית לכך ניתנה השבוע לשתי מישפחות בישראל, שאיבדו את יקירי הן במלחמה האבודה, ששום סוף לה לא נראה עדיין באופק, כגלל רפיון הרוח של הממשלה, שאינה מסוגלת להחליטה חותכת וסופית. אך באותה השעה כבר החלה השבוע הספירה לאחור לקראת המלחמה הבאה.

לא תהיה זאת מלחמה בסוריה. אף שראשי מערכת הביטחון אוהבים לר- כר על עוצמתה הגוברת של סוריה, כחלק מן המערכה התעמולתית למני- עת קיצוצים בממלכתם, אין כל חשש למלחמה ישראלית-סורית. מאז 1976 סורי אמיץ, מדיני וצבאי, נגד האוייב המשותף של שתי הממשלות: אש"ף. ההפתקה חסרת-ההגיון של אריאל שרון, שתקף את הסורים בלבנון בינוי 1982, הסתיימה במהרה. שר הביטחון הנוכחי, יצחק רבין, הוא חסיד ותיק ונמרץ של הנבית הישראלית-סורית הסמויה.

המלחמה הבאה תהיה נגד ירדן. **מיפקדות אש"ף**. תחילה זה נשמע כקוריוז. אריאל שרון, ואחריו שורה של אישים פוליטיים וצבאיים, החלו משמיעים אימים סתומים נגד ירדן.

דובר על "העברת מיפקדות המחב- לים" לירדן, על "מסירת הוראות ממפי- קרות אלה למחבלים ביהודה ושומרון", כדי להביא להגברת הטרור. שום הוכחה לטענות אלה לא הובאו לידיעת הציבור. "מיפקדות" שעליהן מדובר אינן אלא משרדי אש"ף. בירדן

הם משתמשים באותן הסיסמות עצמן. וכשם ששרון וחבריו הטיפו למלחמה בלבנון כמשך שנים, בעקשנות וברבי- קות במשימה, עד שהרסו כל התנגדות לכך, כן הם מתחילים עתה במאמץ חדש לגרור את המדינה אל מעבר לירדן. המלחמה תתחיל כ"פעולות" תגמול" ומיבצע יקומנו, כמו בלבנון, כדי להביא לתגובת-שרשרת. **תרופה ולמכה**. הכל יודעים כיום כי צה"ל לא נשלח ללבנון כדי "להרוס את תשתית המחבלים" וכדי "לשים קץ לטרור", אלא להיפך — לחסל את אש"ף המדיני, שרצה להיכנס למשא ומתן כדי להביא להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל. אחד מאבות המלחמה, רפאל איתן, אמר את הפסוק המפורסם שבלבנון נערכת "המערכה על ארץ-ישראל". אותם המניעים פועלים עתה. הכר

שר שרון הספירה לאחור החלה

זת-המלחמה על ירדן באה מפני שנוצ- רה שותפות של ירדן ואש"ף למען משאומתן מדיני, בו יפתח הריון על עתיד הגדה והרצועה. לא הטרור מראיג את שרון, אלא רווקא תהליך-השלום. גם הצד השני מודע לכך. מאז 1981, כאשר נכנס אריאל שרון לתפקיד שר הביטחון, חושש המלך חוסיין מפני התקפה ישראלית על ירדן. איומיו הפומביים של שרון במיכצע צבאי, שיביא להפלת המלך חוסיין (כביכול למען הקמת מדינה פלסטינית בירדן) עשו רושם עמוק על המלך. אין הוא מזלזל בשרון ובתוכניותיו, והוא רואה

בהן את המדיניות של ישראל מחר. זוהי אחת הסיבות שהביאו אותו ל- כריתת חברית עם יאסר ערפאת, כדי להחיש את תהליך-השלום ולהקדים רפואה למכה. מנוי וגמור עם ראשי הליכוד להקדים את המכה לרפואה. ואילו המערך, הנגרר אחרי הליכוד בכל, לא עושה דבר כדי להחניק את התוכניות האלה בעורן באיבן.

עיתונות שינאה, הסתה, תפוצה

עורכים ובתבים מלבים את השינאה הגזענית עליידי הפצת מזבים. לא בולם עושים זאת בלי בוונה

רצח הוא רצח, ומעשה מגונה הוא מעשה מגונה. אלה הם מעשים נפשי- עים, יהיה המניע להם כאשר יהיה. אולם מבחינת האווירה במדינה, יש חשיבות רבה למניע. שהרי אם מבוצע עים מעשים כאלה על "רקע לאומני", שזופכים שמן על מדורת השינאה הגזענית, העלולה להרוס את המדינה מבפנים (ראה יומן אישי).

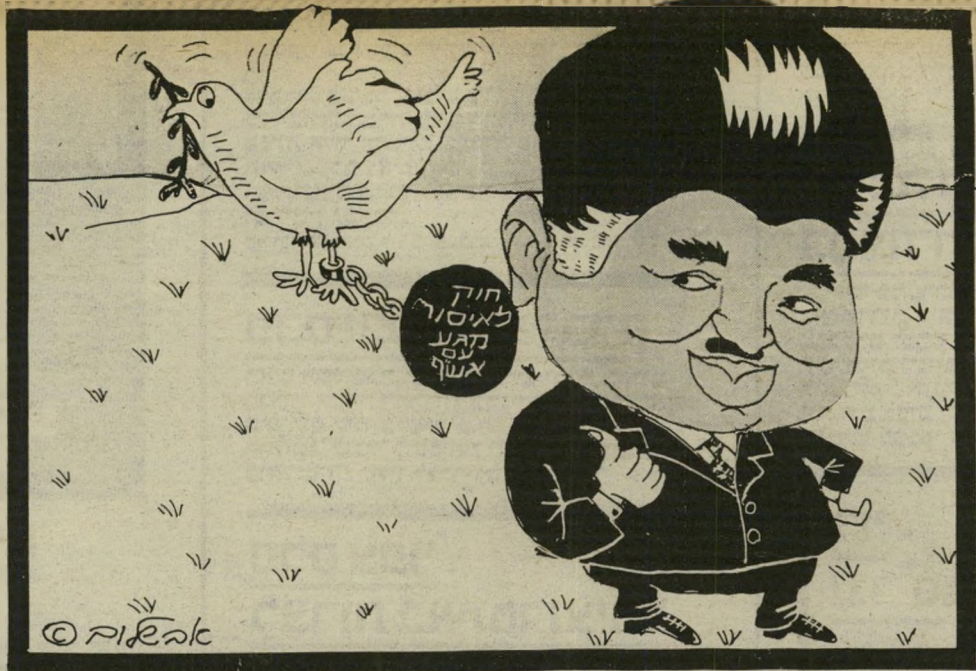
על רקע זה יש חשיבות רבה לשני מיקרים, שבהם גרמו התיאורים הראשונים להתלקחות של יצרים — ורק לאחר מכן בא תיאור ששינה את התמונה מעיקרה.

מזב ומציאות. מיקרה אחד אירע לפני כמה שבועות, כאשר סיפר ילד, בנו של פעיל התנועה הגזענית "כך", כי נחטף עליידי "ערבי" באיומי סכין בלב תל-אביב, הובא לפרדס, נפל קורבן למעשה מגונה, אך הצליח לבי- רוח.

העיתונות פירסמה סיפור זה — אף שפרטיו היו תמוהים למדי — בלי כל ביקורת. נוצר גל של הסתה, שהעיי- תונות רכבה עליו.

השבוע הופרכה גירסה זו לחלוטין. בתי-המשפט קיבל גירסה אחרת, סבירה הרבה יותר (ראה עמוד 37). גם כך היה זה מיקרה חמור אך לא היה לו רקע לאומני. היה זה סיפור עגום — אך שגרתו למדי — של עבריון מיני מופרע.

חמורה הרבה יותר היתה פרשת עפולה. גם במיקרה זה היו התיאורים הראשונים עשויים להביא להתלקחות "גרולה של יצרינקם. נאמר כי הרוצח חים נטלו נשק ויצאו "להרוג יהודים". השבוע התגברה גירסה אחרת. הצ' עירים הערביים, כך הסתבר, הפתיעו את הווג, שהתבודד במקום נידח בחור- ש. הגבר התרגז, יצא ממכוניתו, איים על הנערים, וכנראה ממטיר עליהם גם קללות. הצעירים, שלא היו חמושים, נפגעו בכבוסם, חזרו הביתה, לקחו נשק, חזרו למקום והרגו את בני-הווג. גם כך זהו פשע נתעב — אך הוא

"נראה איך שתעוף עכשיו!"

שונה מן הפשע שעליו דובר לראשונה, ושגרם למהומות. יתכן שצדקו החוקרים שטענו כי "החשודים לא היו הורגים את בני-הווג אילו זה היה זוג ערבי". אך גם כך אין זה אותו פיגוע חבלני יוום, שהצטייר בתיאור המקורי.

חטיפה, גופה, בור. כמו במיקר רים חמורים קודמים, מתעורר כאן בכל חריפותו חלקה של העיתונות בליבוי יצרים ובהסתה לגזענות.

כמעט כל עיתוני ישראל שותפים לפשע זה. רבים מן העיתונאים וה- עורכים אינם מודעים לכך, אך רבים אחרים עושים זאת במודע ובכוונה תחילה. מתוך תיקווה כי ההסתה הגיו- ענית, "הולכת עכשיו בשוק", ותעזור להם להחליץ מן המצב הכלכלי החמור, שכל העיתונות נתונה בו כיום. דוגמה חמורה לכך נתן השבוע הצהרון חדשות, יום לפני התאבדותו של אחד מבטליו. אחד צבי גילת כתב כתבת-יועצת על "הפחד הגדול" — ושפר שמן על מדורה זו בקביעה כי "18 מיקרים דומים בעשר שנים: חטיפה, התעללות, גופה, שבייל צדדי. בור, מערה..."

בין 18 המיקרים שמנה הכותב כלולים שמונה מיקרים שלא פוענחו עד היום. שממילא אין לגביהם שמץ של ידיעה לגבי מבצע הפשע, אם בוצע פשע. במיקרה אחד מתנהל מישפט, ולא היתה הרשעה. בין השאר כלולה ברשימה פרשת הרס קרמי, שאין שמץ של ראיה לגבי זהות רוצחיה, ופרשת החייל דויד מנוס, שלגביה אין אף הוכחה שנרצח בכלל. מאיר כהנא מנסה לרכוב לשילטון על גלי השינאה. אין הברל עקרוני בינו ובין עורכי-עיתונים, המנסים להגביר את תפוצתם תוך יצירת הגל הזה.

בכנסת

הגמל והחתול

החוק הוא מלכודת. לכאורה הופנה נגד מאיר כהנא, אך חבוייה בו בוונה שונה לגמרי

ערכי אחד התרגז על הגמל שלו, שברח ממנו. בגבור ועמו נדר נדר: אם יתפוס את הגמל, ימכור אותו בדירה אחר.

לבסוף תפס הערכי את הגמל. או באו אליו שכניו ותבעו ממנו לקיים את הנדר.

אמר הערכי: "אני מוכר את הגמל בדירה אחר, כפי שנדרתי. אך יש לי גם חתול, ואותו אני רוצה למכור באלף דינר. מי שרוצה לקנות את הגמל, צריך לקנות גם את החתול!"

את הסיפור הזה סיפר ח"כ מוחמד מיצארי לשיעמו פרס. בעת הוויכוח

על הצעת-החוק, שהתקבלה השבוע בקריאה סופית ביום האחרון של מושב הכנסת.

נגד גזענות וערבים. אפשר היה לשקור את החוק הזה גם לבדיחה אחרת, על הישראלי האומר: "אני שונא שני דברים — גזענות וערבים" כי החוק הקרוי חוק יסוד: הכנסת (תיקון מס' 12) יכול היה להיקרא גם "חוק נגד הגזענות והערבים". לפי החוק ניתנת עתה בידו ועדתי הבחירות המרכזית — המורכבת כולה מעסקני-מפלגות, מלבד היו"ר — לפסול רשימה המוגשת לבחירות לכנ- סת, אם יש "במטרותיה או במעשיה, במפורש או במשמע" אחד מאלה:

● "שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי".

● "שלילת האופי הדמוקרטי של המדינה".

● "הסתה לגזענות". בכלי-התיקשורת הוכלטו רק שתי ההגדרות האחרונות, ועל כן תואר חי- קוק זה כחוק נגד הגזענות, שמטרתו היא לגרש את מאיר כהנא מן הכנסת. אך העוקץ חבוי דווקא בהגדרה הרא- שונה.

איזה יהודים? בהצעת-החוק המ- קורית דובר על קיומה של מדינת- ישראל בהתאם למגילת-העצמאות. זה היה סביר, כי מגילת-העצמאות אינה מדברת רק על כך שישראל היא "מדינה יהודית", אלא קובעת גם כפי- רוש שישור בה שיויון מוחלט בין האזרחים, בלי הברל גזע ודת. אוזכרה בה גם החלטת האו"ם, שקבעה כי הארץ תחולק בין מדינה יהודית ומדי- נה ערבית.

דווקא משום-כך הוחלט, בין ה- קריאה הראשונה והשניה, לשנות את הנוסח, ולרבר על "מדינתו של העם היהודי".

זהו ניסוח סתמי במכוון, שאין לו אח ורע בחוק הישראלי, או בחוק של כל מדינה אחרת בעולם. מה זה "העם היהודי"? האם הכוונה היא לעם היהודי בישראל, או לעם היהודי בעולם כולו? מהי זכותם של יהודי העולם, שאינם באים ארצה, במדינה? מהו חלקם של 700 אלף האזרחים הערביים במדינה שהם אזרחים בה? האם הם שותפים במדינה? האם יש להם חלק כלשהו בה? ברור כי הנוסח שהתקבל שולל מן הערכים כל חלק ונחלה במדינת- ישראל. הוא מתעלם לחלוטין מעצם קיומם — כאילו כבר ביצע מאיר כהנא את זממו.

בסנים ובחזין. זה לא בא במיקרה. כמה דוברים על חוק זה (ועל חוקים אחרים שנדונו באותו היום) קבעו בפה מלא מעל הדוכן, כי המטרה היא להוציא את הערכים מן הכנסת, ובציקר את הרשימה המתקדמת לי- שלום.

תיקוותו: שהערכים לא ירצו לקבל נוסחה זו, השוללת כל זכות מעצמם, וכך יוכלו חברי ועדת-הבחירות לשלול את זכותם להגיע לכנסת, וגם בית- המשפט העליון לא יוכל להושיע, מכיוון שיהיה כפוף לנוסח החוק.

כאופן מידי היתה בהצעת-החוק מלכודת שניה: להקשות על הערכים את ההצבעה על החוק עצמו, הפוגע בגזענות של כהנא ובקורבנותיו הערביים כאחד. התוצאה:

● הרשימה המתקדמת נמנעה מן ההצבעה. כנאמו מטעם הסיעה לא שלל ח"כ מתי פלר את ויקת המדינה לעם היהודי, אלא תבע כי יוגדר גם מעמד המיעוט הלאומי הערבי בתוכה. ● סיעת חד"ש (רק"ח) נמנעה אף היא.

● ח"כ מוחמד ותר ממפ"ם, שהכריז כי יבוא להצבעה ויימנע, לא נכנס כלל לאולם. חבריו במפ"ם הצביעו בעד החוק, וכך עשתה גם סיעת ר"צ.

● ח"כ עבר-אליהוא דראושה הצביע בציינתות — בעד החוק.

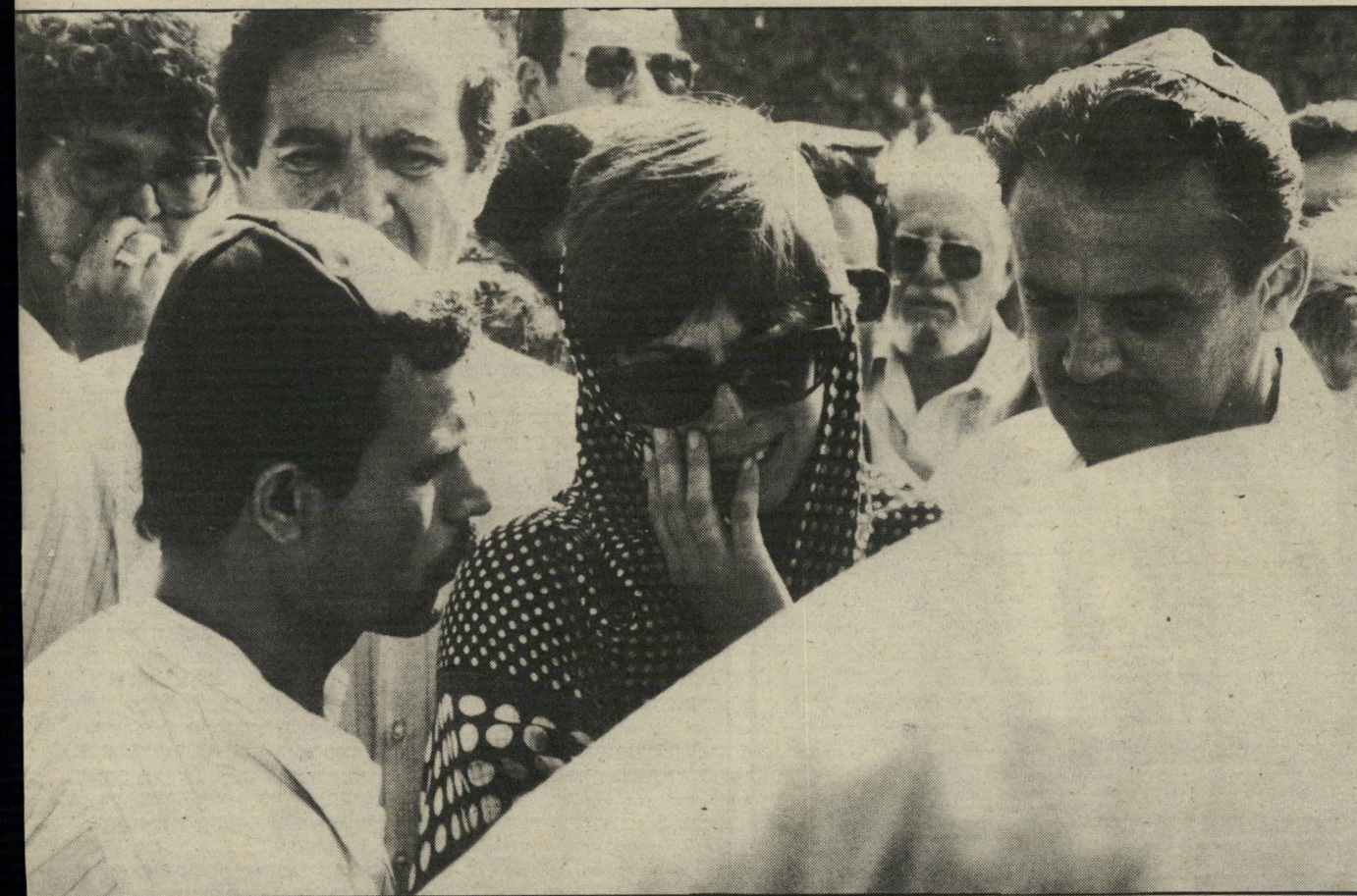
ה אם הוא התכוון להתאבד? על-פי הגירסה שתובא להלן, ייתכן מאוד שמיכאל ("מיקי") אלבין ביקש לברוח מחדר-החקירות, וכותר צאה מהערכה מוטעית של מצבו ומיקומו הוא הביא על עצמו את מותו. הרוח המישטרית הרישמי על נסיונות מותו עדיין לא התפרסם. מצירוף קיטעי-מידע מתבררת תמונה מפתיעה של נסיבות מותו. השונה מהפירסומים כימים האחרונים.

אלבין שהה ביום השבת בבוקר בחדר-החקירות בקומה השלישית בבניין המטה הארצי בפינו. בניגוד לפירסומים המטעים, החלונות בחדר זה אינם קטנטנים, אלא סטנדרטיים, שכל אדם יכול לקפוץ דרכם בקלות החוצה.

מהחלון יכול היה אלבין לראות גגון בטון קטן, הנמצא מעל הקומה השנייה. ייתכן שהוא טעה בהערכת המרחק מארץ החלון, שלידו הוא עמד, לגגון. כלפי מטה, כשקצות אצבעותיו ואוחות בארץ החלון התחתון, סימני טביעות אצבעות ברורים נמצאו שם. בין החלון והגגון מפרידים כארבעה מטרים בלבד. הוא קפץ למטה, בתיקו, כנראה, לנחות על הגגון. אילו היה אלבין ספורטאי מיומן הוא יכול היה, בסיוע הגגון, להגיע לקרקע, בריא ושלם. בפועל, מה שקרה הוא שאלבין צנח מן החלון ונחת על הגגון, איבד את שיווי-מישקלו וכבוח התנופה המשיך ליפול למטה, כשגבו הוטח ברחבת-האספלט שלפני הבניין. פגיעה בעמוד-השדרה

תוך כמה שעות צלל מיקי אלבין (למעלה עם אשתו גליה) ממרומי הפיסגה אל תחתית שאול – ותוך כמה שניות צנח מחדר-החקירות אל מותו

קפיצה אל המוות

ובמקומות אחרים בגוף גרמה למותו המיידי.

אילו ביקש אלבין לנתר מן הקומה השלישית אל המוות, הוא היה קופץ כלפי מטה, כשהחלק הקירמי של גופו או צדודיתו מופנה אל האספלט. כך היה אמור לפעול אדם שניצל את הרגע שבו נותר לברוח בחדר, והחליט להתאבד מייד.

הנחה זו מעירה שאלבין ביקש להגיע בשלום אל הקרקע. לאן הוא התכוון להגיע? ייתכן שהוא רצה להתאבד ולחשוב בכובד-ראש, שלא בתנאי אי-חקירה קשים ומעצר משפיל באבר

מאת

בן-ציון ציטרין

כביר. אולי רצה לטלפן לכמה חברים טובים, שעוד נותרו לו, ולבקש שיאזינו לו? אולי ביקש להמתין עד שובו מחו"ל של עורד-דינו, עמיהוד בן פורת?

מה באמת קרה בחדר-החקירות שהביא את אלבין למעשה הנואש? מה קרה לו מאז שנעצר ביום השישי בבוקר, ואחרי לילה שכיילה בבית-המעצר? האם לא הותירו החוקרים בפניו ברירה אלא לקפוץ אל המוות? או שאולי הפחד הנורא מפני ירי הארוכות של שאול אייזנברג עשה את שלו, והוא העדיף מוות על-פני חיים שלהם לא היה רגיל מעולם?

במשך 24 השעות אשר חלפו מאז שנעצר רישמית ועד שגופתו נמצאה מרוסקת בחצר-המישטרה בפינו, היה לו זמן לחשוב, הן על תקופת-הזוהר שלו והן על החודשים האחרונים שעברו עליו.

מזה כמה חודשים היה מיקי אלבין צל של עצמו. הוא ידע היטב שה-

דימעה ושתיקה גליה אלבין, אלמנתו של מיקי (במרכז) לא התאפקה ליד הקבר ודמעות זלגו מעיניה. היא נשענה על השר אברהם שריר (מימין) שעמד לידה במשך כל

הטקס ואף הספיד את ידידו למיפלגה במילים קצרות. משמאל. מאחור, דויד אדמון. פירסומאי וחבר המפלגה הליברלית. מלפנים עובד ממיפ-על-המעליות נחושתן. בתמונה העליונה: מיקי וגליה אלבין בימיה-הזוהר.

בפרשת אלבין

● **אייזנברג, ארוזין** — בנו של שאול אייזנברג, מנהל הסניף הישראלי. **אייזנברג, שאול נחמיה** — (67) ליד מינכן, שבח מאימת הנאצים עד לשנחאי שבסין ומשם ליפאן. בתחילה שיווק ליפאנים ברזל ועפרות-ברזל מאירופה, ומאז פרש רשת של עסקים מסועפים בכל העולם. נשוי ליפאנית ממשפחת אצולה. הגיע לישראל ב-1968. בעל וילת-פאר בסביון וקשרים עם כל צמרת המדינה. הקים סניף בארץ לעסקיו, והתמחה ביצוא ויבוא נשק. יש לו חמש בנות ובן. הבן וכל החתנים, מלבד יונתן זוכוביצקי, עובדים בקונצרן.

● **אתא** — חברת-הכסטייל שקבוצת-אייזנברג רכשה מכונסיה-נכסים בסוף שנות ה-70. עתה היא שוב בידי כונס-נכסים, אחרי שמנהלי קבוצת אייזנברג, ובראשם אלבין, גרפו את משאביה הכספיים.

● **אתא ג'** — מניה של חברת-הכסטייל. עלי-פי התלונה אשר הוגשה ליחידה הארצית לחקירות-הונאה, הריץ אותה אלבין כבורסה.

● **בית אסיה** — בית משרדים מפואר, בעל מקנה ארכיטקטוני רמזי אמבה, שהוקם עלי-ידי קבוצת-אייזנברג. באיור משרדים בקד-הרחבות וייצמן ושאל המלך בת-לאביב, מול בית-המשפט המחוזי. משם ניהל אלבין את פעולותיו מטעם הקבוצה. על דרך הקמת הבניין התנהל מישט מרתק בין האדריכל מרדכי בן-חורין והקבוצה. שיעקרו פיגור בתשלומים שהובטחו למתכנן.

● **בראון חיים** — שותף בקונצרן התיקשורת של אלבין וחבר נאמן לו. האחרון מבין החברים שראה אותו בחיים.

● **ג'ון יורם** — תת-ניצב, מפקד היחידה הארצית לחקירות הונאה במטה הארצי. פיקח אישית על החקירה, וחקר אישית את רוזנפלד.

● **גרוסמן, יעקב וקובנר, ראובן** — שני החוקרים שחקרו את אלבין בשבת, והשאירו אותו לבדו בחדר, במשך שמונה דקות. גרוסמן הקדים לשוב מחופשתו כדי לחקור את אלבין, לפני הבאתו לפני שופט להארכת מעצר. הוא עורר-דין במיקצועו.

● **דיאמנט יגאל** — נשוי לאלפרדה, הבת הבכורה של אייזנברג. מנהל הסניף של המיליארדר בלונדון.

● **הארדי, דורי** — נשוי לליזה, בתו של אייזנברג. בצד עסקיו בקבוצה הוא מנהל גם עסקים פרטיים.

● **החברה לישראל** — הרכישה הגדולה של אלבין כבורסה, שהכניסה את הקבוצה למלכודת כספית קשה. באמצעות החברה שולט אייזנברג בצעים. שלה מנבאים עתיד חמור מזה של אתא, ובבתי-האיקוק.

● **וגמן, אורי** — עורר-דין פלילי, שביום השישי בבוקר התבקש טלפנית עלי-ידי אלבין לתת לו ייעוץ בארבע עיניים. לפני שיחה זו לא היה קשר מיקצועי בין השניים.

● **זוכוביצקי יונתן** — נשוי לאסתר, בתו של אייזנברג. חברי-לדות של אלבין, שהביא אותו לקבוצה בשנת 1974, בתחילה בשותפות בפיריון. ניהל באופן בלעדי את עסקי אייזנברג בארץ, עד שהושע במפתיע, לפני שזה, ביחד עם אלבין, נמצא כיום בארצות-הברית. יתבקש לבוא לארץ ולמסור עדות. אייזנברג אינו מדרבן איתו ועם אסתר, ואף לא השתתף בטקס ברה-מיצונו שערכו השניים לבנם השנה.

● **חריש, מיכה** — ח"כ העבודה, חבר מועצת המנהלים של אתא ועמית של אלבין לתפקיד יו"ר אגודת-היהודים של קבוצת הפועל רמת-גן-גבעתיים ככרוסל.

● **כהן, רן** — ח"כ ר"ץ, חבר קיבוץ ג'רשמואל. הגיש ליחידה לחקירות-הונאה במטה הארצי ולרשות לניירות-ערך מיסמכים שהחשירו את אלבין בגניבה מתכורות הקבוצה ובגריפת הון מאתא, על חשבון בעלי-המניות, העובדים וסובסידיות של המדינה.

● **כספי רם** — עורר-דין שערך את בורות-הפרישה של אלבין מהקבוצה לפני שנה. עלי-פי שמועות, שאותן מכחיש כספי, ביקש ממנו אלבין בשבוע שעבר לייצג אותה, אך הפרקליט סירב משום שהוא קשור בעבירות עבים לקבוצת אייזנברג.

● **מרקס, יגאל** — סגן ראש אגף-חקירות במטה הארצי, החוקר את פרשת ההתאבדות של אלבין, והאמור להגיש את מסקנותיו השבוע.

● **נשואה** — חברת בריוקרים להשקעות של הקבוצה, שפיריון שולטת בה. לאלבין היתה בה שליטה חלקית, אישית. לפי החשד, באמצעות חברה זו ביצע פעולות בלתי-חוקיות כבורסה. מנהל החברה הוא אליעזר כרמל, ולצידו עובד שחקן-הכרוסל לשעבר מולי אבישר.

● **עצמון, מנחם** — חברי-לדות של אלבין, שותף לעסקים ולמפלגה, ויורשו בקבוצת-אייזנברג.

● **פרימן, הוראציו** — נשוי לאמלי, בת נוספת של אייזנברג, שעליה נאמר כי חבל שאלבין לא נשא אותה לאשה.

● **פייט, נורמן** — סגן מפקד היחידה הארצית לחקירות-הונאה, הטוען כי ההור עור ביום השישי שאלבין עלול להתאבד.

● **פיריון** — חברה רדומה, שמניותיה רשומות למיסחר בבורסה, שבידיה היתה מאפייית כץ מחיפה. נקנתה ב-1974 עלי-ידי אלבין, בשם הקבוצה, והפכה לשם נרדף למעללי-הבורסה של אלבין, כאשר שער מניותיה יונק באלפי אחוזים. בהסכם-הפרידה נותרה החברה בידי אייזנברג, תמורת תשלום גדול במזומן, שנמסר לאלבין. עלי-פי החשד, גנב אלבין מהקבוצה, באמצעות פיריון, שני מיליון דולר.

● **רוזנפלד, מאיר** — נשוי לארית, בתו של אייזנברג, וחי ממנה בנפרד. יושב-ראש מועצת המנהלים של חברת פיריון, שהעיד בשבוע שעבר במישיטה, במשך שלושה ימים רצופים, על מעשיו של אלבין בחברה. מפכ"ל המישיטה טען בפנייה סגורה כי רוזנפלד הגיש תלונה רשמית בשם הקבוצה נגד אלבין. אחר-כך התכחש המפכ"ל לדבריו, והצטרף לגיסתו של רוזנפלד, שלפיה רק התבקש למסור עדות.

● **ריגר יוסי, ופישמן אליעזר** — חברים טובים של אלבין, שעשו איתו כמה עסקות טובות כבורסה. הוחשדו עלי-ידי ח"כ רן כהן, שבאמצעותם נפטר אלבין ממניות שאותן ניצל עד תום, אחרי שגרף הון לכיסו.

● **רייסר, מיכה** — ח"כ חרות, חבר מועצת-המנהלים של אתא ושותף עם אלבין בהקמת היקב — מוערן-התרבות הימני, שנועד להתחרות בצוותא של מפ"ם.

● **רימון, צבי** — איש "חסידי-בור עצמאי, מגיש שרותי-דבורה לקבוצת-אייזנברג.

● **תל-עזרת** — תחביב ומוקד-כוח של אלבין, שלט יחד עם שותפים, ובראשם חיים בראון — בירחון מוניטין, בשבועון אנשים שנפגרו, ובשבועון כספים; ביומן הכלכלי גלובס בשיתוף עם דורי בלאס; ביומן חדשות עם עמוס שוקן; בקול השלום. לצד אייבי נתן ואחותו של עמירם ניר; בסירטירול באמצעות אשתו.

קפיצה אל המוות

(המשך מעמוד 7)
מישיטה מנהלת נגדו חקירה סמויה. לפני חודשים יכול היה לקרוא בפירות בהעולם הזה איוה מידע הועבר לתת-ניצב יורם גונן, באחרונה התחווה לו העובדה המחרידה שהפטרון שלו, מיליארדר חובק-עולם, רודף אותו. ברחוב הכלכלי רווחו שמועות כי אייזנברג פנה ישירות לשימרון פרס ודרש את ראשו של אלבין, כמי שאתראי למפולות השונות שפקדו את עסקיו בארץ. אלבין, שחידק הימיר

גברו מיום ליום. היה להם מקור די ברור. פעם נרמז שהוא ברח לארצות-הברית. אחר-כך שהיגר לאנגליה. שי הוא התמוטט נפשית. שנישואיו כי משבר.

כלונדון יכול היה אלבין לגלות מחדש שגם שם משקף אליו אייזנברג, באמצעות השלוחה הבריטית שלו, בני-הולו של החתן, יגאל דיאמנט. לפתע הפך אייזנברג הענק למיפי-לצת כלי-כוח, תמנון רב-זרועות. אלי-כין ידע בדיוק למה מסוגל אייזנברג,

זוג זוהר מיקי וגליה אלבין הירבו להשתתף באירועים חגיגיים ומכובדים. הם היו מבוקשים ביותר ואהודים בין עשירי המדינה.

רים שלט בו תמיד, נותר חסר-השפעה כבורסה, עם מעט מאוד עסקים וחברים המתמעים והולכים, והתחיל לחוש שעניבת-החנק מתהדרת סביבו. למיפגשים שונים הוא הופיע וכידו מיסמכים. "אני חף מפשע", הוא נהג לומר לחברים ותיקים ולאנשים שהוא עשה מאמצים נואשים לגייסם לצידו. אלבין היה אינטלגנטי דיו כדי להבין שדווקא בהתנהגותו זו הוא יוצר חיץ עם בני-ישיחו. אך היאוש היה חזק ממנו. עריכה-מעצר הקפיד במיוחד ל"שאת עימו תמונה של האדמור מ' לובביטש".

בצר לו עלה בליבו הרעיון לצאת ללונדון עם מישפחתו, ומשם לרכו את עסקיו. אשתו, גליה, יצאה עם הילדים, שלא במקובל אצלם, לתקופה של חודש-שיים תמימים ללונדון, לחופשת-קיץ ארוכה. אלבין היה עורך גיחות ארצה, כדי לחתום על צ'קים, כדבריו, וכדי לקיים פגישות עיסוקיות. השמועות האכזריות, מאחורי גבו,

יילה בצפון ביתו של מיקי אלבין בצפון תל-אביב. השר אברהם שריר בפתח הבית. כשבא לנחם את האלמנה. בבית כמה מפלסים, בכניסה מצלמת וידאו ושער חשמלי.

מגלה עיסוק עיתונאי אינטנסיבי באיש ובמעלליו. תיקשורת טובה כזו לא זכורה בארץ.

אמא זקנה אמו של מיקי אלבין בת ה-77 באה משווייץ במיוחד להל-וויית בנה. היא היתה שבורה על מות בנה היחיד.

שהרי עד לפני זמן קצר הוא עבר בשירותו והיה המוציא-לפועל הראשי שלו בארץ.

אלבין ראה את מעסיקו לשעבר רק כמה פעמים בכל תקופת עבודתם המשותפת. שמועות שלא ניתן היה לאשרן סיפרו, כי בפגישה האחרונה שנערכה ביניהם, לפני זמן לא רב, נכחו רק שניהם. קל לנחש כיום, אם אכן התקיימה פגישה כזו, מה נאמר בה. בפניו קשה היה למצוא סימן לזכר שהוא מתמוטט. הוא שמר על חזות שלווה והירבה לחייך. פנייה-לילד הניצח חיים שלו היטעו גם חברים טובים שלו. לפני כן, רק לפני חודשים לא רבים, הוא היה המלך. אי-אפשר היה לפתוח עיתון או רדיו או לצפות בטלוויזיה מבלי לשמוע על מעלליו הכופים של ילד-השמנת התל-אביבי. אי-אפשר היה כמעט להגיע לשיחה אליה, בלישכחו המפוארת בבית-אסיה.

סקירה קצרה של עיתונות יומית מתחילת שנות ה-80 עד לקיץ שעבר

אלבין הוצג כאשף פינאנסי, אשף-בורסה, מדין מניות מס' 1, איש סודו ואמונו של אייזנברג, סוחר-המיסותורין הבינלאומי, אחראי על ממלכה סודית ענקית. כשהנהלת הבורסה התל-אבי בית הרגיזה אותו, הוא הודיע שיפעל להקמת בורסה שניה, בלי הכניקים. בהשקעה כבורסה ראה את הפיתרון לבעיות הכלכליות של המדינה, וכולם

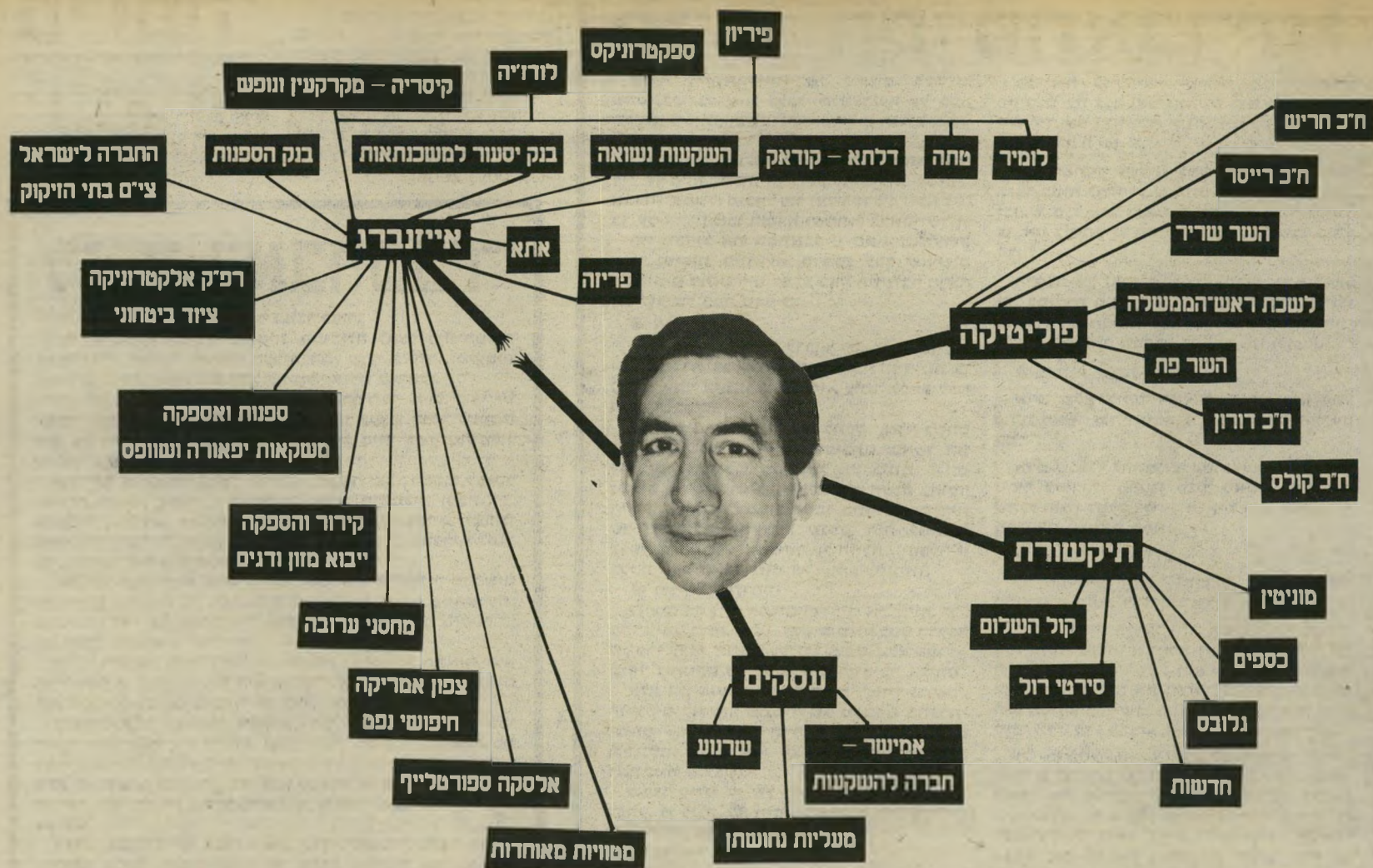
אמו של מיקי אלבין בת ה-77 באה משווייץ במיוחד להל-וויית בנה. היא היתה שבורה על מות בנה היחיד.

ההמכין - כשהיה סטודנט והירבה להפגין. כאן באמורה כהה.

ציטטו אותו בעניין זה ברצינות. בו זמנית הוא נכנס לפעילות נמרצת בפוליטיקה. הוא דחף עסקנים ליברלים לכנסת, שם עינו על מחנה השרים אברהם שריר וגידעון פת, והפך לפטרון ולמממן של סיעת שריר ה-מורחבת.

הוא נתן שירותי משרד לסיעה, בחדר בבניין בית אסיה המפואר בתל-אביב, שם ישב. הוא נכנס ביחד עם שריר לוועדת-הכספים, כדי לקדם אי-שית את ענייני קבוצת-אייזנברג כי ארץ.

היו לו גם חלומות לקריירה פרי

דישמית, קל לנחש מי סיפק את החומר למישטרה.

(המשך מעמוד 9)

ולחשכה רחבה. הוא התקבל לעתודה האקדמית, ולמד בירושלים, באוניברסיטה העברית, בתחילת שנות ה-60. בחוגים מתמטיקה, כלכלה ומדעי המדינה. באותה תקופה היה גם פעיל סטודנטיאלי: במיצע-החירות פרטי כבש את משרת עורך ביטאון-הסטודנטים פי האתון.

עד תקופת שירותו הצבאי חלוקות הדיעות. הוא נהג לספר שהורח מקורס קצינים, אחרי ששבר את רגלו, אך הצליח להגיע לחיל-השירות, אחרי שהעלים את עובדת היותו חולה. על הדרך שבה עזב את הצבא והיחידה הקרבית יש כמה גרסאות. אחרי השיחרור נסע ללמוד בארץ (המשך בעמוד 39)

לילה באבו-כביר

זה מה שקורה לאדם שנעצר באבו-כביר: מהרגע שדלת-הפלדה הענקית, המובילה לחצר בית-המעצר באבו-כביר, נסגרת מאחורי העציר, הוא שרוי באחד המקומות הנוראים ביותר שאליהם יכול להיקלע אזרח ישראלי. תחילה מובל העציר לחדר-הקבלה. זהו חדר גדול, שבו יש שולחן ענק ועליו יומן, השוטר המבאי את העצור מוסר ליומנאי את מקודת-המעצר ל-48 שעות, חתומה בידי קצין-מישטרה, והעציר נרשם ביומן.

אחר-כך מגיע הטקס של החיפוש. העציר נאלץ למסור לשוטר את כל תכולת כיסיו, ובכללה כסף קטן, מיסמכים ומפתחות. מהעציר נלקחים שרבי-הנעלים, חגורת-המינסונים ואפילו שני-היד. דבר זה נעשה כדי למנוע מן העצורים להבריח לתוך בית-המעצר סמים וחפצים מסוכנים.

אחר-כך נערכת, לפעמים, בדיקה גופנית. בבדיקה זו מחפשים השוטרים בחלקי-הגוף המוצנעים ביותר, וגם כפה ובפי-הטבעת, גרסת-בלהות של חיפוש כזה אפשר לראות בסרטים. אקספרס של חצות ומאחורי הסורגים.

הדבר הראשון ההולם בעציר, המוכנס למיסדרון-התאים, הוא הריח הנורא. בית-המעצר הוא מיבנה רקוב ומתפורר, והתנאים הסניטאריים ברבים מאנפיו הם בלתי-ינסבלים.

בבית-המעצר יש אגף הנקרא "אגף הצווארון הלבן", שבו התנאים הם קצת יותר טובים. באגף-הרגיל, אם עציר מבקש ללכת לשירותים, הוא מובל על-ידי השוטר לחדר מצחין, שאין בו אסלה אלא חור מזהם בריצפה, שבו עליו לעשות את צרכיו. בתאים בני חמישה מקומות יש בחדר שירותים, המנוקים על-ידי העצירים בעצמם.

העציר מקבל מיזון צבאי פשוט. כדי להתכנסות מקבל העציר, בהתאם לעונת השנה, שלוש או ארבע שמיכות-צמר צבאיות מחוספסות, ולרוב לא-נקיות.

לעיתים מתרחשים בתאים מעשי-פשע. עצירים חזקים ואלימים מתעללים לא-פעם בעצירים, אשר נדמה לעבריינים שהם חלשים או צעירים. מעשי-סדום והתעללות אלימה הם חזיון נמרץ באבו-כביר.

גם אם העציר הוא, אורח מיוחד, וזוכה בתא מבודד, קשה להניח שיוכל לישון בלילה. האור דולק עד השעה 10 בלילה, והחלל מלא תמיד קריאות, צעקות של אנשים מתוך שינה, ולא פעם אפשר לשמוע זעקות של אנשים מוכים, או של נרדמים בקריזה. האיוורור בבית-המעצר אינו קיים. על מיוזג-אוויר אין מה לדבר, והחלונות הקטנים, שאין בהם שמשות, מכוסים בסורגים כל-כך צפופים, עד כי האוויר כמעט שאינו מצליח לחדור. בקיץ, השהיה בתא רגיל היא כמעט בלתי-אפשרית.

אחרי ליל-בלהות כזה בתא מקבל העציר ארוחת-בוקר, זו תכלול, קרוב לוודאי, תה כהה ומתוק, ביצה קשה, לחם מאתמול, זיתים, עגבניה, מעט גבינה לבנה, ריבה ומרגרינה. ועם מעט מזל – גם כמה סרדינים. כל אחד חוטף, מי שאינו זרזי נשאר רעב. את כל המזון זורקים לצלחת יחד. הביצה תקועה בריבה והזיתים מעורבים עם המרגרינה.

ספק אם בבוקר יוכל העציר להתקלח ולהתגלח. החזקת מכשירי-גילוח אסורה על העצירים, מפחד מן יפגעו בעצמם. בתאוריה, על הסוהר לספק מכשירי-גילוח, אולם במציאות – מים חמים וסבון הם מוצדק נדיר באבו-כביר, אם זוכה העציר לקבל מכשירי-גילוח. קרוב לוודאי שהוא יהיה חלוד או מזוהם.

מן הראוי לציין כי השוטרים המשרתים במקום אינם זוכים בתנאים טובים בהרבה.

בבית-המעצר יש אגף חדש ומשוכלל, שהתנאים טובים בו בהרבה, אולם הוא שמור לקסינים ולנשים. מיכאל רותם ■

חסיין לאחר המוות?

ביום הראשון בבוקר מיהר קצין-המישטרה יגאל מרכוס, הממונה על חקירתו של מיקי אלבין, למישרדו של עורך-הדין אורי וגמן. השניים נעלו את עצמם במישרד במשך זמן ארוך. ברור כי למרכוס היו הרבה שאלות לעורך-דינו של אלבין, השאלה הראשונה שעמדה על הפרק הייתה בוודאי: האם נשמר החסיין על יחסים בין עורך-דין ללקוח גם אחרי מותו של הלקוח? האם יכול מרכוס לחקור את וגמן על נושאים שסיפר לו לקוח, אלבין, לפני מותו?

ככל הידוע, טרם נדונה בישראל שאלת חסיין שלאחר-המוות. אולם ידועה דעתו של וגמן, שהוא עורך-דין ותיק ואמין, כי החסיין נשאר שריר וקיים, ואין עורך-דין יכול להתנער ממנו גם אחרי מותו של הלקוח. אם תעמוד המישטרה על רצונה לחקור את עורך-הדין, יתכן כי יהיה עליה לפנות ללישכת עורכי-הדין ולבקש אישור עבוד וגמן. כי הוא איננו עובר על כללי האתיקה המקצועית, כאשר הוא מסכים לענות על שאלות המישטרה.

עד אז יישארו בוודאי סודותיו של אלבין בנבכי מישרדו של עורך-הדין. אילנה אלון ■

מדוע הם מתאבדים?

במיקרה כזה יש חשיבות מכרעת לטיב היחסים בין גבר (אם הנאשם הוא גבר) ואשתו (ולהיפך, אם הנאשמת אשה). וגם עם אדם קרוב אחר – הורה, בן וכו'.

זהו המיבחן העליון לקשר בין בני-זוג. אם הגבר בטוח לחלוטין שאשתו תעמוד לצידו, בלב ובנפש, בכל מצב הצפוי לו, יהיה לו הכוח לעמוד בו. אם ביטחון זה חסר, הוא עלול להישרב ביתר קלות.

הרגשה של נבגדות יכולה להרוס אדם במצב זה. במיקרה מסויים יכול אדם להיהרס על-ידי התנכרות ממשפחתו, ובמיקרה אחר על-ידי התנכרות מיפגתו, שהפכה לו בית שני (עופר).

● חוויות ילדות

אדם שלא ליקק דבש בילדותו יהיה פגיע פחות מאשר ילד-תנובה. ש.אמא רצה אחריו עם בנה.

אדם שנאלץ להתמודד עם בעיות של עוני או ניכור בילדותו מחוסר יותר מאשר בן-טובים, שחלל הוגש לו על צלחת, ושאינו רגיל להתמודד ממש עם מצוקות החיים.

● שיטות המישטרה

כל הגורמים האלה מוכרים היטב לחוקרי המישטרה והשב"כ, והם מנצלים אותם עד תוכם.

כאשר מטרת החוקר היא "לשבור" את הנחקר בכל מחיר, מכיוון שאחרת אינו יכול לאסוף את החומר הדרוש להרשעה, הוא ינצל על כל הגורמים האלה כדי להביא את הנחקר לנקודת-השבירה. הוא מסתכן בכך שדי במצב כזה בצעד קטן אחד יותר מדי, כדי להביא את האיש להתאבדות.

על-ידי הסתל האיש לפתע לבית-מעצר מצחין, בחברת מושעים מן הסוג הירוד ביותר, מגביר החוקר את תחושת-הנפילה של האיש. על-ידי התייחסות אליו כאל סמרטוט הוא מבהיר לו שמעמדו החברתי נהרס לצמיתות. המאסר מגביר את הרגשת הבדידות, וחוקר זרזי גם מספר לנחקר כי הכל התנכרו לו, כי אשתו נטשה אותו וידידיו ושותפיו זנחו אותו.

שורת ההתאבדויות של אישים בכירים, שהסתבכו במרשעות כלכליות מצביעה על כמה תכונות משותפות. למרות ההבדלים הגדולים בין האישים עצמם.

היו אישים שעולמם חרב עליהם באותה המידה, אך שלא התפתו אף לרעע למחשבות של התאבדות. למשל: מיכאל צור ואשר ידלין, שלא לדבר על אהרון אבו חצירא ושמואל פלאטרו-שרון. מה מבדיל את המתאבדים מאי-ההסתל-לצרה? אילו נסיבות מיוחדות גורמות לכך שאנשים מסוימים מתאבדים במצב כזה? התשובה נעוצה בשילוב של כמה גורמים:

● אימת הנפילה

ככל שהאיש הצליח לרכוש לעצמו מעמד רם יותר בחברה, בכלכלה ו/או במערכת המדינית, כן גדולה יותר אימתו כאשר הוא עומד לפתע לפני שוקת שבורה.

יש אנשים שאינם יכולים לתפקד אלא כשהם מרגישים שהם שולטים בסביבתם. כאשר הם עומדים לפתע לפני מצב של אי-ראויות, ואינם יכולים עוד לשלוט בבני-אדם, הם חשים בחוסר היכולת להמשיך. מקור הדבר בתחושה יסודית של חוסר-ביטחון-עצמי, שניתן היה להתגבר עליה רק במצב של שליטה על הזולת. (תופעה זו בלטה במיוחד בפרשתו של יעקב לווינסון).

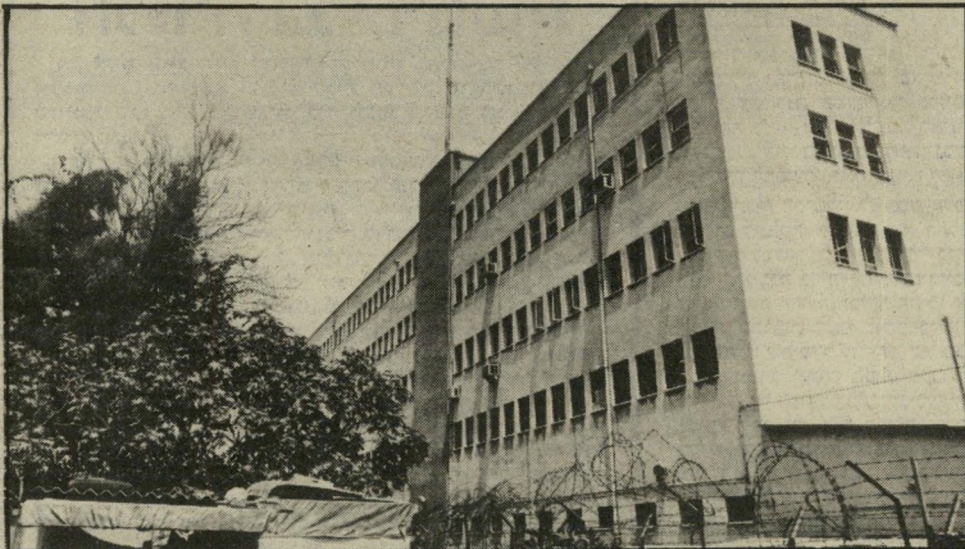
● חשיבות התדמית

פגיעים במיוחד אנשים הרואים את חזות הכל בתדמיתם החיצונית – אנשים שאין להם הרגשה של ערך עצמי, הנקבע על-ידי עצמם. אלא שערכם נמדד בעיניהם רק על פי יחס הסביבה אליהם. אלה הם אנשים החיים למען. שווייץ ורושם, הזקוקים לאישור מתמיד של מעמדם החברתי וכוחם – אם על-ידי הדגשת שליטתם באחרים (לווינסון) או על-ידי קצירת הצלחה חברתית ראוותנית (אלבין).

כאשר עולם זה של רושם ותדמית מתמוטט לפתע, בן לילה, לא נותר להם דבר, והם עומדים לפני תהום פעורה של אפס.

● הרגשת הבדידות

במצב כזה של מצוקה, כאשר העולם נחרב, זקוק אדם, לביטחון מוחלט בעורך שלו.

מחדר החקירה לבית-הקברות

בניין המישטרה ביפו, שם נמצא חדר-החקירות שמחולנו קפץ אלבין אל מותו. החדר נמצא בצד האחורי של הבניין, בקומה השלישית. למטה: גופתו של אלבין מורדת לקבר, בבית-הקברות קריית-שאול.

זה אינו סיפור דמיוני. זה יקרה, אם

„מה אתה רוצה?“ אמר מרצה זקן למראיין, „הקשישים בגדה המערבית רוצים בשלום, אבל הם התיאשו. מה אנחנו יכולים להגיד לצעיר כמו מחמוד, שנולד שבוע אחרי כיבוש הגדה בירי הישראליים? שהוא יחיה לעולם כמו עכבר? שכל יהודי עובראורה יוכל לירוק בפניו ולבעוט באחוריו עד סוף ימיו? הצעירים האלה לא שומעים עוד בקולנו, וגם לא בקול אשׁף. הם החליטו שאין דרך אחרת, ששום דבר לא יועיל מלבד האלימות.“

מכל שגרירויות ישראל בעולם החלו מגיעים למשרדהחץ מיכרקי אסיאראס. „הריווחים בכלייתקשורת כאן הורסים את תרמית של ישראל“, כתב השגריר בצרפת, שהיה ידוע כנץ קיצוני. „הולך וגואה כאן גל אנטישמי, שגם בשיא מילחמתלבנון לא ראינו כדוגמתו.“ הוא רמז שאולי כדאי לממשלה לרדן בעניין שנית. בנוסף רומה התבטאו עמיתיו במדינות רבות, ובייחוד בארצות-הברית. הם ריוחו על פגישות כהולות עם ראשי הקהילות היהודיות, שהיו אחוזי-חרדה.

אולם יצחק רבין נשאר איתן. „אנחנו ננהג אך ורק לפי החוק הישראלי“, הכריז בהתרגשות בלתי-רגילה, כשסניו סמוך קרא. „אנשייתקשורת אנטישמיים, חניכיו של גבלס, לא יכתיבו לממשלת ישראל מה לעשות.“

פוליטיקאים ורזים מיהרו לעלות על הגל הזה. „על הממשלה לגרש מן הארץ את כל העיתונאים הורים, שפירסמו חומר עויין על ישראל“, תבע ח״כ מיכאל איתן. עמיתו, רפאל איתן, היה בוטש יותר: „צריכים להכניס כמה עיתונאים למסוק ולזרוק אותם מעל לים“, הציע. רוני מילוא גילה שיש לו הוכחות לכך שרבים מן העיתונאים מקבלים משכורת מאשׁף ומהקאגה-בה.

בירושלים התנפל המון יהודי וועם על צוותי טלוויזיה אמריקאי, שריאין את מוכריהחמוצים בשוק מתגיהורה על עונשיהמוות. הצלם ואיש הקול אושפז, המצלמה נשברה. תקרית אלה תכפו יותר ויותר, והדיווחים עליהם הופיעו בראש מהדורות-החדשות ברחבי העולם. בנוסף, היום שוב עשה אספסוף יהודי ששטים בכתבים מערביים. בסרט שתראו עתה...“

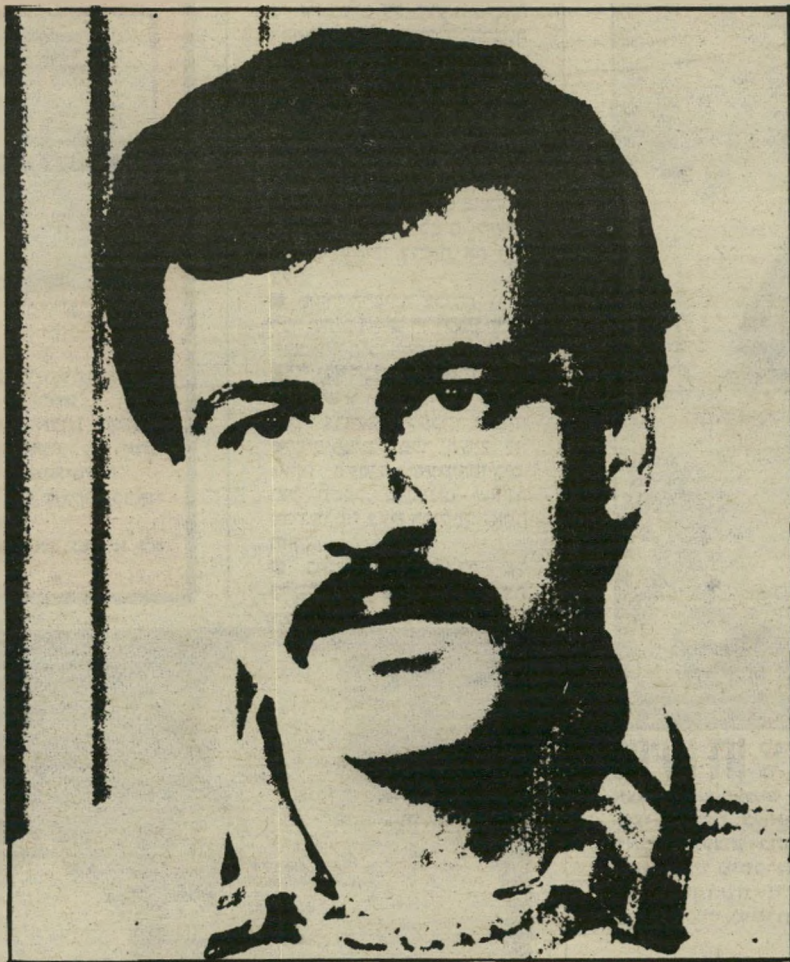
כל שגאה הנחשול האנטישמי-ישראלי בדעת הקהל בעולם, כן גברה הפעילות הדפית לומטית סביב מה שנקרא עכשיו „פרשת מחמוד פאוזי“.

הראשון היה נשיא צרפת, פראנסואה מיטראן, שפנה אל „ידידי שימעון“, כ.סוציאליסט אל סוציאליסט, וביקש לחון לאלתר את הצעיר. בעיתוני צרפת נאמר כי בארמון-אליזה מצפים בוודאות לכך שראש-ממשלת-ישראל ייענה לבקשה. מיטראן נדהם כאשר זכה בתשובה אדיבה אך שלילית וסופית. למחרת היום צעדו 100 אלף צרפתים כשאנטיאליזה, כשהם נושאים את תמונת של מחמוד פאוזי — שהיה כבר ידועה לכל ילד בעולם — וכרוות בנוסף „שחררו את מחמוד!“

קברוצות של מסגנים צעירים צעקו במקלה: „ישראל — רוצחים! ישראל — רוצחים!“

זאת היתה ההתחלה. בצורה רומה התפתחו המאורעות בלונדון, בבון, בשטוקהולם ובדרום אמריקה. ראשיהמדינות פנו אל נשיא ישראל, שהודיע מצידו שלא קיבל שום נקשת-חנינה מדי הגרונלמוות. הפגנות של מאות-אלפים נערכו בעשרות ערים.

אנשיירות מכל העולם הצטרפו לגליהמחאה. מנהל בית אנה פראנק באמסטרדם התפטר. קרוב לאלף אנשיירות יהודיים מדרום-אמריקה, ובראשם יעקובו טימרמן, חתמו על עצומה. כך עשו 37 חתני פרסינובל, כשליש מהם יהודים. ראש ממשלת-ספרד הודיע כי קשירת יחסים דיפלומטיים עם ישראל תהיה קשורה בעניין החנינה. ברית-המועצות גייסה, כמוכח, את כל המפלגות והמוסדות הקומוניסטיים ברחבי תבל. (המשך בעמוד 31)

הנדרון

מלאו עד אפס מקום, וצוותות רבים השתכנו בתל-אביב. לבסוף נאלצו עיתונאים לגרור לבתי ים ולתניה, וגם לבתי-מלון של שלושה כוכבים ואפילו שניים.

במאמץ נואש להתחרות זה בזה, ירדו העיתונאים כלהקת ארבה על מחנההפליטים הדיישה. הריסות ביתה של מישפחת פאוזי צולמו שוב ושוב, כשכל המישפחה יושבת לפנייה, עד שלא נותר אדם בעולם שלא ראה אותן. כנר המישפחה — 11 אחיו ואחיותיו, אמו ואביו — ראינו מאות פעמים. מסמר הסיקור היה סבו של מחמוד פאוזי, פליט מן הכפר הערבי זכריא (ליד בית-ישמש של היום) שסיפר כיצד באו היהודים וגירשו את מישפחתו ב-1948, כיצד נורה ונפצע כאשר ניסה לחזור לשם בלילה, ואיך מחקו היהודים את הכפר בבולדוורים מעל פני הארמה. רשת אי-בייסי האמריקאית דפקה את כל יריבותיה כאשר השיגה סקופ: תצלום ישן ודהוי של הכפר זכריא, כפי שהיה קיים לפני 1948. לידו שורר תצלום של הכפר היהודי, השוכן עכשיו על אדמותיו.

„איזה ערבים? לא היו פה אף מעם ערבים!“ אמר נער יהודי בן 14, מבני הכפר, שרואיין באותו שידור.

אחיו ואחיותיו של מחמוד ראינו כהרבה וסיפרו כיצד נאסרו והוכו עשרות פעמים על-ידי השוטרים היהודיים, כאשר הגיפו רגלים פלסטיניים או השתתפו בהפגנות. אחות יפה בשם חלדה, שצולמה בהרחבה, הראתה צלקות על גופה, שנגרמו לה, לטענתה, על-ידי שוטרים סאדיסטיים של מישמר-הגבול.

גם אוניברסיטת בירזית סוקרה בהרחבה. המרצים, ובייחוד מרצים שהיו אורחים של המדינות שציוותיהטלוויזיה באו מהן — סיפרו ארוכות על התנכלויות שממן סבלה המיכללה במשך השנים מידי השילטונות.

להוצאה להורג ביריה, מפני שהיתה עלולה להתפרש שלא כהלכה, כאילו מודה הממשלה בכך שהמחבל הוא חייל. הצעתו של עוז וייצמן, שהושמעה בחצי-פה, להוציא אותו להורג בתא-גאזים, כנהוג בכמה ממדינות ארצות-הברית, עוררה זעם ונמחקה מן הפרוטוקול. בליתיבירה הוחלט לבסוף להוציא להורג את מחמוד פאוזי, וכל הבאים אחריו. בתליה. נקבע שבכלא-רמלה יוכן אולם קבוע להוצאה-להורג.

כאשר יצא מוכיז הממשלה, יוסי ביילין, מן הישיבה כדי להודיע על כך לעיתונות, נוכח לדעת כי אינו יכול לעשות זאת בחדר שבו נערכות מסיבות-עיתונאים כאלה בדרך-כלל. יותר מ-450 ציוותיטלוויזיה מכל רחביהעולם הטילו ממש מצור על מישרד-ראשיהממשלה.

הכל תבעו לסקר את מסירת ההודעה. היה צורך לקיים את המסיבה ברחבה הגדולה שלפני הבניין, למרות מזג-האוויר הסגרירי. הצוותות האלה החלו מגיעים לארץ מכל רחבי העולם מידי אחרי אישור פסקהדין-עלידי הרמטכ״ל. עד אז לא התייחס איש ברצינות לגור-דיקהמוות. כבר היו דברים מעולם. אך משאושר גוריהדין, הבינו כלייתקשורת הבינלאומיים שהולך ומתבשל כאן סיפור עולמי. באותו יום עוד אמר שריההיירות, אברהם שריר, כשרואיין בטלוויזיה ונשאל על התוצאות האפשריות בעולם: „מה יש? כלל העולם מוציא-אנשים להורג. אז יוצאו להורג גם אצלנו. ביג דיל!“

כבר באותו לילה החלו הצוותות נוהרים ארצה, מי בטיסות מיסחריות, מי במטוסים מיוחדים, שנשכרו כהחילות. בתיהמלון הירושלמיים הת-

מחמוד פאוזי היה צעיר אלמוני, סטודנט לטיפרות יפה. גם חבריו במיכללת בירזית ובמחנההפליטים דיישה לא הכירוהו היטב. הוא היה צעיר שחרחר, צנום, שקט מאוד, שי הירבה לקרוא ספרים.

באותו בוקר של אוקטובר לא יכול היה איש ממכריו להעלות על דעתו כי תוך כמה ימים יהיה השם מחמוד פאוזי מפורסם משמותיהם של אליליזמר וגיבורי-כדורגל, ויפאר כתובות-יקיר במאות ערים ברחבי העולם, באותיות לטיניות ויפאניות, רוסיות, אמריקניות, ארמניות והינדיות. ביום הראשון, ה-6 באוקטובר 1985, ערך חג שמיני-עצרת, התפוצץ מיטען של חומר-נפץ באוטובוס בירושלים. הוא הרג חמישה איש ואשה, ביניהם אשה הרה, ילדה בת 5 וזקן בן 74. 18 איש נפצעו, ביניהם נער בן 8, שהתעורר בשתי עיניו.

אחרי תקורה נמרצת עלו תוקרי השבחים על עיקבותיו של מחמוד פאוזי. הוא נעצר, נחקר בשיטות הירועות והודה במעשהו. בית מישפחתו בר מחנההפליטים פוצץ עוד באותו יום.

לקראת מישפטו של מחמוד פאוזי גבר המת.

מייד אחרי ההתפוצצות ערכו אנשיו של מאיר כהנא פוגרום במיורח ירושלים. 34 ערבים נפצעו ואושפזו. אך זאת היתה רק ההתחלה.

מכל רחבי הארץ הגיעו לצמרת הפוליטית ידיעות מדאגיות על הצלחותיו של הרב כהנא, שעבר ממקום למקום וקרא להמונים הנסערים להתקומם נגד אוולת-היה של הממשלה. הדי מפקירה יהודים לרוצחי אשׁף. את שימעון פרס (הכלב הזה פרס) האשים בהתרפסות לפני השמאלנים, סוכני-אשׁף, שהשתלטו על הדי ממשלה. את ראשי הליכוד כינה בשם „בניר בליעל“, וטען שמכרו את עצמם תמורת משכורות שמנות, על חשבון ההמונים המובטלים.

בתאם להחלטת הממשלה מחודש אוגוסט, פנתה התביעה הצבאית, ערב פתיחתהמישפט, אל הדרג המדיני, כדי לקבל הוראות. הממשלה התכנסה לישיבה, האווירה היתה קשה. על פי דיווחים „מפורטים כאלה מהישיבה הסודית“, ש התפרסמו למחרת היום ברדיו ובטלוויזיה, המטירו השרים איש על רעהו מילים קשות ביותר.

שרהמישפטים, משה ניסים, בא לישיבה מוכן. בהתייעצות מוקדמת אמר לו יצחק שמיר: „אם לא נתלה את הערבוש הזה, נהיה גמורים. ההמונים שלנו עוברים לכהנא. אפילו אריק כהנא לא פתח תיקווה. אומרים שגם גאולה כהן כבר לא מעזה להיכנס לשכונת-התיקווה.“

גם עמיתו של ניסים, שריהביטחון יצחק רבין, ידע מה עליו לעשות. התרמית שלו כנץ של המערך התערערה. היה עליו לעשות משהו, כדי להחזיר לעצמו את ההילה של איש-ביטחון קשוח. אולי חשב, כסתר ליבו, שהוא ייכר את שימעון פרס.

פרס עצמו היסט. בבוקר שלפני הישיבה באו ראשי השב״כ והמוסד אל פרס והזהירו אותו בחומרה רבה מפני מה שעלול להתרחש, אם יידון המחבל למוות.

הממשלה נתנה חופש-פעולה לשרי הביטחון והמישפטים.

רבין וניסים הורי לפרקליטות הדי צבאית לתבוע את הטלת עונשיהמוות.

בתידיהדי הצבאי דן את מחמוד פאוזי למיתה.

גוריהדין ניתן ביום השישי, ה-15 בנובמבר 1985. הרמטכ״ל אישר אותו כעבור שבועיים, ה-29 בנובמבר. היו שטענו כי היסט תחילה, אחרי שיחה עם ראש אמ״ן, אך שריהביטחון שיכנע אותו לחתום.

מועד ההוצאה להורג נקבע ליום הראשון, ה-29 בדצמבר.

היה צורך ברווחיזמן של חודש ימים בין אישור פסקהדין והוצאתו לפועל, מפני שעל הממשלה היה להחליט איך לבצע את גוריהדין. אנשי הליכוד התנגדו לשיטת התליה, מפני שהיא הוכירה את הוצאתם להורג של גיבורי המחחרת העברית בידי הבריטים. רוב השרים התנגדו

בני שליטא מתלבט: איינפער לקחת בחורה לבית-מלון ואיינפער להתייחד בחיק הטבע. מה לעשות?

אנשים

חן ספר מנס'צינה. סיפר בעבר את עופרה חזה. אחרי כן באה להסתפר אצלו ירדנה ארזי, המסתפרת אצלו שלוש פעמים בשבוע. בשבוע האחרון התערערו היחסים בין שתי הזמרות. כשארזי טוענת שמעריצה של חזה התיזה עליה דיו באקדח-צעצוע, בהשפעת חזה, ואילו חזה מסרבת לקיים סולחה. מאז הפכה מיספרתו של חן למוקד הפעילות של המנסים להביא לפיוס בין השתיים. מעריצותיה של חזה מופיעות במקום, ובידיהן פרחים, שהן מוסרות לארזי, ומחן מבקשות שיעשה את הסולחה.

ראשה ממשה ותיפקודו לנוח הבעיות החמורות שעליו להתמודד עימן, כיחכה השר הצעיר בגרוננו וניסה להרוויח זמן, כדי לצאת מהשאלה המביכה באל-גנטיות. לבסוף ענה בחייד: "אני מעדיף להביע את דעתי על הממשלה מאשר על ראשה."

■ פיסגה משולשת על ארוחת-בוקר התקיימה בבוקרו של היום

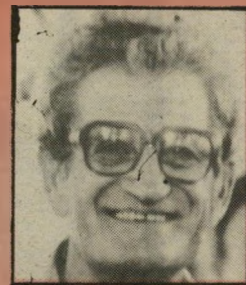
מייצג, וסיכם: "העשירון התחתון נותר בלי תחתון..."
■ העיתונאי **סילבן שלום**, מי שהפך לדובר (דוברו של יצחק מודעי), סיכם השבוע את רשמיו הראשונים מאז החליף צד: "רק עכשיו אני יודע אלה לוקשנים נהגו להרליף לי מהשיבות השר נות."

■ משנשאל השר **משה קצב**, בערב ראיונות, מה דעתו על

ליעקובי הוצעה הצעה מפתה ביותר, בפרט על רקע תיפקודה המתסכל של הממשלה. ההצעה כללה שהות בת שנתיים בקאר רנני פאונדיישן בווינגטון. מלבד מילגה חודשית מרשימה הוצע ליעקובי לממן גם את הוצאותיו, שלו ושל בני-ימיו פחתו. בתמורה היה על יעקובי להתחייב להרצות פעם בשמונה חודשים. אחרי לבטים קשים, החליט יעקובי לרחות את ההצעה.

■ סידרייה-ישיבה בכנסת גרמו לכך שח"כ **חיים דרוקמן** הרתי יישב ליד ח"כ המתקדמת, **מתי סלד** ומרחמז **מיעארי**. השר בוע, בשיא ויכוח פוליטי סוער, זעק דרוקמן לעבר שכניו: "אש"פסטים" פלד השיב לו: "אתה תעסוק בחוק-החוררים, ואל תטפל בעניינים שאינך מבין בהם" צעק דרוקמן. "אתה חזיר!"

■ בחגיגת יום-ההולדת של **מיכה גולדמן**, ראש מועצת

שפירא שריקות

סיפור מזעזע...

● בישיבת הממשלה, ש' התקיימה אחרי הרצח בעמ' לה, סערו הרוחות. הגדיל לעשות השר-בלייטיק יוס' קה שפירא, משקם והודיע לחבריו בנימה דרמטית, שיש בפיו סיפור מזעזע. השתרר שקט באולם-הישיב

בות של הממשלה, ושפירא סיפר בחימה כיצד הסתובבה לה מזכירתו ברחבי ירושלים ולפתע - אלוהים ירחם! - זכתה בשריקות ובשאר הטרדות. ומהיכן בקעו אלה! ממונית ערבית! קפץ ג'ד יעקובי וקטע את השר המזעזע. לו היתה זאת מונית יהודית, היית טורח לציין את לאומיותה! "ודאי שלא..." פלט שפירא. בטרם הספיק לשקול כראוי את תשובתו.

באמת סיפור מזעזע... מילמל יעקובי, אך כוונתו לא היתה זהה לכוונות של שפירא.

משה לוי הרמטכ"ל נכח בהופעה של להקת-הנח"ל. לוי החליף חוויות עם כוכבת-העבר של הלהקה, יונה עטרי, בהפסקה של מופע. בין השניים ניתן לזהות את גבו של שר-החינוך יצחק נבון. הטועם מהכיבוד שהוגש במופע, שאולי שימש לו אתגחתא בשבוע של פיטורים במשרדו.

כפרתבור, שהתקיימה בסוף שבוע רווי טרגדיות וסערות בצפון, פגש חברה-כנסת **בני שלוטא** בשרי-הביטחון **יצחק רבין**. "יצחק", אמר שלוטא, "מה עושים? לקחת בחורה לחדר בבית-מלון - איינפער, מאי-מת בחוריו של זיגל, לקחת אותה לחורשה - גם איינפער, מאימת המחבלים. אז מה עושים?" השיב רבין: "העיקר ש' עושים!"

■ **אריאלה רבדל**, מי שסיימה את תפקידה כדוברת משרד-האוצר והמתכוונת לשוב לר-שות'השירות, נבהלה מהשמר עות הרווחות בעניינה - ששמה מופיע ברשימות המפר-טרים מהרשות. בשבוע שעבר נאמרה רבדל דולקת בארשת מחדגת אחר **שאלו עמור**, חבר הוועד-המנהל של הרשות, כל נסיונותיה להוציא מידע מעמור - האם היא באמת מיועדת לפיטורין והאם שמה הוזכר בישיבת הוועד-המנהל - עלו בתוהו.

■ שרה-אוצר **יצחק מודעי** נפגש עם יושב-ראש איגוד ערי-הפיתוח, שאלו עמור. עמור התי-לונן על המצב החמור שפוקד את תושבי הערים, שאותן הוא

שפירא, משנשאל שפירא לפי שר התופעה, הגיב בשביעות רצון ניכרת: "מה יש? זה לא כסדר!"
■ שרה-הלכלה ג'ד יעקובי היה שרוי לאחרונה בדילמה קשה.

■ מי שביקר בשבוע שעבר בקיסריה, הופתע לגלות על הי-שמשות הרטובות-מטל של המ-כוניות את הכתובות: "שפירא לשלטון" הכוונה לתושבי-המ-קום המפורסם, הרב **אברהם**

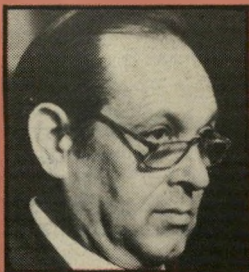
מי הסגיר?

● סערה בלתי-צפויה התרחשה בסוף השבוע בערב-ראיונות שהנחה משה ("מושיק") טימור. אחד מ-מוראייניו של טימור היה **מוטי לרנר**, מי שכתב את המחזה קסטנר, המוצג בקאמרי.

טימור התכוון לראיון רגוע למדי, אך מה הופתע משורק לרנר פצה. הוא סינגר בעוז על קסטנר, גיבורו. הוא טען שאינו בטוח כלל וכלל שקסטנר הוא האדם שהסגיר את הצנחנים - ואל פלגי ופרץ גולדשטיין - לידי הנאצים. אם כן, מי הסגיר? תהה טימור ולא צפה עדיין את העתיד להתרחש.

■ קיימת אפשרות, החל לרנר, שהיתה זאת חנה סנש... כאן נקטעו דבריו ואת שאר הסבריו נאלץ לתת, תוך כדי מחאות קולניות מצד הקהל. לרנר הסביר כי מכיוון שסנש עונתה במשך חודשים על-ידי הנאצים עינויי-תופת - שבהם לא הצליח לעמוד איש - יש להניח, כי היא שהסגירה, בלית-ברירה ותחת עינויים וזוועתים, את שמות השניים. זאת התיאוריה של? זעקו לעבר המוראיון אנשים בקהל, שלא אהבו את נימוץ המיתוס לנגד עיניהם. לרנר לא הרפה מהנחותיו והסביר שאין בהם מאומה, בכדי לפגוע בהילת הגבורה סביב סנש. גיבור, חתם לרנר, אינו אדם ללא חולשות. להיפך - גיבור חייב להיות אנושי!

אין אשראי למודעי

מודעי בלי כסף

● שרה-אוצר **יצחק מודעי** דעי ישב ליד צעירה שחורת-שיער, ונראה נהנה מאוד מסלט-הירקות, שהגישו לו המלצרית בפונדק עין-הוד. הוא נהנה מרוח-הים הרעננה, ומנגינתם של כנר ואקור-דיוניסט, שהנעימו את הזמן לאורחי-המסעדה.

השר אכל ושווח עם הצעירה שלצידו, ונראה כי הצליח להתחמק לשעה קלה מטיטודות הכלכלה והפז-ליטקה. אחרי הסלט הוא

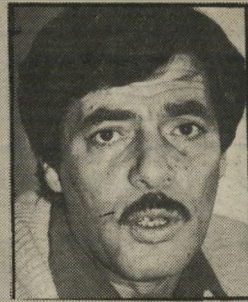
הזמין מנת-דג, ואכל גם אותה בתיאבון. כאשר נשרה טיפת-שמן על מיכנסיו של השר, הוא גילה תושיה למופת. את מפת-הנייר שלפניו הרטיב קלות במיץ אשכוליות מהבקבוק וספג מייד את הכתם.

צרותיו של השר התחילו בתום הארוחה. המלצרית החיננית הגישה לשר את החשבון על צלחת קטנה, והוא הניח עליה בנוני-שלנטיות כרטיס-אשראי.

המלצרית נטלה את הצלחת, הלכה אל הקופאית וחזרה מייד אל השר: "אנחנו מצטערים, לא מקבלים כרטיסי-אשראי!" אמרה לשר. השר שלף את ארנקו וחיטט בו. הוא הוציא כרטיס-אשראי מסוג אחר ושאל: "את זה אתם מקבלים?" והמלצרית ענתה: "מצטערת. גם את זה אנחנו לא מקבלים!"

השר פישט בארנקו ושלף פינקס-צ'קים. הוא מילא את הפרטים הדרושים והשאיר את הצ'ק על השולחן. המלצרית הביאה את הצ'ק אל הקופאית, שהציצה בו בסקרנות וקבעה: "כן! זה באמת הוא!"

למי מחכים ב"מעשיהו"?

סוויסה

בין פיס לטוטו

● משפוש השבוע עזריאל ולדמן, מנכ"ל החברות ה"ממשלתיות" ויושב ראש ה"הלת הטוטו. את חברי הכנסת ויושב ראש הנהלת מיפעל הפיס גידעון גדות, ועק לעברו באירוניה: "תודה רבה! באמת תודה רבה לך!" ועוד הוסיף תודות כהנה וכנהנה בידיש עסיסית. מאחרי התודות הללו עמד רפי סוויסה.

סוויסה, הנציב הנמרץ של שירות בתי הסוהר, החליט במיסגרת מדיניותו החד-שנית, להקים מיגרשים ומיתקני ספורט לאסירים. הוא צילצל לגדות וביקש ממנו, בתוקף תפקידו במיפעל הפיס, לסייע בידו. גדות, המכיר את כוח הרצון של סוויסה, לא ידע כיצד לדחות את בקשתו בעדינות. לפתע ניצנץ רעיון במוחו. הוא היפנה את סוויסה לעזריאל ולדמן מהטוטו, תוך כדי הבטחה חגיגית ש"הוא ממתין לטלפון ממך!"

אצל סוויסה אין חוכמות. מייד הורה למזכירתו להתקשר עם ולדמן.

"עזריאל", הציגה את עצמה המזכירה, רפי סוויסה מחכה לך!"

"היכן? תמה ולדמן, שלא ידע כלל את השתלשלות העניינים, "היכן הוא מחכה לי?"

"בכלל מעשיהו..." השיבה המזכירה בטיבעיות גמורה.

כאשר נתקל ולדמן בגדות, אמר זה: "היית צריך לשאול אותנו — האם עליך להגיע ישר למעשיהו, או שכדאי שתעבור קודם דרך (בנימין) זיגל?"

■ משנשתיים הנשף במלון דניאל לכבוד יום ההפכה המ"צרי, נמצאה זרוקה מעטפה לבינה. משנפתחה המעטפה נגלתה ההזמנה החגיגית ששיגרו המ"צרים לחברי הכנסת חיים קופמן. בצמוד להזמנה נגלה פתק מעת חסן עיסא, הקונסול המצרי באילת. בפתק הודיע עיסא לקופמן באנגלית: "מר קופמן היקר, חברי הטוב מוקי מלצר הביא אליי את אורלי בתך, לשם קבלת ויזה לסיני. הוויזה אכן ניתנה לה, ואני אודיע למיטרה באיזור שתדאג לה. מקווה לראותך ב-23 לילול. בריגשי כבוד, חסן עיסא."

■ וגם התעלומה מהשבוע שעבר נפתרה. הבחור הגבוה ויפה התואר שנראה יחד עם אשתו החברה ברוריה בורקובסקי במסיבת יום ההפכה המצרי אינו אלא בנה הצעיר. אף אחד מהנוכחים לא תיאר לעצמו שברוריה היפה והאלגנטית היא כבר אם לכן כה גדול. ברוריה ובנה הם ידידים של נגואה ומוחמד בסירני, והומנו עלי ידם אישית למסיבה.

הרכיעי באחד המלונות בירושלים. השתתפו בה יושבת ראש הקואליציה שרה דרור ומי שיחליף אותה בתפקידה בקרוב, חיים קופמן. אחרי שפרשה דרור, הצטרף לשולחן יושב ראש סיעת המערך ומי שיחליף את קופמן בתפקידו, אם וכאשר תתקיים אכן הרוטציה — רפי אדרי.

אחר השמות שנאכלו לאור חתונתו היה השר הכליכל משה שחל. בארוחה הורגמה יכולתו האגדתית של שחל. סרי פר כיצד הרגיע שחל את הרוחות בשיבתה של סיעת המערך, יום קודם לכן. שחל הודיע לסיעה כי סגר עם משה ניסים איאלה הסכמים בדבר החוק שעמד ניסים להעלות במליאת הכנסת למחרת — החוק שאמור היה להוציא מיפגשי ישראלים עם אנשי אש"ף אל מחוץ לחוק. חבריה מערך התפזרו רגועים ופנו אישיש לדרך. מה התפלאו לגלות למחרת — בעת הדיון במליאה — כי ניסים לא היה כל כך מודע להסכמים ששחל "סגר" עימו.

■ חברי הכנסת אריאל ויינשטיין נקלעו השבוע לאירועי מות רבות. ויינשטיין חגג בציונה ובחוג חברים מצומצם ביותר את חתונתו של בנו. דבר השימחה נודע לרבים ממכריו, ואלה נעלבו עד עמקי נישמתם על שלא הוזמנו לשימחה. "מה יכולתי לעשות?" התנצל

ויינשטיין האומלל, "לאור המצב הכלכלי החלטתי על חגיגה צנועה שתכלול 250 איש בלבד. אילו הייתי מזמין את כל ידידי שרכשתי בעולם העיתונות, כשי הייתי כתב כלכלי במעריב, הכלכלה והפוליטיקה — הייתי צריך לערוך חתונה בת 5000 משתתפים!"

■ עידן השמחות בקרב חברי הממשלה והכנסת בעיצומו. בקרוב מגיע תורו של נועם קצב, בנו של שריה עבודרה והרווחה. החגיגה תיערך בציונה בקריית מלאכי, מקום מגוריו של השר.

■ שימחה נוספת — הפעם בעור לסרטים. אורלי, בתו של יורם גלובוס, שותפו של מנחם גולן, מתחתנת ביום השלישי עם ברק לוי מבית שמש. שני הצעירים (היא בת 19 וחצי והוא בן 20) הם חיילים. החתן משרת בקריה בדרגת רב"ט. הם "יוצאים קבוע" — כשמו של אחד מהסרטים שהפיק האב המאושר — מזה שלוש שנים.

■ בוב דילן — זהו שמו של רובר האס-אף-או, הכוח הביני לאומי היושב בשטח המפורז בין מצרים לישראל. השבוע הת' לונג דילן, בעת קוקטייל שנערך במלאת שלוש שנים לקיום היי חידה, כי שמו, המשותף לו ולד מר המפורסם, משמש מקור

נהגו של ראשיה ממשה שימעות פרס, ויחזקאל שרעבי, נהגו של שריה ביטחון יצחק רבין, היטיבו את ליבם בקפה ערבי עם הל, בחתונה מפוארת שאליה הוזמנו נוסעיהם המפורסמים, כדי לכבדה בנוכחותם. תוך כדי ההמתנה שתו נהגי הצמרת עוד כמה כוסות קפה.

ענת צחור

שחקנית ודוגמנית. עוררה את התעניינותו של משה אביב, עורך-דין ובעל סוכנות לדוגמניות במסיבה בתל-אביב. לאותה מסיבה, של פתיחת הפאב החדש של השחקן משה איבגי, הופיעו שחקנים ידועים רבים, וביניהם מוני מושונוב (למטה) שלגם מבקבוק ערק.

השראה לכריחות ושאלות איך ספור.

פסוקי השבוע

● ראשיה ממשה שימעות פרס: "בגלל השר שהליכוד ה" ציא מהבקבוק — נוצרה התחיה, ובגלל השר שהוציאו התחיה והליכוד — נוצר הכהניזם!"

● שריה תעשייה המסחר אריאל שרון להנ"ל: "אני מתנצל. יתכן שהגזמתי בהת' בטאויותי נגד ראשיה ממשה!"

● גידעון גדות, אתיופי ש' נישא ללא טקס-גירור לחומרה: "אני יהודי יותר מיהודי!"

● מאיר כהנא לחברי הכנסת עבד-אליהב דראושה: "אני אטפל בך!"

● ממלא-מקום יושב-ראש הכנסת, מאיר כהנא-אביר דוב, על ריבוי הנ"ל: "אולי, כשהוא אמר, אני אטפל בך? הוא התכוון ללסוף אותך?"

● מייק הולר, העיתונאי ה" וותיק, שהוא מועמד לפיטורין מהדרי: "פיתאום זורקים אדם לרחוב!"

● בצלאל אלוני, מנהלה האישי של עופרה חזה: "כל פעם דוחפים לי את החיקוי העלוב הזה, ירדנה ארזי. היא מסתרקת כמו עופרה, מתלבשת כמוה ואפילו שרה את השירים שלה!"

■ דפנה ברק ■

אברהם ("אברום") בורג, יועץ ראש-המשלה לענייני תפוצות, מסכר על אביו, על נעוריו כבחור-ישיבה ועל שרותו הצבאי, על יחסו לפוליטיקה, למימסד, למחתרת היהודית, למפלגות הדתיות, למילחמה, לאשתו ולילדיו

"אחרי הישיבה התיכונית הלכתי לצבא. היה לי ברור שאני אתגייס. שתי אחיות" היו בצבא וגם אני"

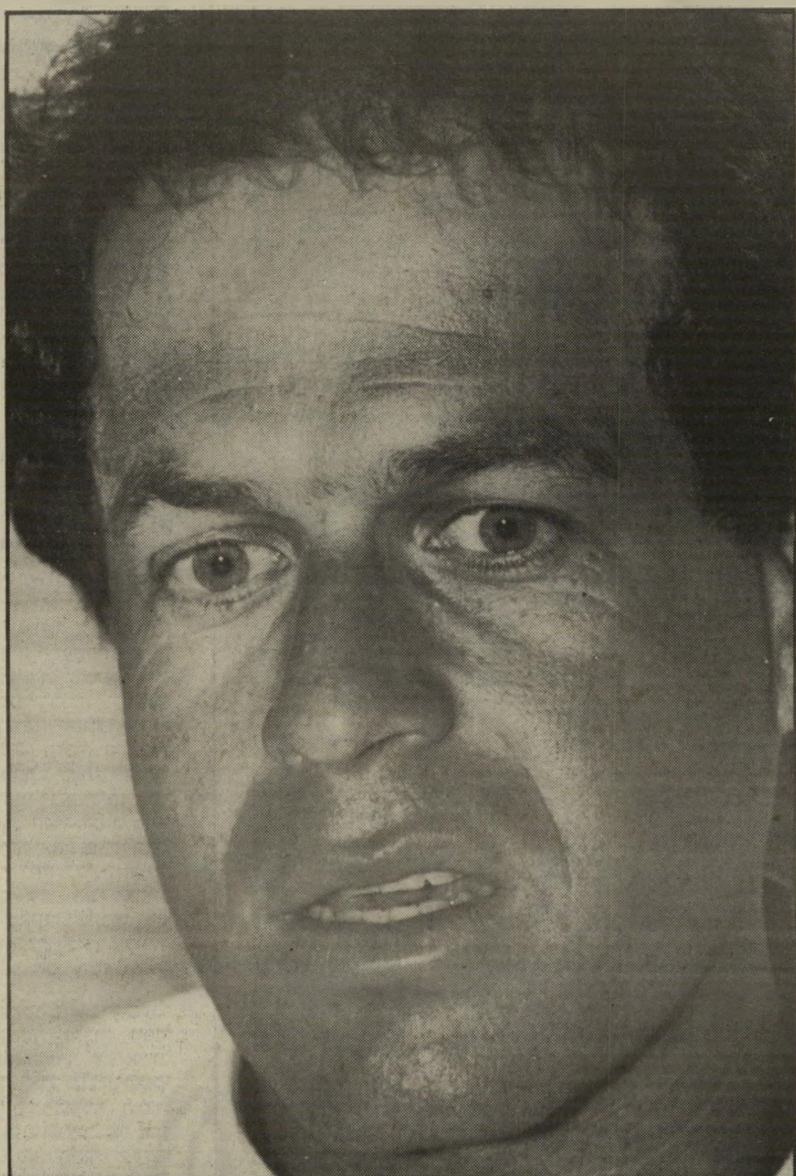
"אני מזוהה עם המערכה ואני בחוכה, אבל אני שומר על בחול". אני כמו מריה, אני בהריון אבל בחול"

"כשהייתה ההתנחלות הראשונה בסבסטיה אני הייתי בקורס מ"כים, והביאו אותנו לכנות אותם."

"מישהו אמר לי שאינו מוצא בי סמנים שמתאימים לבן-אדם במעמדי. לא איכפת לי!"

"אני אנסהיביציוניסט, יש לי רצון שאנשים ידעו שאני עושה דברים טובים, ושיגידו שהייתי טוב או לא"

"אני לא יכול לדאוג את עצמי חבד בשום גוף פוליטי דתי. זה אסון, העידוב בין הכנסת לבית-הכנסת"

ראיינה ענת סרגוסטי

"החלום שלי הוא

לפתוח חנות ספרים!"

ואין חילוקי-דעות או ויכוחים. כלומר, יש ויכוחים על כל הנושאים, רק לא על נושאי-הדת. הישוב הוקם על אדמות פרטיות ויש בו שליש ממשפחות דתיות ושני-שלישים ממשפחות חילוניות.

אברום מכר את ביתו שבעיר וקנה כמה דונמים של אדמה. שעליהם הקים את ביתו שבכפר. הוא נשוי ליעל, אותה הכיר כשהיה חניך בתנועת הנוער של בני-עקיבא. יעל היא פסיכולוגית.

מאז שנאלץ להחזיר את מכונית-השרד שלו, הולך אברום בכל בוקר כמה קילומטרים ברגל. מביתו שבנטף עד לכביש

אברום טוען, שהוא אוהב את תפקידו ומשקיע בו את מלוא מירצו ואונו.

לפני שנתיים עבר לגור בישוב קהילתי בשם נטף, הנמצא מערבית לכפר אבו-גוש, ליד כביש ירושלים-תל-אביב. הוא מסביר שעבר לישוב כזה - שבשכונות הראשונים שלו לא היו בבתים שבו מים זורמים, ועד היום אין שם חשמל - משום שהוא שונא ערים. את הבתים בנטף בנו התושבים בעצמם, הם גם החליטו מי ומי יהיו בישוב. למרבה הפלא, כמו שמספר אברום, זה אחד הישובים היחידים שבהם גרים דתיים ("דוסיס", כפי שהוא אומר) וחילוניים ביחד.

על מיסמכים רשמיים - משמש, מאז כינון ממשלת האחדות הלאומית, בתפקיד בעל שם מפוצץ וארוך: יועץ ראש-המשלה לענייני-תפוצות. לכאורה תפקיד שולי, חסר זוהר, חסר פירסומות. למעשה, רדפתי אחריו במשך שבועיים ימים, עד שנמצא יום פנוי, שבו יכול היה להיפגש לראיון. וגם זה קרה, אולי משום שבדיוק כמה ימים לפני כן לקחו לו את מכונית-השרד והוא נשאר, בלית-ברירה, במשרד לעיתים הרבה יותר קרובות מאשר היה רוצה. בזמנים שהיה לו רכב ממשלתי, צמוד, נהג לנסוע ברחבי הארץ.

הוא מדבר מהר, בשפה עשירה, לעיתים קשה לברור את המילים הרציניות בין הסרקאזם והציניות שבהם הוא מתבל את דבריו. הוא בעל חוש-הומור יוצא מן הכלל ומרבה להשתמש בו. הוא טרי מאוד בפוליטיקה, קצת יותר מחצי שנה, למרות שנולד לתוכה וינק אותה מיילדותו. הוא צעיר מאוד, בסך הכל בן 30, אבל כבר מפורסם וידוע, אולי בגלל אבא שלו, שהוא הפוליטיקאי המיקצועי והוותיק ביותר בארץ.

אברהם, בנו של יוסף בורג, שכולם קוראים לו אברום - הוא חותם בשם זה גם

בורג בהפגנת ה-400 אלף
מה אתה עושה כאן, דוס מסריח?

זה לא בסדר, אבל לפעמים זה אינסטינקט.

כשג'ימ קרטר בא לארץ, היו שתי הפגנות של שלום עכשיו ושל גוש-אמונים. בעוונותיי עמדת בהפגנה של שלום-עכשיו. פיתאום נישאו אליי שני מגדלים עם שערות על הרגליים — על מישקל, שערות על הפנים — ושאלו: מה אתה עושה כאן, דוס מסריח? אמרתי שאני באתי להביע את דעותיי: אמרו לי שאני שייך לצד השני.

אני יודע שהסטריאוטיפים קיימים, אבל אני לא משחק את המישחק הזה. אני לא חולך בכיפה כדי לומר: הנה, יש דושים אחרים. יש בעיה והיא לא שלי, אני את מצבי יודע טוב מאוד.

אבא שלך מרוצה שאתה פה במישרד-ראשי-הממשלה?

תשאלו אותו. איזה אבא יהודי לא היה מבסוט מזה?

הוא היה מבסוט שחזרת למוטב? לא, זה מעולם לא היה ככה. חוץ מזה שהוא יודע שאני מספיק תוסס כדי שכשאני אתעצבן, אני אעשה איזשהי שטות עוד פעם.

זה תמיד היה ככה?

זה קורה. אני לא כרארס יצני, אני עצבני. זה

„רוב החברים שלמדו
איתי הלכו לישיבות'
ההסדר, מיעוט הלך
לישיבות שחורות, כמו
שקוראים להן, ומיעוט
קטן מאוד הלך גם
לצבא”

בצחוק. אבל ברצינות: מה זה חזרת למוטב? אני עושה משהו שאני עושה אותו כמה שנים, והוא יודע שאני עושה, ושאינו אוהב את זה. ואלה הרברים שמעניינים אותי.
● בכל זאת, היו תקופות שחשפת אותו יותר למישפחה הסוררת שלו? זה מה שיש.

הקרה החדשה לישראל. המשימות מברכות אליו מאוד מבחינה אידיאולוגית — חינוך לפלורליזם ולשוויון. הקרה תומכת באגודה לזכויות האזרח, במרכז לקרונות אונס במעון לנשים מוכות.

● זוהי קרן של דתיים בלבד?

מה פיתאום? אני לא עובר בשום פורמה שיש עליה חותמת דתית כשלעצמה. הקרה תומכת ברוב הפעילויות הנוגעות לחינוך לשלום. אחרי שלוש שנים פיתאום התחלתי להכיר את הדבר שנקרא גולה, ומה הם יכולים לתת לנו ומה אנחנו להם.

● זה נשמע גדול מאוד.

אני יכול לפרוט את זה לפרוטות. אבל מעט גופים וכוחות עוסקים ביעדים של הטווח הבינוני והרחוק.

● המחשבות על הגולה באות דך מן הבית?

באיזה מקום כן. קשה להתעלם שהקרה הוא קורס יהודי ואחר-כך ישראלי.

● כך אתה רואה את עצמך? קורס כל ביהודי ואחר-כך בישראל?

ככה אני רואה את עצמי. אני לא אומר יהודי כזה או אחר. אני אומר יהודי כשם תואר. זה מה שאני עושה באמת תלוש מהמציאות היומיומית, אבל יהיה זה מציאות בעור כמה שנים.

● אתה חושב שהדברים האלה בגולה ישיעו על החיים כאן?

אין לי ספק. כשיפתרו את כל הבעיות ויגיעו לבעיה האמיתית של מה זאת מדינת-ישראל ומה זאת יהדות

אבל בזמן שאתה מתעסק בדברים האלה, אתה זונח את הדברים הבערים.

אם את שואלת אם אני נהנה מהמצב, אם את מצפה למישפט שהצטרפתי הנה כדי לשנות מבפנים — אז תשכחי מזה. המערכת הזאת מאוד קשה לשינוי וקשה לה לקלוט תהליכים בטווחי זמן קצרים.

● אין דך יסורי-מצפון שאתה אינך מביע דעתך על הדברים שקורים עכשיו?

לא. אני חושב שמה שאני עושה עכשיו חשוב באותה מידה, אם לא למעלה מזה. לפחות לי הוא חשוב.

● איך קרה שיום אחד כן קמת וצעקת?

זו שאלה אנכרוניסטית. היתה לי טראומה. מילחמת-לבנון כשבילי היתה חורבן, גם נפוצו אשלות וניפוצו מיתוסים וחורבן ערכי, וזה בא בעת שמצאתי את עצמי עם שני ילדים. כשלי אמרו בתור ילד, כשאגדל לא אצטרך ללכת לצבא. פיתאום אני רואה שעה 100 שנות טרור, גם הילדים שלי צפויים ללכת לצבא. פיתאום זה לא אני, זו אחריות, ואז אמרתי: אני רוצה להיות מעורב, לא עובר בשתיקה.

אני יודע שקשה להשיג בית-ספר לעם היהודי, כמו בית-הספר שאני בו עכשיו, ושנית יש מעט נקודות-תצפית על הזירה הלאומית שהן טובות כמו הנקודה הזאת. אפשר לראות כל מה שקורה. כל מה שמעניין אותי שקורה.

אנשים צועקים עליה ואיש מהם בעצם, לא עלה. פעם שאלתי כסרקאום, ואחר-כך גורא התרגזו עליי בסוכנות, האם ציוני הוא מי שנולד לאם ציונית? הם כל-כך התרגזו.

● אתה חושב שזה קשור לזה שאתה דתי?

קשה לנתק את האדם מחייו. איך אמר המשורר: האדם תבנית נוף מולדתו. הגדרה דתית היא הגדרה לא טובה. זה קשור לזה שאני רואה את עצמי קשור בעבותות לזיכרונות קולקטיביים.

● מה זאת אומרת „דתי” זו הגדרה לא טובה? איך אתה מגדיר את ההבדל בינך לביני?

אני לא עושה אבחנה. אני אגיד משהו סרקאסטי: אורתודוקסי, קונסרוואטיבי ורפורמי אלה תנועות, לא אידיאולוגיה. אם מנסים לאבחן, יש יהודים קתולים ויש יהודים פרוטסטנטים. הקתולי צריך את הרבי והבישוף ומערכת של שרונים בינו לבין בורא. לפרוטסטנטי יש קשר ישיר לבורא — מערכת אנכית, לעומת המערכת האופקית, שבה אני ואת חיים ביחד, כשווים. את אשה במיקרה ופלוגי שווף במיקרה, אבל כולנו עובדים על אותו מישור.

● אתה יודע שבהכללה מתייחסים לכל הדתיים בקבוצה אחת.

אני מתעלם מזה.

● אם אני, למשל, רואה דתי — או „רוס”, כמו שאתה אומר — חובשי כיפה סרוגה, אני יכולה מייד לשייך אותו לקבוצת גוש-אמונים ומתנחלים.

בחדרו במישרד ראשי-הממשלה, חדר קטן שבכניסה אליו יושבות שתי מזכירות, יש קיר שלם המכוסה בציורים שציירו שני ילדיו הגדולים. שולחן-העבודה שלו מבולגן. מלא ניירות וספרים. אך זהו בלגאן האופייני לו. כמו שהוא אומר. חוץ מזה, יש בחדר רק סיפריה קטנה. חלון גדול משקיף

„מעולם לא הייתי חבר
במכדל, אני מחבייש
בזה שיש מיכלגה
שיש בה חברי-כנסת
דתי, זה נראה לי ממש
להכניס לגישו —
שלושה ספרדים, שני
דתיים, שלוש נשים,
שני שום וארבע
שמות, ויצא מרק'
יגורט”

על קריית-הממשלה בירושלים. הוא איש רציני, שחשב הרבה על הנושאים הבערים. ועם זאת הוא מצחיק, סימפאטי, חביב. מהיר מחשבה ודיבור וחד-לשון. יש לו עיניים כחולות הפעורות לרווחה, בעיקר כשהוא מתאמץ להסביר רעיון מסוים שחשב עליו. השפה העשירה שלו מתובלת בסלנג צעיר שורשי, ביחד עם מובאות וציטוטים מן המקורות היהודיים.

● מדוע אתה כאן, במישרד ראשי-הממשלה?

זה קשה להגיד, בלי להתפס לסטריאוטיפים ולדימויים סכריניים: בגלל ריגשות-אשם והרגשת-שליחות. יש שילוב מוזר ביניהם, כמו יהודי טוב עם הרבה ריגשות-אשם. שאוכל את המרק, משום שאחרת אאם תרגיש לא טוב.

● אולי קנו אותך במישרד? השתיקו אותך?

זה טיפשי, כי לא דינרתי לפני כן. מיום שקמה הממשלה הדו-לאומית הזאת, לא פתחתי את הפה.

● בכל זאת, יש טעם לא טוב לזה שאתה יושב פה, מן הצד השני, של הממשלה.

הכרטיז האחרון שלי היה בסכרה ושאתילא.

● זהו בדיוק. סגרו לך את הפה.

לא היה מה להשתיק, כי לא אמרתי. החלטתי שאני רוצה לעשות וקרו דברים. החלטתי שאני רוצה לעמוד שם באמצע בין הדתיים לחילוניים. אני חושב שבהצלחה יתרה או פחותה הצלחתי להיות גשר.

התחלתי להיות מעורב בקרו שקוראים לה

הראשי, באבו-גוש. שם הוא תופס מונות. כך גם בדרך חזרה. הוא אינו משתמש במכונית המישפחתית. הוא משאיר אותה ליעל. המטפלת גם בשלושת ילדיהם: איתי, בן 4 וחצי, רונית בת 3 ואביטל בת חצי שנה. אברום נולד בבית מיניסטרילי. לא היו לו הרבה חברים בילדותו. הוא גדל בשכונת רחביה בירושלים. השכנים היו אנשים חשובים. כמו מתי פלד וחיים הרצוג. בורג מספר שמישפחתו היתה מיוודת מאוד עם מישפחתו של הרצוג. הם היו ביחסים-שכנות טובים. אחר-כך כשהרצוג נבחר לנשיא-המדינה, הוא נסע ברחובות ירושלים כשאופנועים מלווים אותו. איתי, בנו של אברום, מאוד התרגש מן המחזה והיה בטוח שהרצוג הוא אופנוען-צמרת.

אברום בורג היה אלמוני, כמעט בלתי ידוע, עד שהודעה פוליטית בפעם הראשונה, עד שפתח את פיו בנסיבות ציבוריות פומביות.

פגשתי בו בפעם הראשונה בראשי-השנה 1982, מייד עם היוודע דבר הטבח במחנות הפליטים צברה ושאתילא. הוא בא להשתתף בהפגנה הספונטנית שהתארגנה ליד ביתו של מנחם בגין. אז ראשי-הממשלה בורג נשען אז על מקל, זכר לפציעה מתקופת שירותו בצנחנים. פציעה שפגעה בעמוד-השדרה שלו. בעיקבות הפציעה שכב כמעט שנתיים בבית-חולים. אחר-כך, כשפצעה מילחמת-הלבנון, קיבל צר-גיוס בגלל טעות של המחשב. הוא לא חשב פעמיים והלך למילחמה. המילחמה הזו עשתה לו טראומה וגם גרמה לו להזדקק למקל. כמה חודשים אחר-כך הבריא ונטש את מקל-ההליכה. אבל אז נפלע שוב. הוא נכח בהפגנה המפורסמת ליד מישרד ראשי-הממשלה, הפגנת שלום עכשיו. שקראה לפיטוריו של אריאל שרון ממשרד-הביטחון. בעיקבות פירסום דוח ועדת-כהן. הפגנה שבה נזרק רימון ונרצח אמיל גרינצווייג. בורג נפלע אז מרסיס בגבו. אביו, יוסף בורג, שישב אז בישיבת ממשלה בתוך המישרד, לא ידע שבנו מפגין בחוץ. רק אחר-כך נודע לו שהוא נפלע. והוא אץ לבית-החולים לבקרו. פציעתו של בורג לא היתה חמורה והוא שוחרר מייד, אך המיקרה השאיר בו חותמו. הוא היה הירבה להתראיין, ללכת לחוגי-בית, לשוחח עם אנשים בכל מיני מסיגרות. היו לו טורים אישיים בעיתונים ופינה קבועה בתוכנית הפופולארית לילדים בטלוויזיה הלימודית זהו זה.

ואז נדס. מאז אין שומעים אותו בכל הסערות המתרחשות בארץ. בכל האירועים הקשים. הוא אינו מדבר. אינו נואם, אינו נושא עוד דגל.

זמן קצר אחרי כינון ממשלת האחדות הלאומית קיבל את התפקיד הרישמי והמכובד. הוא אומר שהתעסק בנושאי הגולה והיהודים במשך תקופה ארוכה, וכי אלה הנושאים המעניינים אותו, ולכן הסכים לקבל את התפקיד.

אברום בורג שומר על פרטיות מישפחתו באדיקות מדהימה. הוא אינו מכניס עיתונאים הביתה ואינו מוכן שיצלמו את אשתו וילדיו. הוא אינו נוטה לספר על בית אביו, אך מספר שהוא אדם מישפחתי.

בורג בהלוויית אמיל גרינצווייג (עם ירשובסקי, אמוראי ושריד)
לא אוכל להישאר כאן יום אחד עם הרטציה!

(המשך מעמוד 15)

● **הוא לא מסוגל להשפיע עליך במעשיך?**

לא, מה פיתאוס? את יודע שהוא גם כנאדם חביב, גם כנאדם פתוח, וגם מנוסה לרעת שגם רכרים כאלה עוברים.

● **אתה שונה מחברים אחרים שלמדת איתם בבית-ספר?**

לא יודע.

● **איפה למדת, בירושלים?**

בנתיב מאיר, ישיבה תיכונית. שנה אחרי

„אם הייתי מקבל 4 בבחינה, היו אומרים שהמורה לא אוהב את אבא שלי. אם הייתי מקבל 9, היו אומרים שהמורה אוהב את אבא שלי“

שעובתי את הישיבה, פתחו שם מגמה תורנית. את מתארת לעצמך מה זו ישיבה עם מגמה תורנית, למה נחשבים כאלה שלא לומדים במגמה התורנית?

● **תורנית זה יותר אורתודוכסי? כאלה שלא הולכים לצבא?**

אני לא יודע לאן הם לא הולכים. אני יודע לאן הם כן הולכים. זה אלה שתופסים את השורות הקידמיות בנרדע, אנשים רציניים, ישיבה עם מגמה תורנית.

טוב, אלה היו אז השנים הראשונות של תחילת התהליך.

● **היית תלמיד טוב?**

לא הייתי תלמיד טוב, אני לא יודע ללמוד במערכת מסודרת. אחרי הישיבה הלכתי לצבא.

● **למה הלכת לצבא?**

האמת היא שמעולם לא הייתה לי מחשבה שאעשה משהו אחר. מעולם לא.

● **מאז שאתה זוכר את עצמך?**

זה היה לי ברור. שתי אחיותיו היו בצבא וגם אני הייתי בצבא. לא היה לי שום ספק שזה פרק הכרחי בחיי. אבל היה משהו מאוד מוזר שער היום אני לא מבין אותו. מה זאת אומרת לא מבין? אני כזו מבין אותו.

כל השמינית החזיק אותי רכי מסויים בציון מגן בגמרא. אף פעם לא הכנתי למה, כי איזה מין ציון זה? אז שאלתי אותו למה הוא אמר לי: „תשמע, אם תלך לישיבה, תקבל 9 אם תלך לצבא, תקבל 8.“

כמו שאת מתארת לעצמך, מאוד לא אהבתי את זה. אני לא אוהב לעשות טריקים, בדרך כלל אני מאוד רוגרי, אבל כשעושים לי תרגילים, אז אני מחזיר. אני לא חושב שיש הרבה אנשים שגדלו בבית-ספר לפוליטיקה יהודית טוב מבית-הספר שבו אני גדלתי.

ניסיתי משהו מאוד פשוט — אמרתי שאני הולך לישיבה, נרשמתי ללכת לישיבה, ובמקביל ביום האחרון שזה היה אפשרי: נרשמתי לנח"ל. כמובן שבירדתי מתי מעבירים את הרשימות לבית-הספר.

ביום של בחינות הבגרות בגמרא הגיע מיכר לראשיהישיבה, שאיך זה יכול להיות שאברום רשום גם ללכת לישיבה וגם ללכת לצבא. הוא קרא לי ואמרתי לו שאני החלטתי בסופו של דבר ללכת לנח"ל, והוא אמר לי „בהצלחה“. נכנסתי למיכר בעליפה, יושב רביבון חיצוני והרכ של בית-הספר — זו הייתה סיטואציה שקשה כל-כך לשכוח אותה — והבנתי אומר לי: „אני רואה שיש לך ציון 9. מה אתה עושה בשנה הבאה? אמרתי לו: „בשנה הבאה אני הולך לצבא“. המורה, הרב של התיכון, קופץ ואומר: „מה זאת אומרת? אני הייתי בטוח שאתה הולך לישיבה. לכן נתתי לך 9.“

● **אבל לא היה לך ספק להגיע אם ללכת או לא?**

לא, לא היה לי ספק.

● **ומה עשו חברים שלך בבית-הספר?**

אני חושב שרובם הגדול הלכו לישיבות הסדר, מיעוטם הלכו לישיבות שחורות, מה שקוראים, ומיעוט קטן הלך גם לצבא.

● **יש כאלה שאתה רואה אותם היום בכל מיני התנהלויות?**

מעט מאוד. אבל אני זוכר כשהיה קרוב, או סבסטיה, לא זוכר בדיוק אם זה היה ב'74 או ב'75, ההתנהלות הראשונה. אני הייתי בקורס מ"כים בסדיר. פיתאוס הייתה הקפצה של פלוגה א', לבשנו את כל ההגורים, עלינו על משאית והורידו את הכרונטים של המשאית ולא נתנו לנו להסתכל החוצה, שלא נדע לאן לוקחים אותנו. עם שחר, אמרו להשאיר את הנשק ולקחת אלות. הורידו אותנו במרכז תחנת-הרכבת של סבסטיה. אמרו שיש התנהלות וצריך ללכת לפנות אותה.

הם היו שם כל הלילה, ואנחנו הפתענו אותם עם אור ראשון. הצנחנים הגיבורים, יעני. פיתאוס אני מוצא את עצמי באמצע המיתחם שם, בתוך מאה האנשים שהיו שם — שלושים או ארבעים או חמישים היו בני-מחזור שלי. לפני חצי שנה

בורג במישרדו (ליד ציורי ילדיו)

אני לא הולך עם כיפה כדי לומר: הנה, יש דוסיס אחרים!

● **הוא שר מאז שאתה זוכר את עצמך?**

כן.

● **יש לך חברים מן הילדות?**

מהתקופה של בית-הספר אין לי אף אחד. ממש אף אחד. כל החברים שלי היום הם חברים שנעשו או בצבא, או אחרי הצבא.

● **למה?**

את יכולה להסביר את זה החל מסיבות טכניות וגם מבחינת העניין. אני מחפש חברים שיש לי שפה משותפת איתם. יש לי חברים שאני אוהב לטייל איתם. יש לי חברים יהודיים, מה

„הרב שלימד אותי בגמרא בבית-הספר אור ל', שאם ארשם לישיבה אחרי התיכון, אקבל ציון-מגן 9 בגמרא, ואם אלך לצבא אקבל רק 8“

שנקרא חבר לענייני-יהדות. יש כל מיני חברים, אבל אין שום אף אחד מן התקופה שלנו.

● **אתה גר עכשיו בנח"ל. זה כרוך ברצון לחיות חיים של חקלאי?**

מה פיתאוס? מה, אני בעונש? חוץ מזה אני לא מרוצה לדבר על הישוב. זה החיים הפרטיים.

● **אתה שומר מאוד באדיקות על החיים הפרטיים שלך.**

אני כנאדם אדוק.

● **ברצינות, אתה חושב שזה קשור לזה שגדלת בבית שהיה חשוף כל הזמן, בגלל אביר?**

אולי. זה עניין לפסיכולוגים. במצב שבו המישפחה תהיה חשופה לציבור והציבור יהיה חשוף למישפחה — לא יהיה לי בשביל מה לחזור הביתה. מספיק לי שאני כל החיים שלי מסתובב עם אנשים, והם יודעים עליי הכל, וכל מה שאני חושב, וכולם יודעים מה אני לובש, ומה אני אוכל, ואם לקחו לי את האוטו או לא לקחו לי את האוטו. כל הזמן אתה מרווח, כל הזמן אתה נמצא תחת זכוכית מגדלת של זואולוג ציבורי, המחפש ג'וקים עוברי-ציבור.

● **זה חלק מן התפקיד שבחרת.**

נכון, אבל המישפחה שלי זה לא חלק מן התפקיד.

● **בשהיית ילד, הפריע לך שאבא שלך היה שר והיו אומרים לך: „הנה, זה הבן של השר בורג?“**

בוודאי. אבל זה לא היה הולך ככה. הייתי מקבל 4 בבחינה, או היו אומרים: „זה משום שהמורה לא אוהב את אבא שלך“. הייתי מקבל 9 בבחינה, או היו אומרים „זה משום שהמורה כן אוהב את אבא שלך“. אתה לא כנאדם בזכות עצמך, אתה רק כנאדם בזכות משהו אחר.

אני לא רוצה שישגורו שנטף זה הישוב של אברום. זה לא הישוב שלי, אני רק הצטרפתי אליו. אני לא רוצה לפגוע באנשים שעשו את הישוב, מפני שאני מפורסם, זה לא פיר.

● **אבל אם הלכת בדרך הזאת, זו דרך שתמשיך בה בוודאי ותהיה עוד יותר מפורסם.**

או שכן או שלא. אם אני אמשיך בתחומים שמעניינים אותי, אולי זה לא כל-כך יעניין את (המשך בעמוד 30)

העולם הזה 2501

למדתי איתם בכיתה, ופיתאוס אתה רואה כך מחזור שלך, לבוש בלבוש מסורתי, עם מכנסיים שחורים, קצת מטולאים, ובחולצה לבנה מיוזעת ובזקן מרובבל של בן 18 וכיפות גורלות. ופיתאוס אחר בא אליי ואומר, אלי, החייל — כן, אברום החייל, עם תג של קורס מ"כים — ואומר: „אברום, אל תעשה לי כלום! ואחר אחר מבקש שאתן להם עוד חמש דקות להתפלל, וכל מיני ביטויים.“

זאת הייתה הפעם שבה הייתי צריך להכריע את ההכרעה, אישית, לאן אני שייך.

● **היה לך קשה?**

לא הייתה לי שום התלבטות. הנאמנות שלי הייתה לגמרי למערכת שבה הייתי — לצבא. היום, כשאני חוזר לזה אחורה, החוויה הרבה יותר קשה ממה שהיא הייתה שם בזמן. היום אני מבין את זה אחרת. יכול להיות שאז לא הייתי מספיק בשלבי להבין מה זה. יכול להיות שהתהליכים אז לא היו בשלים. כל החברה לא הבינה מה זה היה, ואולי גם אני, כפרט, לא הבנתי מה זה. בזמנו, לפנות מתנחלים.

● **ריבית על זה בבית?**

אני צריך להסתכל בפרוטוקול.

● **אני שואלת אם היית משתף את אבא שלך בדברים האלה. הוא היה חבר, או שהוא היה שר, בזה מרחק?**

אני חושב שהבעיה הגדולה באותה תקופה הייתה שהיינו יוצאים כל שלושה חודשים הביתה, שבת אחת כל שלושה חודשים. זה היה מייד אחרי מילחמת יום-הכיפורים. כשאיתה בא פעם בשלושה חודשים לשבת, אתה לא מדבר על כלום. רק חורף. לא זוכר שהיו לי שיחות-נפש. עיזבי את השאלות האלה.

● **אתה לא רוצה לדבר על איך זה לגדול בבית של שר?**

די, כמה אפשר? ריבירנו על זה שנה.

השר יוסף בורג על בנו: „למה להשתיק אותו?“

מי זה המימסד? המימסד זה פרס. המימסד זה שמיר, או אני? מי זה המימסד? חוץ מזה, היו צריכים להשתיק אותו? הוא מסוכן למישהו? אני לא מקבל את זה. כי אישיתקתו לא הויקה לאף אחד.

● **היא לא הויקה לך?**

לא. זה היה לזכות. אין כזה אסון. אין זו סיבה להשתיק מישהו. סטיבנסון אמר: „הרעש המתוק של הדמוקרטיה“. היום במדינה יש הרבה רעש ואין הרבה מותק.

● **מפריע לך שהוא אינו חבר במפלגה דתית?**

הייתי מעדיף שהיה אצלנו.

● **יש לכם יבחוים אידאולוגיים ופוליטיים בבית?**

לא. יש לנו הרבה ערכים משותפים, וההיגיון שלהם הוא ריעות שונות. אין לנו יבחוים. יש לנו הרבה משותף.

בורג הבן והאב

אדם צעיר צריך להיות נגד המימסד!

שאדם צעיר לכתוב שירים, וזה לא אומר שכהוא מתבגר הוא נעשה משורר.

● **אתה מייצג לו להמשיך בפוליטיקה?**

לפי הנסיון שלי צריך קודם כל שיעשה מה שהוא רוצה. אני ממליץ שהיה לו מיקצוע קבוע.

אני באתי לארץ וקודם כל הייתי מורה, אחר-כך הלכתי לפוליטיקה, כלומר הייתי פוליטיקאי מלידה. אבל היה לי מיקצוע.

● **אומרים שהמימסד קנה אותו והשתיק אותו.**

במהלך הראיון עם אברום בורג, הוא העדיף שלא לענות על שאלות הנוגעות לאביו וליחסו אליו. על שאלות רבות ענה: „תשאלו אותו“. אז פניתי לדוקטור יוסף בורג, השר לענייני דתות, כאבא של אברום.

● **אתה מרצה מן העורבה שבנך נעשה חלק מן המימסד?**

ראשית כל, כן. אדם צריך למצוא את מקומו. אדם צעיר צריך להיות נגד המימסד. וכשמבגר צריך להיות בתוך המימסד. כמו

אבא, איפה היית?

עוד קרוב למען אירלנד,
עוד רצח של האנגלים.
— הם יכולים להרוג את האירים,
אך לעולם לא יוכלו לשבור את רוחם:
"ירו כי כבחייל אירי..."

הייתי נער בן 15 כששמעתי את השיר לראשונה. מפקדיו באצ"ל אמרו לנו ללמוד את תולדות מלחמת השחרור האירית, ולראות בה רוגמה לנו. הצטרפתי לאצ"ל שנה לפני כן, בעיקבות תליתי של שלמה בריינס — היהודי הראשון שנתלה בארץ. כל ילד אירי יודע את השיר הזה בעל־פה. פיט סיגר האמריקאי שר אותו, והביא אותו למיליונים ברחבי העולם. 65 שנים אחרי תליתי של קאוויין ברי שומעים צעירים את השיר הזה, ליבם מלא אהבה לאותו נער בתאי־המאסר הבודד, ושינאה לקלגסים הבריטיים הרצחניים. כמה צעירים איריים מצטרפים עכשיו, השנה, למחתרת האירית בהשפעת השיר הזה? כמה בריטים נהרגים בגללו בצפון אירלנד כעת? לולא נתלה קאוויין ברי, לא היה איש שומע את שמו. התליה הפכה אותו לכדאלמות.

כל מי שמדבר על עונש־המוות כאמצעי לדיכוי טרור — כדאי לו לשמוע את השיר הזה. אני מוכן להשאיל אותו לקול ישראל.

מי הרג את סדיאל

זה היה סתם סרט־מתח. סדיאל, גולה צפון־אפריקאי, שגר בז'נבה, פותח עליידי שרות־הביון הצרפתי לבוא בחשאי לפאריס. שם נמסר בידי הקולונל קאסאר, ראש המיטרה החשאית של ארץ מולדתו. את המזימה אירגן הסייאי־איי האמריקאי, שחשש שמא עומד השליט של אותה מדינה צפון־אפריקאית לקרוא לסדיאל לחזור ולקבל לידיו חלק בשלטון, כפשרה בין השילטון והאופוזיציה, תוך חיסול ההשפעה האמריקאית באותה ארץ. כפיתיון שימש שמאלני כוגד שעזר בעבר לסדיאל, אך שהשרותים החשאיים הצרפתיים הכריחו אותו, באמצעות סחיטה, לקחת חלק במזימה.

הסוף: סדיאל נלכד, עונה ונרצח. ארוננו נקבר בחשאי. כל העדים חוסלו עליידי הצרפתים והאמריקאים. שמועות על הפרשה אומנם נפוצו בפאריס, אך לא נמצאו להן שום הוכחות, והעניין הושחק.

כך כסרט הצרפתי, שהוקרן בליל־שבת בטלוויזיה. לכאורה — עלייה דמיונית, למעשה — שיחזור מדויק של אחת הפרשות שהסעירו את צרפת והעולם: "פרשת בן־ברקה". התסריטאים שינו את השמות, כדי למנוע תביעות־דיבה. אך כל הפרטים מתאימים למה שהתרחש במציאות.

מהדי בן־ברקה היה ראש האופוזיציה השמאלית במארוקו, אישיות בינלאומית בעלת שיעור־קומה, שנערץ בכל רחבי העולם השלישי. אחרי שנרון למוות במארוקו, התגורר בז'נבה. הוא פותח עליידי שרות־הביון הצרפתיים לבוא לפאריס, באמתלה שרוצים להסריט עליו סרט. שם נתפס ב־29 באוקטובר 1965 בירי אנשי כולשת צרפתיים, שמסרוהו בידי הגנרל אופקיר, האיש החוק של מישטר־הדיכוי במארוקו. אכ־זריותו של אחד אופקיר היתה שמדבר.

מאז נעלמו עיקבותיו של בן־ברקה. גופתו לא נמצאה מעולם. ההשערה היא שעונה ונרצח בצרפת, ונקבר במקום בלתי ידוע, אולי במארוקו.

קוריאל

שמעתי את הסיפור לראשונה מפי ידידי אנרי קוריאל, הפעיל היהודי־מצרי שניהל בפאריס רשת עצמאית של סיוע לכוחות שיחרור ברחבי העולם השלישי. קוריאל היה ידידו ואיש־אמונו של בן־ברקה, וסייע לו רבות, כשם שסייע לנו בניהול מגעיי השלום הסוריים שלנו עם הפלסטינים. גם קוריאל נרצח בצורה מיתורית.

גיבורי הפרשה מתו או הוחלפו. הגנרל אופקיר הוצא להורג, אחרי שניסה לחולל הפיכה נגד המלך חסן השני, ואף להתנקש בחייו עליידי הפלת מטוסו. הצמרות של מוסדות־הביון של צרפת וארצות־הברית הוחלפו מזמן.

כהנא עמד ליד הרוכן וציטט שורה ארוכה של פסוקים מן המקורות, שכולם נוטפים שינאה נוראה לגויים. כל הפסוקים היו אותנטיים בהחלט (אף שמול כל פסוק כזה אפשר למצוא תריסר פסוקים הפוכים, כך זה ברת. גם במקורות האיסלאם יש עשרות פסוקים נגד היהודים, ועל כל פסוק אפשר למצוא תריסר אחרים ונוגדים).

באמצע התפרצה גאולה כהן והתחילה לצרוח לעבר כהנא, כפי שצרח בעבר נגד מנחם בגין. "את בור ועם־הארץ!" צעק לעומתה כהנא. בצחוק של ניצחון, "את פוחדת שאקח את הקולות שלך!" גאולה יצאה. אחריה יצא יובל נאמן, שנהנה בגלוי מכהנא. כמיסדרון אמר לה: "מה את רוצה? הוא צורק!" אחר־כך אמרה גאולה לעיתונאים: "אני אטפל בו אישית! אני אראה לו!" גאולה המיסכנה, היא זרעה רוח, ועכשיו היא קוצרת סופה. עזרה לייצר גולם, ועכשיו הגולם קם עליה. בעפולה ובבית־שמש אף אין זוכרים את שמה. העיתונאים בכנסת עוד אינם יודעים זאת. אבל היא שייכת לעבר הרחוק, מקומה במוסיואון. הסחורה שלה — מין פאשיון מהול, רעל של שינאה מצופה בצביעות — אין לה עוד ביקוש. עכשיו יש בשוק הסחורה

אורי אבנרי

יחי אישי

האמיתית — נאציזם טהור, בלי צביעות, בלי חצאים. מי צריך את גאולה?

זהו המצב בכנסת. גאולה כהן נחשבת עכשיו כ־מתונה". גם אריאל שרון. הליכוד כולו נחשב כימין מתון, כמעט מרכז. המערך הוא שמאל קיצוני. ומה שמשמאל למערך אינו קיים כלל. צריכים לראות את כל זה בעיניים, כדי להאמין. ואולי אין צורך בעיניים. רי בנחיריים.

באותו בוקר אפור

יש שיר המרגש אותי בכל פעם שאני שומע אותו. לאחרונה הקשבתי שוב.

זהו שיר־עם אירי, אולי היפה בכל שירי־העם. מנגינתו פשוטה ונוגעת־ללב. כבר בשמיעה הראשונה היא נחרתת בויכרון לנצח. גם המילים פשוטות לגמרי.

השיר מתאר את הוצאתו להורג של אחד קאוויין ברי, סטודנט לרפואה בראבלין. הוא נתלה ב־1920, כמאבק על עצמאות אירלנד.

ואלה המילים, בתרגום גס:

השכם בבוקר של יום א',
במרומי הגרדום,
קאוויין ברי מסר את חייו הצעירים,
למען החרות.
נער היה, רק בן 18 אביכים,
אך איש לא יעז להכחיש:
אל מותו הלך, באותו בוקר,
כראש מורם.

"ירו כי כבחייל אירי!
אל תתלוננו כמו כלבו!
כי למען חרות אירלנד לחמתי
באותו בוקר אפור של ספטמבר,
ליד המאפיה הקטנה,
קרב פנים־אל־פנים.
ירו כי כבחייל אירי,
כי לשיחרור אירלנד לחמתי!"

שעה קלה לפני התליה,
בודד, בתאי־המאסר,
עונה ברי עליידי חיילים בריטיים
מפני שלא רצה לגלות
את שמות אחירלנשק,
את הפרטים שרצו לדעת.
"אם תלשין תצא לחופש!"
לא! השיר ברי כבן.
"ירו כי כבחייל אירי..."

הדבר הנורא ביותר שקרה בשבועיים האחרונים הוא הדבר של א קרה.

הרדיו הודיע על פוגרום שנערך בעפולה. מנצרת־עילית, מבית־שאן וממקומות רבים אחרים נהרו הגיוענים לעיר המוכה, כדי להשתתף בליניץ.

משום מקום בארץ לא נהרו האזרחים ההגונים לעפולה כדי לשים קץ לפוגרום.

עפולה מוקפת בקיבוצי השומר הצעיר, על מאות צעיריהם הנהדרים, שקיבלו את מיטב החינוך ההומאניסטי, שחירפו את נפשם בכל היחידות הקרביות.

משום קיבוץ לא חשו לעפולה, כדי להגיד לאספסוף המשתולל: רי!

(אני שמח שאנשי־הקיבוץ עצמם הרגישו במחדל נורא זה, והתכנסו כדי לדון בו.)

גרוע מזה: בארץ לא קיים בכלל גוף רציני, גרול ומאורגן, המסוגל להתגייס תוך דקות או שעות או ימים לפעולה אנטי־פאשיסטית.

היכן כל האנשים הטובים? היכן רשתות־הקשר המפורסמות של שלום עכשיו, המסוגלות לגייס המונים תוך שעות? היכן ישראל הטובה, השפויה, ההגונה?

— אבא, איפה היית אז?

— אני כתבתי מאמרים, דני. כתבתי מאמרים חריפים מאוד.

— אבא, איפה היית אז?

— אני חתמתי על עצמות, יוסי. אף פעם לא סירבתי לחתום על עצומה.

— אבא, איפה היית אז?

— דיברתי עם כל מי שצריך, עוזי. אמרתי שצריכים לעשות משהו.

צריכים לעשות. עכשיו, כל עוד אפשר להיאבק.

יש להקים חזית אנטי־גיוענית רחבה, המונית, עלי־מפלגתית, שתכה בפאשיון בכל מקום שהוא נמצא בו — ברחוב, בבית, הספר, בתיקשורת, בערים, בעיירות, בכפרים. שתפעל יוסיים ושעה־שעה. חזית של אנשי שמאל ומין, של אשכנזים ומיזרחיים, של גברים ונשים. שתוכל לגייס המונים לפעולות־מנע. שתציל את כבוד ישראל. שתציל את המדינה שלנו.

יש להכריז מוראטוריום על חשבונות מיפלגתיים קטנים, על שינאות הרדיות, על מישקעי האתמול. כאשר נשכ כולנו ביחד במנהג־הריכוז במרכז הנגב, יהיה לנו הרבה זמן להתווכח מי צרק, ומתי. עכשיו יש לשים קץ לאופנה הסמרטוטית של הכני הקולקטיבי, של הייאוש־הלכוכס, של הריבורים על ירידה.

המדינה הזאת נגמרת לנו. אין לנו אחרת. זהו הזמן לפתוח כקרב להצלתה.

הקרב לה הוכרע. השתמשנו ממנו. הוא עוד לא התחיל.

כדי שלא ישאלו אותך עוד עשרים שנה, על החורבות העשונות: אבא, איפה היית?

ריח של נמק

כשהייתי נער, ללקה אבי בנמק. הוא רכב על אופניים ברחוב ירוזגוף, ביום גשם, ואוטובוס דרס אותו. פצעיו לא היו חמורים, אך פשה בהם הנמק, מחלה נוראה זו (גאנגרנה, בלעז) קטלה מיליונים ללא־סמך במלחמות.

הפרופסור מקס מרכוס, שהיה אז אגדה חיה בבית־החולים הדסה בתל־אביב, אמר לי שעלינו להתכונן למות אבינו. אבל זה עתה הופיעה תרופה חרשה, פניצילין. אין הוא יודע אם תועיל נגד נמק. אך הוא ינסה. ואכן — אבי נרפא.

לפני שהתחולל נס זה, ביליתי כמה לילות ליד מיטת אבי, בחדר הקטן שבו שכב לכדו, בשל חומרת מצבו.

היו אלה לילות נוראים. לא רק מכיוון שנפרדתי בליבי מאבי, אלא גם בגלל הריח הנורא שעמד בחדר. היה זה ריח של מוות, ריח של גוף אנושי נרקב. לאחר מכן פגשתי בריח זה מחדש, כמילחמה.

השבוע זוכרתי בריח זה. הבניין היה נקי, ממוגי־אוויר. אבל כנחיריי חשתי באותו ריח נורא. ריח של נמק. ריח הגאנגרנה, שאחזה ברמקו־הישראלית. מי ש־

אינו תתרן, מוכרח לחוש בו בכנסת.

סצנה: אנחנו עומדים ב־מיסדרון, בחברת חברי־כנסת דתי מכובד. הוא שופך באוזנינו את ליבו על התופעה המחרירה ששמה מאיר כהנא. הנוער הדתי נדבק. המדינה נהרסת.

באותו הרגע עובר מאיר כהנא על פנינו. חברי־הכנסת מסתובב אליו, כשחיוך רחב של חנופה והתרפסות על פניו, ומקדם אותו בכרכה: "מה שלום בבוד הרב?"

למי שקורא עיתונים נרמה שהכנסת כולה מאוחדת נגד כהנא. מצביעים נגדו. מורידים אותו מהדוכן, מגרשים אותו מהאולם.

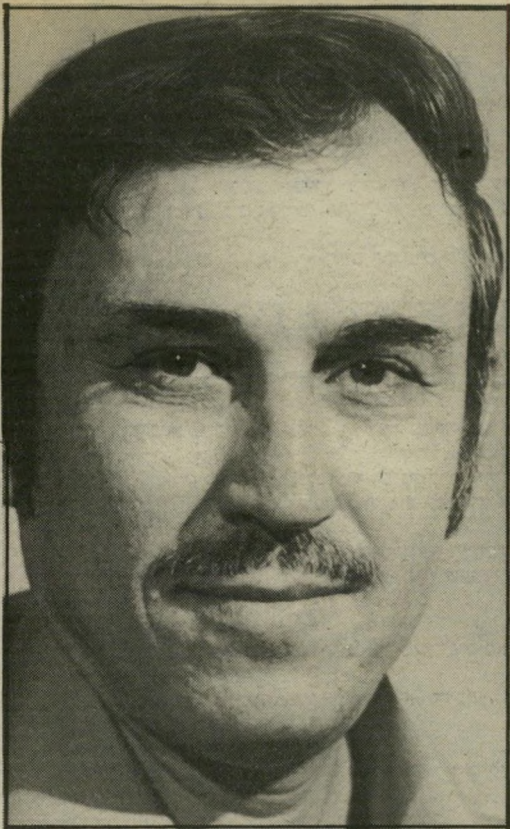
זוהי תמונה כוזבת לחלוטין. כהנא שולט בכנסת, ולא רק מפני שעשרות חברי־כנסת מתרפסים לפניו בגלוי. אלא מפני שהוא מכתוב עכשיו את כל מהלכי המיפלגות והממשלה.

הליכוד אחוז פאניקה. הוא יוצא מגידרו כדי להתחרות בו ולאגוף אותו מימין. המערך יושב מולו שפוף ועלוב. הממשלה רוקדת לפי חלילו בכל עניין חשוב — החל בעונש־המוות וכלה באיסור מיפשי־שלום עם פלסטינים.

גאולה

למי שקורא עיתונים נרמה שהכנסת כולה מאוחדת נגד כהנא. מצביעים נגדו. מורידים אותו מהדוכן, מגרשים אותו מהאולם. זוהי תמונה כוזבת לחלוטין. כהנא שולט בכנסת, ולא רק מפני שעשרות חברי־כנסת מתרפסים לפניו בגלוי. אלא מפני שהוא מכתוב עכשיו את כל מהלכי המיפלגות והממשלה. הליכוד אחוז פאניקה. הוא יוצא מגידרו כדי להתחרות בו ולאגוף אותו מימין. המערך יושב מולו שפוף ועלוב. הממשלה רוקדת לפי חלילו בכל עניין חשוב — החל בעונש־המוות וכלה באיסור מיפשי־שלום עם פלסטינים.

בני שליטא: „לא חשבתי להתאבד, גם ברגעים הקשים!“

התאבדותו של איש־העסקים מיקי אלבין הוציאה מהנפתלין רשימת שמות ארוכה של אנשי־ציבור שנמלו קורבן לחקירות מיסטריות. בצדק או שלא בצדק – אשר ידליו, יעקב לוינסון המנוח, אברהם עומר המנוח, יצחק מודעי, שמואל רכטמן ואחרים. רכטמן, אגב, הודיע לי בכנות כי הוא „מתרחק מהנושא כמו מאש!“ ומנסה לשמור על פרופיל נמוך בעניין. תחנתי הבאה היתה אצל חבר־הכנסת רדוף־הסיוטים בני שליטא.

על הגיהנום שעבר על שליטא במשך שלוש שנים עד לזיכויו מיותר לספר. שליטא שטח את קורותיו בכל המורמים האפשריים. בצירוף האשמות בוטות. הפעם החלטתי לחטט מעט. במהלך שיחתי עימו, כדי לדלות מה עבר עליו ריגשית במשך התקופה הנוראה בחייו.

● אתה זוכר את הרגע שבו הבנת כי אתה עלול להפוך מאיש־ציבור לעציר מהמניין?
בטח שאני זוכר. איך אפשר לשכוח? המיפגש הזה עם מציאות חדשה.

בתחילה האמנתי כי חלה כאן טעות, א־הבנה. לכן ניסיתי לשתף פעולה עם השוטרים, פשוט כדי לקצר את התהליך. רק מאוחר יותר, הרבה יותר מאוחר, גיליתי כיצד זה עבר. נגדי, המעבר הוא חריף. עד חקירתי היכרתי את המיטרה רק מפעילותי כוועד למען השוט.

● סיפרת לי פעם על חב שנחקר בחשאי והתוודה לפני ועדת־הפנים של הכנסת: „רציתי להתאבד!“ גם לך היו היראהים כאלה?

לא ממש. אני באופן בסיסי אדם חזק. אדם מאוד חזק! אני זוכר כיצד, עם שוך ההלם, הלכתי למלון הילטון, כדי לסדר את מחשבותיי. אגב, קיבלתי חדר בקומה העשירית ויכולתי, אילו רציתי, לבצע משם קפיצת־ראש איריאלי.

נכון שחלפו בי כחר היראהים כגון: מה עושים? האם כדאי? האם יש בשביל מה? אולם באותן רקות קיבלתי החלטה הפוכה – שאני יוצא למלחמת־חורמה, מלחמת־נקם כאלה שביקשו את רעתי.

● היו כאלה רבים? מספר חבריך הצטמק באותה תקופה?

זה קשה, קשה נורא. חברים עוברים אותך במצבים כאלה. בוודאי שגם אותי עזבו חברים. ידוע לי ממקור מוסמך ביותר, על חבר־כנסת שתפס טרמפ על חקירתי וכחש בקדירה נגדי.

● מה הדבר שהפחיד אותך יותר מכל? מעצר, על כל התנאים הגרועים הידועים, או הפירסום והחי שיטה?

חרמשמיעתי: הפירסום הוא המרתיע איש־ציבור. אני גם לא התביישתי לבטא פחד זה באוזני חוקריי. אמרתי להם בפירוש, שאני פוחד פחד־מוות מהפירסום, והם ניצלו זאת, על־ידי הרלפות מכוונות לתיקשורת נגדי.

צריך כאמת הרבה־הרבה כוח לעבור את זה!

יפה ירקוני: „אני מבינה את הצעדים המתעלפים בהופעות!“

השבוע עמד גם בסימן מאבק־האיתנים בין כוכבות־העל – ירדנה ארזי ועופרה חזה. נדמה היה כי חובבי הזמר בארץ נחלקו למתעַפ־מיתאום לשני מחנות – אוהדי־ארזי ואוהדי־חזה. שני מחנות אלימים. והנושא הפך לאירוע תיקשורתי ציבועני. מכיוון שאיני היחידה שנזכרה במאבק שהפך ממש למיתוס בין הכוכבות הוותיקות. יפה ירקוני ושושנה דמארי, פניתי אל אחת מהן – ירקוני – כדי לשמוע את תגובתה למתרחש.

● את מעורבנת בהתרחשויות האחרונות?
אגיד לך את האמת: אני לא כל־כך מעורבנת בחידושים שהיו בעיתונות של סוף־השבוע. אני לא מעורה עד כדי כך. אבל מה שקראתי ושמעתי קודם לכן, מזעזע אותי. אם אוהדת – או איך שקוראים לזה, מעריצה של עופרה חזה לא רוצה לחוות בירדנה ארזי – אז שלא תלך להופעה שלה! מי ביקש אותה ללכת? אבל בשביל מה כל האלימות והרעש?

אני ממש מודאגת. לא יודעת מה יהיה. בכלל, אני לא מבינה את התופעה הרווחת בקרב צעירים, לצוות ולהתעלף במהלך הופעה. אז, בשביל מה הם שילמו כרטיס? מילא, למחוא כפיים בסופו של שיר. אבל זה? הילדות שלי לא התנהגו כך!

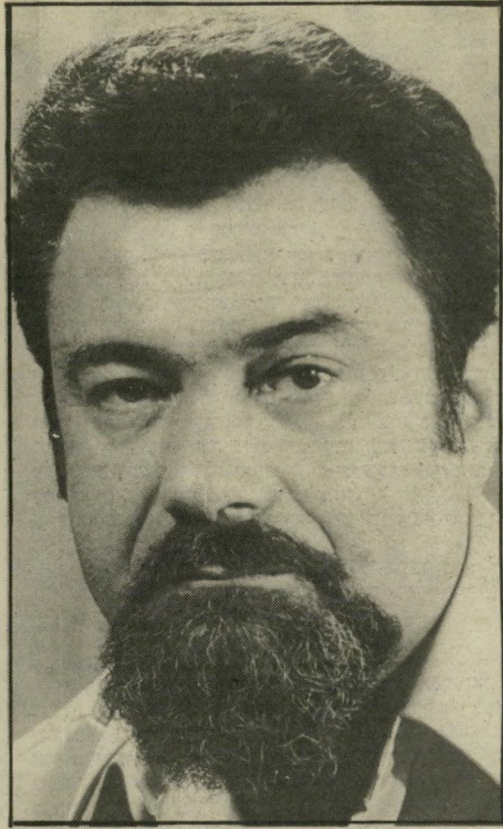
● בעת התחרות הידועה בינך לבין שושנה דמארי – האם היו גם אז גילויי אלימות?

מה פיתאום? בכלל לא היינו יריבות, כפי שנהוג לחשוב. היתה תחרות לגיטימית. כל אחת שרה בסיגנונה – היא בשלה ואני בשלי. כיום אנו מופיעות יחדיו. בעצם גם אז היו לנו כמה הופעות משותפות. לעיתונות היה פשוט יותר ציבועני לרווח אודות יריבות קשה בין שתינו.

● ירדנה ארזי טוענת, כי מעבר לתופעה הפרטית, מתגלה כאן תופעה חברתית של אלימות פיסית ומילולית. מה דעתך על כך?

זאת תופעה מראיגה. ממש כואב לי לראות אותה. איני מאמינה לרגע שזה תכסיס וול של יחסי־ציבור. בשביל מה צריכה ירדנה להשפיק ריו על עצמה? רק בשביל יחסי־ציבור? עד כדי כך? זה מגוחך.

זאת בתחלת תופעה שלא היתה קיימת בומגנו. איני מכירה די את הקהלים של שתי הזמרות. חבל שזה קורה בקרב הצעירים של ימינו.

אליהו בן־אלישר: „במשלת מצריים יש סדר – לא כמו כאן!“

במיסגרת חילופי־גברי הצפויים בממשלת מצריים. כך נוסח בזהירות. עתיד לשלם שר־החקלאות המצרי בכיסאו על יחסיו המשוברים עם ישראל. פניתי לאליהו בן־אלישר, מי שהיה השגריר הראשון של ישראל במצריים. הנמנה עם חבריו הקרובים של השר שעליו מדובר, יוסוף ואלי.

● שמעת על אפשרות הדחתו של ירדך?
שמעתי, אולם מניסיון אני יודע שכל מי שעושה ספקולציות מעין אלה, כשהמדובר בחילופי שר בממשלת־מצריים – לוקח על עצמו סיכון. את החילופין בממשלת־מצריים קובע רק הנשיא. חוסני מובארק. ולכן הוא היחיד שיודע משהו בנושא. לכן הייתי נזהר מהרלפות ופירסומים כאלה. אין לי מושג אם למישהו היה אינטרס להרליף מידע שכזה. נדמה לי שהוא הופץ על־ידי סוכנות ידיעות, ללא כוונה נסתרת.

● ספר לי על המיועדי־אליהו־הדחה.

יוסף ואלי הוא איש־מיקצוע. הוא מוכר היטב בתחום החקלאות במצריים והוא ותיק במישרד־החקלאות. הוא היה יועץ קרוב מאוד לשר־החקלאות, שכיהן בעת כהונתי במצריים. מינויו לשר־החקלאות היה יותר מיקצועי מאשר פוליטי, אם כי הוא התחזק מאוד מאז הפך לשר.

הוא צבר כוח ופופולאריות מרשימים. פרט לכך, הוא אדם הגון מאוד, ישר, רתי ורווק.

● ספר לי על טיב יחסיו המיוחדים עם ישראלים.
לא הייתי רוצה לפרט בנושא. פן אויך לו, כמצבו העדין. היו לנו יחסים יפים. הוא ביקר אצלנו בבית, ועוד דברים, שאני ירא לפרט. אגב, הוא לא ביקר מעולם בישראל.

● זכור לי מראיונות שהענקתם – רעיתך ניצה ואתה – כי המצרים נזהרו מאוד מלקשור עמכם קשרים חברתיים. על אף נסיונותיכם הרבים לקרבת אליכם. האם הרגשת כי מרחף עליהם איום כלשהו? אני לא מכיר אף שר שהורח בגלל קשריו עם ישראלים. נכון שהיתה הסתייגות מיחסי־קירבה עימנו. יוסוף ואלי באמת היה יוצא מן הכלל ביחסו הפתוח כלפינו.

הבה נגיד, שהמצרים הולכים על־פי קו כלשהו. אצלם בממשלה יש סדר. זה לא ממשלת־ישראל.

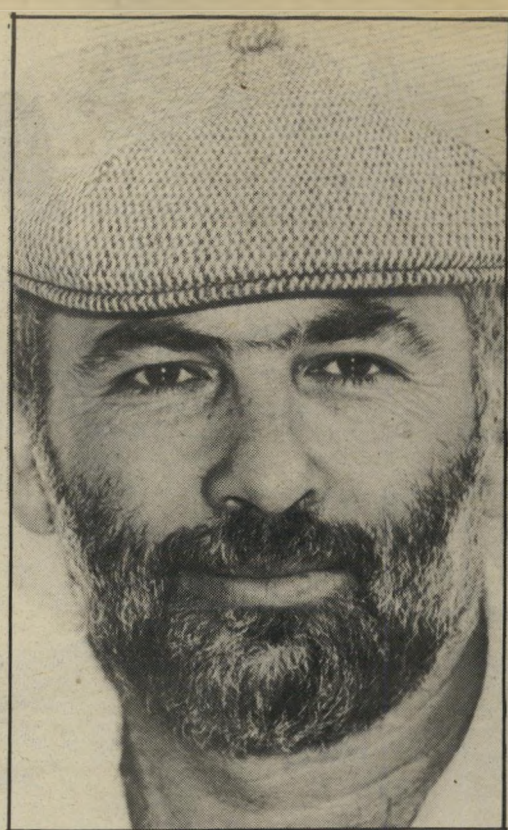
ליאורה ריבלין:

„אני לא מפתחת שום חלומות שווא!“

אלי רומנו:

„אין עתיד לסכנות ואין עתיד לקציני־הים!“

לואי רוט:

„משכורת פקידי־הבנקים הם מתחת למוצע!“

לפני שנתיים ראינו את ליאורה ריבלין, בעיקבות ההצלחה הגדולה של נפש יהודי. באותה הזדמנות היא אמרה לי שמישחק זה יפה מאוד, אבל חלום חייה הוא להיות זמרת. השבוע יצא לאור תקליט ראשון שלה, בארץ לאזכרת, שיריה של המשוררת מריה אלנה ולש. ריבלין לא רק שרה אותם, אלא גם תירגמה אותם לעברית.

● מוזל טוב, ליאורה, אני רואה שחלומך הגדול התגשם.

אני לא יודעת. זה כאילו מחוץ לחלום, כי כל העסק בא לי כהפתעה. לא אני יזמתי את זה ולא נלחמתי לקבל את העבודה. בעצם, ליליאן שוץ פנתה אליי בתור שחקנית, כדי שאעשה ערבייחיד משיריה של המשוררת הנפלאה הזאת.

● ומה קרה לערבייחיד?

אני לא רציתי ערבייחיד. אני לא כל־כך יודעת למה מתכוונים בזה. אני גם לא מרגישה שיש לי מה להגיד במשך ערב שלם על הבימה. אז חיפשנו מה אפשר לעשות בחומר, ותוך כדי חיפושים התחלתי לשיר. ופיתאום זה היה יפה.

● וככה התגשם החלום?

אני אמרתי שהחלום שלי זה לשיר? אז בינתיים, כנראה, זה עבר לי. פיתאום אני לא אוהבת בכלל את הרעיון הזה, שבן־אדם חי עם חלום ועובר לקראת הגשמתו. הנה, עכשיו אין לי שום חלומות.

● טוב, עיזבי את החלומות. זה תקליט ראשון שלך והוא מיועד לילדים. זה חומר חדש לגמרי לילדים ישראלים. לא נראה לך יותר טוב, לפחות לפעם הראשונה, לשיר שירים שקרובים לילדים כאן, משהו כמו לאה גולדברג, מרים ילך־שטקלים?

לא מתייחסתי לגמרי לשאלה מה יתקבל אצל הילדים. השירים האלה נעשו קרובים לי מהר מאוד. עשיתי גם נסיון על הילדים הפרטיים שלי, וזה התקבל נהדר. אז אני מקווה שגם ילדים אחרים יאהבו את השירים.

● זה תקליט ראשון בשרשרת?

אין לי מושג. שירה זה לא תיאטרון. בתיאטרון אני יודעת שכאשר אגמור תפקיד, יחכה לי תפקיד אחר. בשירה זה שוק פרוץ. אני כן־אדם מציאותי. אני יודעת שיש כאן זמרים יותר טובים ממני. אם יציעו לי שוב לשיר, אומר תודה ואשיר, אבל אני לא הולכת לטפח שום חלומות־שווא.

הטלוויזיה משדרת תשדירי־שרות כדי לעודד צעירים להירשם לבית־הספר לקציניים בעכו ולבית־הספר הימי במבואות־ים. שאלתי את אלי רומנו, מזכיר איגוד קציני־הים, האם באמת חסרים כל־כך הרבה קציניים, שסיירי הפירסומת לבית־הספר האלה נחשבים לשרות לציבור.

תשרירי־השרות האלה לא מוכנים לי בכלל. ילדים צעירים הולכים ונרשמים ולומדים, וכשהם מסיימים את הלימודים אין להם עבודה. משני המחזורים האחרונים לא התקבל אף קצין־אחד לעבודה בים.

● מדוע?

כי אין עבודה. לפני חמש שנים היו לצי הסוחר הישראלי מאה אוניות. היום יש 44. אנשים שעבדו שנים בים מחפשים מיקצוע אחר, ועל קבלת עובדים חדשים אין בכלל מה לדבר.

● מדוע יש היום 44 אוניות לעומת מאה לפני חמש שנים?

כי מכרו אותן. רוב היצוא והיבוא הישראלי נעשה באוניות זרות ובמחירים גבוהים.

● איך אתה מסביר את זה?

אני לא מסביר את זה בכלל. מה שמסבירים לנו כל הזמן זה שלמדינות רבות יש חוקים המגנים על הספנות שלהן, ולכן הארצות האלה עומדות על כך שהסחורות תועברנה באוניות שלהן. בישראל אין שום חוק המגן על הספנות שלה, וככה זה נראה. פרייהורר מובא כבר שנים לאירופה באוניות זרות, אגרסקו חוכרת אוניות אנגליות במחירים מפולפלים, יבוא הבשר מארגנטינה נעשה באוניות זרות, וכך הלאה וכך הלאה.

● מה אם כך העתיד של הספנות הישראלית?

אין עתיד לספנות הישראלית ואין עתיד לקציניהם. בשם האיגוד כתבתי מיכתב לשרה־חינוך ושאלתי אותו מדוע מפרסמים תשדירים על בתי־ספר לקציניים, כאשר כל שנה נפלטים משם 800 בוגרים שאין להם עבודה.

● מה ענה לך שרה־חינוך?

ענו לי מלישכתו שהמיכתב התקבל.

עובדי בנק לאומי עובדים כרגע רק בשל צווים של בית־המשפט. הם התכוונו לשבות, ובית־המשפט אסר זאת עליהם. שאלתי את לואי רוט, יו"ר הוועד של עובדי הבנק, אם זה נראה לו הזמן המתאים לשביתה של ציבור שאיננו כל־כך דפוק במשכורת. אם להשתמש בלשון המעטה.

אני יודע היטב שהתדמית שלנו בעיני הציבור היא של אנשים עם משכורת־ענק. אני מציע לאנשים לחפש פקיד־בנק ולבקש מהם להראות את תלושי־המשכורת. אנשים יקבלו הلم. משכורות הפקידים בבנקים הם מתחת למוצע במשק.

● אולי תיתן דוגמה?

פקיד ממוצע, שהרוויח לפני שלוש שנים בערך דולארי 500*600 דולר לחודש, מרוויח היום בין 200 ל־250 דולר. אחרי הרפורמה אנחנו אכלנו אותה חזק מאוד. אחרי מפולת־הבנקים ירד שכרנו באופן דראסטי, ואחר־כך היתה השחיקה במשק וזה כלל, כמוכר, גם אותנו.

ויתרנו על הסכמי־שכר, תרמנו ימי נופש וחופש, ועכשיו רוצים לקחת מאיתנו את כל ההטבות שהיו לנו.

● אותו פקיד, המרוויח 250 דולר לחודש — מה ההשכלה שלו, מה הכישורים שלו?

היום דורשים השכלה מכל הפקידים. כלי תעודת־בגרות אף אחד אפילו לא ניגש לבחינות־כניסה לבנק. במשך העבודה אנחנו יוצאים לעבור השתלמויות אינספור. זה לגמרי לא נכון שפקיד־בנק זה מישהו שאינו יודע דבר.

● על מה רציתם לשבות בשביתה הזאת, שלא יצאה אל הסועל? מישהו יכול להעלות עכשיו את השכר?

אנחנו יודעים שאי־אפשר להעלות עכשיו שכר. השביתה היתה צריכה להיות נגד הנהלת הבנק, שתופסת טרמפים על הכספים ומורידה לנו כל מיני הטבות, כמו עזרה לתיכון וכו'. השביתה היתה לשמור על מה שיש. אני יודע שזה לא יעזור, אבל זה קשה בגלל תדמית המיליונרים שיש לנו.

● מהם כל תעבור לשנות את התדמית?

אז אולי קודם כל לחשוב כך וקשה מאוד לשנות את דעתו של ציבור הבטוח בצידי־הבנק.

למץ יש

כן, מץ מייצרת
טלוויזיה צבעונית
באיכות מעולה
עם מסך 16"
ושלט רחוק משוכלל

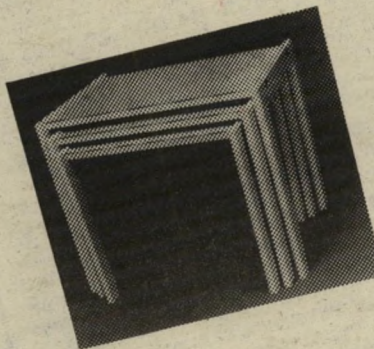
עם שלט רחוק ב-5 תשלומים

התשלומים שקליים קבועים וסופיים.
ערבות בנקאית תינתן לכל רוכש כנגד תשלום ההוצאה.
אספקה בגמר התשלומים
רכוש עוד היום בתשלומים. אל תמתין
להיסטריה של גמר ההקפאה!

אם המצב הכלכלי לא יאפשר לך
לרכוש את הטלוויזיה – תקבל
את כספך בחזרה, עם ריבית
שתעלה ב-3% על הריבית
החודשית של בנק לאומי.

**אספקה
מזרזת**
14", 20", 22", 27".

באמצעות כרטיס ויזה או ישרכרט.
ניתן לרכוש את המוצרים עד 10 תשלומים.
התשלומים יהיו בשקלים צמודים לדולר לפי
שער המכירה (העברות והמחאות) של דולר
אמריקאי + ריבית אפקטיבית של 24% כפי
שורה נהוג בבנק הפועלים בע"מ או בבנק
לאומי בע"מ. בחתום לסוג כרטיס האשראי
יומרו לצרכי נוחות לשיעור החודשי (הדולר כאמור)
לעיל, כפי שיהיה ביום קבלת הדולר כאמור
(עודפים בהמרה מעבר לדולרים שלמים
יצורפו לתשלום הראשון).
התשלומים לא יעלו על \$50 לחודש

חינם: שולחן הגשה לתה לכל קונה
ובנוסף הגרלת מערכת 3 שולחנות
הגשה לתה לאחד מכל שלושה קונים.

מבט אל עולם אחר

טלוויזיות ומכשירי חשמל (ישראל) בע"מ
להשיג בחנויות החשמל המובחרות • לפרטים נוספים בית מץ, מודיעין 19 ב"ב, טל. 03-799114
מבט אל עולם אחר

פרס מוסיקאלי

אחרי הצהריים: הצגה

שלא יהיה לכם משעמם בין בילויי הבוקר לבין הטלוויזיה בערב, לוקחים את הילדים למשך הטרובות. נו, מה יש תרבותי חוץ מהצגה? או הלכנו לראות את ההצגה המוסיקאלית החדשה של טליה שפירא ושלמה גרוניך (הופעת-בתולין על בימת-התיאטרון). הם מגישים סיפורים ושרים משל לאה גולדברג, נירה הראל, חיה שנהב, יורם טהרלב וריצ'רד יור.

החלק הראשון מהנה באמת. גם את הקטנים וגם את ההורים. טליה שפירא מספרת, שלמה גרוניך שר ומנגן ושניהם ביחד מקפצים ומקררים ים ומציגים ומשעשעים את הקטנים. בחלק השני, נרמה לי, הם התבלבלו בגיל של קהל-היעד שלהם, וטליה קוראת פרק ארוך מאד מתוך ארמון העכביש. שהוא ספר לילדים הרבה יותר

קורותיהם לומדים הילדים את אופיו האמיתי של כל בן-מישפחה (כלי מוסיקאלי), את תפקידו ואת חשיבותו בתוך היצירות השונות. לפי דעת הרוב במישפחה שלנו, הספר הוא נחמד נורא לילדים קטנים (5 עד 7).

לכל מעלות-החום שהיא מביאה איתה. בכל פעם שילד מצליח לשכנע את ההורים שלו לתת לו עוד אלף שקל כדי לעלות על הרכבת, או לנהוג במכונית הקטנות, או להסתובב בקרוסלה (אקדמיה, אייד?) עומד ההורה במשך שלוש דקות בשמש הלוהטת ומחכה עד שהקטן יחזור ממסע-התענוגות שלו.

הנחמה היחידה היא שכל העסק לא לוקח הרבה זמן. אלף שקל עולה כל כך של שלוש דקות, ואם הגעת עם שני ילדים עולות לך כל שלוש דקות אלפיים שקל, כך שאם החלטת להקריש לעניין רק 20 אלף שקל (לא כולל נקנקות, ארטיק ושתייה) הרי שיש לך בערך 30 דקות של בילוי-השהיה.

אגב, הרבר הכי נחמד לדעתי הוא החללית, שבה יושב הילד ומרגיש כאילו הוא טס בשמיים ובאותו זמן מקרינים לפניו סרט חללי. מאחר שכל העסק מיועד לילדים קטנים, באמת אפשר היה (אני מניחה שבהוצאה לא גרולה) לסדר לסרט הזה פסקול בעברית, הבריטים, כידוע, גורשו מהארץ כבר מזמן, והקטנים לא זוכרים את השפה שלהם מאז.

לסיכום: אם הורים אוהבים להרגיש שהם מ'קריבים בשביל שהילדים ייהנו, זה בדיוק המקום ללכת אליו.

תיזכורת

אם לא שמתם לב, אז רעו לכם שחצי החופש כבר עבר, או, במילים אחרות, בערך 30 יום (לא כולל שביתות ועיצומים) נצא לחופשי. כדי שלא יקבלו שוק מהיום הראשון של הלימודים, כדאי

אצלנו בבית מגדלים את הילדים לפי שיטת הפרסים והחיווקים. אמרו לנו שזה טוב מאוד. מה זאת אומרת? זאת אומרת שאם במשך חצי שעה רצופה הילדים לא רבים, לא צועקים ולא מבקשים אוכל, אז תיכף ומייד הם מקבלים פרס.

הפרס האחרון שהם קיבלו היה הספר הבית ברחוב פיציקאטו מאת בני נגרי (כן, המלחין). זה סיפור של ארבע מישפחות הגרות באותו בית (ברחוב פיציקאטו, כמובן), מישפחת כלי-הנשיפה מעץ, מישפחת כלי-הנשיפה ממתכת, מישפחת כלי-המיתר ומישפחת כלי-ההקשה. תוך כדי סיפור

הסרת שאריות הוויטמינים

אני רוחשת כבוד גדול לאנשים שמוכנים להודות שהם אשמים. הנה מועצת-ההפרות, לי משל, וירעת שהיא אשמה בכך שביגדי-הילדים מלאים בכתמים של אפרסקים ושויפים ואבטיח וכל האשר. בגלל זה שהם לוקחים על עצמם את האשמה, הם שלחו הורעה לעיתונות בדבר הסרת כיתמי-ההפרות מהבגדים. אגב, אפשר להשתמש בידע גם להסרת כתמים מביגדי-מבוגרים.

הנה, כך עושים: יש לשטוף את הבגדים במים חמים, מייד אחרי שהוכתמו מהפר. אם הכתם מתעקש להירשאר, מוליפים טיפות אחרות של גליצירין (לא ניטר, חס וחלילה), משהים כשלוש שעות, ולאחר מכן מנגבים בעזרת ספוג טבול בחומץ, ושרי טפים שוב במים חמים. חשוב לזכור: לא לכבס את הבגד בסבון בטרם הושרה במים. הסבון עלול, במיקרים מסויימים, לחקק את הכתם שבאריג. גם גיהוך הכתם, לפני הסרתו, מקשה על הניקוי. כל הכבוד לכם, מועצת-ההפרות — גם מלכ-לכים וגם מנקים!

מפי עוללים וכו' וכו'

במסגרת תלאות החופש הגדול הגענו, השלי-ישיה העוליה (כן גדול, כן קטן ואני) למוסיאון-השעווה בכלי-כר שלום. עברנו במיסדרונות האפי-לים ונעצנו ליד הדמויות השונות. הבן הקטן שאל מי זה ריין ומי זאת גולדה ומי זה סאדאט, והילד הגדול הסביר לו (בדרך כלל הסבר סביר), פה ושם הייתי צריכה לתת הסבר יותר רחב. על פגישת האפיפיור עם אשכול ושו"ר, או על פצי-עתו הקשה של מאיר הריציון ואיך הוא יצא ממנה.

בשלב מסויים הגענו לקטע שבו עומדת שרה אהרונסון, אחרי שירתה בעצמה כזר, ודם רב שותת מפצע ברכתה. הילד הגדול אמר שיש פה טעות גדולה, כי שרה אהרונסון ירתה לעצמה בפה, ולכן לא ייתכן שיש לה פצע בריקה. אמרתי "אולי", והלכנו הביתה. אבל העניין נתקע לי בראש כמו מנגינה שלא מרפה, והתחלתי לתחקר את כל מכרי וידידיי בנושא. אחרי תלאות רבות הגעתי לסיפור של אליעזר ליבנה, נייל, תולד-ותיה של העזה מדינית, שבו מופיעה עדות של "ר' הלל יפה, הרופא שהועקק לחדרה של שרה אהרונסון אחרי שירתה בעצמה, ושם כתוב כך "הכדור עבר בפיה, דרך הלשון..."

זה שהילד שלי צודק תמיד, זה די מעצבן.

פינת בן-יהודה

היה לי ויכוח עם קוראת של פינת בן-יהודה בעניין הפומפונים. היא טענה שבעברית זה נשני ים, ואני אמרתי שאלה הם גרילים, ויכול להיות שזה היה ההיפך. ביקשנו מהאקדמיה להחליט מי משתינו צודקת — ולהפתעתנו הסתבר שאף אחת לא.

הנה המילים הנכונות: **כדורית** — כדורי-הצמר העגול שנוהגים לשים על כובעים של ילדים (פומפון). **סיסים** — חוטים בשוליים מן הבר עצמו. **ציציות** — תוספת-חוטים בשוליה-בר. הייתם מאמינים?

בעניין ההקרה

גם את זה עברתי השבוע. ביקור במאיר-לנד, שעל מירפסת מגדל שלום בתל-אביב. חשבתי שבטח יהיו שם 80 מיליון איש כשא"גיע, אבל היו איזה 30 איש עם פרצוף כמו שלי בערך. המקום מיועד לשעשע את הקטנים ולהד תיש את ההורים עד מוות. בשני הדברים הם הצליחו מעל המשוער. כל העסק נמצא במירפסת-ענק, שבבוקר היא חשופה לשמש ו-

אבל זה שמוסיאון לא מדייק, זה מעצבן יותר. כדאי לתקן.

ביצד להעביר ילד לצד שלך

ילדים (שהם יצורים בלתי מפותחים) אוהבים עוגות, גלידה ושוקולד (שוקולד זה דווקא טוב). דייכר, אם נשאר להם כוח, הם גם אוהבים את ההורים שלהם וכו' וכו'. את העובדה הזאת כדאי לזכור, כאשר רוצים שהילדים יכינו שיעורים, למשל, או יבקרו איזה רודה, יסדרו את החדר. בהשקעה לא גדולה ובשתי דקות עבודה אפשר להעביר כל ילד ממוצע לצד שלך ולהשיג ממנו דברים כמעט בלתי-מתקבלים על הרעת. כל מה שצריך לעשות זה לארגן להם מנה מרוכות של שלושה הרברים האהובים עליהם. פשוט לוקחים שני ביסקוויטים או שתי עוגיות פשוטות, שמים ביניהם כף גלידה, ואת כל העסק הזה טובלים לשניה בתוך רוטב-שוקולד העשוי מטבלת-שוקולד אחת (200 גרם) ורבע חבילה חמאה (25 גרם), על אש קטנה.

**טבילת הכלולות של נערת-
הזוהר לא נערכה במיקווה**

חתונה על רטוב

שוש אלוני ובעלה הטרי קפצו בגמר המסיבה למי-הבריכה ואז התברר לכלה כי שימלת-החופה היקרה, ספוגית

המים, אינה לבוש נוח במיוחד. לעיני הנוכחים היא התפשטה והתעטפה במגבת גדולה. אשר לשימלה, ששווייה כמה מאות דולרים, היא הושחתה כליל.

חגית נעם היא המעצבת שתיכננה את שימלת החופה. המעצבת קפצה יחד עם רבים מהמוזמנים למי-הבריכה. בחדווה.

יזהר כהן בא לברך את הכלה בערב בחצות. פניו של כהן היו מאופרים קלות והוא לבש חלוק-משי נוצץ ופתוח, שחשף את חזהו.

האחות-הזמרת נמצאת כעת בארצות-הברית, כשהיא עסוקה בהריגה השני, בן החמישה חודשים. לחתונת אחותה שלחה מירי זרענק של מאה ורדים אדומים. אמא של מירי ושוש, הרסה אלוני, הסתכלה כל הערב בהערצה על החתן **אבי מאור**. האם עוברת כמטפלת במחלקה הפסיכיאטרית הסגורה של בית-הסוהר המרכזי ברמלה. מישפחת אלוני נקראה בעבר קוולובסקי. הסבא של שוש היה אחד מראשי אירגון השומר וחבר של אלכסנדר זייד האגדתי.

החתונה שהתקיימה במלון המפואר, על שפת-היבנה, מומנה ברובה על-ידי הנהלת המלון, שבו עוברת הכלה כמנהלת מועדון-הבריאות.

בהתחלה זו היתה חתונה רגילה ואפילו קצת משעממת. הכלה היתה מתוחה, החתן הוצע בעצבנות וההורים קיבלו לידם צ'קים ומתנות מידי דודים שמנים ומפורסמים. רק אחרי חצות אפשר היה להתחיל להאמין ש**שוש אלוני**, נערת-הזוהר ואחת הנשים בעלות הגוף היפה ביותר בארץ, אכן התחתנה. בחצות בדיוק זינקה הכלה למימי הבריכה של המלון שבו התקיימה החתונה. לשוש החטובה לא הפריעה שימלת-המשי היקרה שלבשה. אחריה זינק לבריכה החתן ועוד רבים מן האורחים. כולם יצאו לבסוף מן המים כשהם צוהלים וחליפותיהם היפות נראות כסמרטוטים. מחזה ש' הפך את החתונה השיגרית למשהו שכראי היה לצפות בו. שוש אלוני היא אחותה של הזמרת **מירי אלוני**.

כבש שלם מתובל בתבלינים ריחניים הס' תובב מעל אסכלת גחלים ענקית. על הכבש השגיח גריל-מן, בסינור לבן וכובע-סבחים ענקי.

שומרי ראש חמושים באקדחים ומכשירי-קשר, סגרו את הדרך לתנועה והיפנו את מאות האורחים לחניה. ליד הפתח לחווילה הקפידו השומרים במיוחד כי למסיבה לא ייכנסו אורחים לא-קרווא

החגיגה נמ

צבי צור הרמטכ"ל השישי של צה"ל התפעל מסיגרי-הבאנה היקרה משמאלו פרץ גורדון, עורך של כתב-עת בנושאי ביטחון (בתמונה משמאל) נהנה מן הסיגרים המשובחים והוויסקי היקר. לידו

יעקב נימרודי סוחר-הנשק המולטי-מיליונר שמח במיוחד כשהופיע ראש-הממשלה לחתונה. הפעם הוא בא במכוניתו, ולא במסוק. נימרודי ליווה את פרס אל אחד מן הבארים.

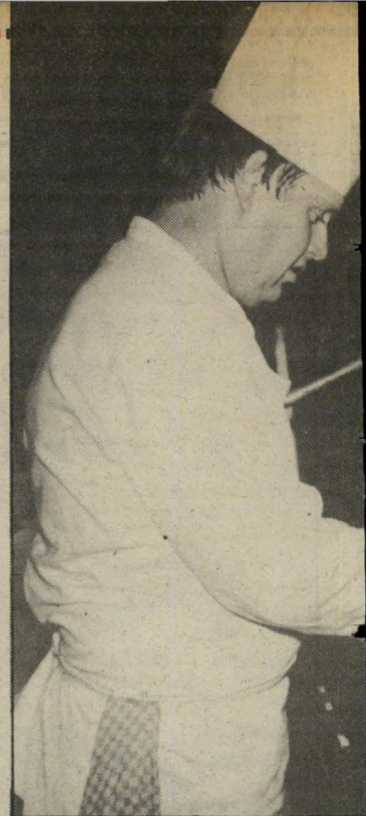

יאיר ניצני סמנכ"ל חברת הד-ארצי ובעבר חבר בלהקת תיסלם ז"ל, הוא חברו של החתן ומתגורר בווילה סמוכה. כטוב ליבו ביין סייע ניצני לצוותי הוידאו שהוזמנו להנציח את החתונה. מיכאל רותם

המיליונר סוחר-הנשק השיא את בנו לנסיכה חסרת-כל, והחגיגה עלתה 60 אלף \$

עופר נימרודי החתן בן ה-28 סיים בהצטיינות את לימודי המשפטים. לידו אשתו הטרייה, טלי מסלטונה, יפהפיה שהוריה מתורכיה ואינם עשירים - אביה הוא שכיר.

ארית אחרת שבלטה בין המוזנזים הוצבו על הדשא, היה דוכן פלאפל, שבו לבושי-בגד תימני מסורתי, פלאפל.

הרחוב היה חסום כליל לתנועה. בכל מקום ניצבו שומרים גברתנים, שכיוונו את המכוניות המפוארות ואת האורחים המהודרים שבאו לחתונה. כבר מרחוק אפשר היה לראות שאין המדובר בחתונה שיגרתית של רבעי עוף ובורקאס. את החווילה המפוארת של סוחר-הנשק **יעקב נימרודי** קישטו עמודי תאורה ענקיים. בשמיים, גבוה-גבוה מעל צמרות העצים שמסביב לוויילה, ריחף צרור בלונים ממולאים בגז, שחוברו זה לזה מהבלונים השתלשלה שרשרת מנורות, שהגיעה עד לארמה. מחוץ לוויילה הענקית הוכשרו, בעזרת דחפורים, שני מיגרשי-חניה גדולים. ליד חבית עמוד גנרטור נייד בגודל של קרונו-רכבת, שסיפק חשמל למאות זרקורי-התאורה הצבעוניים, שהוצבו בגן.

נימרודי הוא אחד האנשים העשירים ביותר בארץ. בעבר עשה חיל בשרותי-המודיעין, שם הגיע לדרגת אלוף-משנה. נימרודי הוא טיפוס חייכן ולבבי, שקל לחבבו, ולא ברור היה אם (המשך בעמוד 38)

משככת בצמרת

נחילק המארח. כרהם שפירא צחק מודעי.

חליפה פירחנית כבר איננה פיג'אמה. אין צורך לקנות חליפה. אפשר לקנות פריט אחד ולשלב אותו במילתחה

אוברול פירחוני מבד ג'ינס, בגווי כחול-לבן, בעיצוב איציק מפיצי. מי שיש לה אוברול ג'ינס מבד חלק ורוצה לרעננו, תוכל לשבץ בו פרחים רקומים מוכנים מראש.

חולצה קטנה ופירחנית עם שורטס וסנדרלים שטוחים נראים נהדר. ככל אופן: המיבחר עשיר, וכל אחת רק צריכה להתאים את הבגד לגיורתה. **כפתורים וכריות.** הלהיט הפירחוני בקיץ זה שייך למעצבת האופנה התל-אביבית רויאלה גרשון, שחשבה: אם כבר פרחים — אז הכל

לפרוח בקיץ

בפרחים. היא עיצבה חליפת ארבעה חלקים מתפרקת, שכל חלק בה ניתן לניצול גם בנפרד, עם פריט אחר כלשהו הנמצא במלתחה.

המערכת הניתנת לפירוק כוללת חולצת-חזיה פירחנית, חולצה גברית, הנרכסת בכפתורים או בקשר בחזיתה, מיכנסיים ישרים וארוכים, בעלי גומי במתניים, כך שניתן להתאימם למידות 40-36, ומעיל פירחוני ארוך ומשגע, המורגש בכפתורים וכריות, שבו אפשר לעבור גם את הסתיו ולהשתמש בו כמעיל או כשימלת-מעיל לכל דבר. יש להניח שהמראה הפירחוני לא ייצא מן האופנה גם בשנה הבאה, כך שמי שרכשה לה מערכת כזו השנה, לא תתחרט גם בשנה הבאה.

בתפיים ללא כתפיות. גם רונלד ששון אינו מפגר אחרי הפרחים שאותם הוא מעדיף בגווי כתום, צהוב, ירוק ואדום, המשולבים זה בזה בחולצת-חזיה כתומה ומעליה חולצת שמזיה ענקית, נוחה ורחבה, ומתחתיה מיכנסיים בגיורה שופעת. לעומת זאת העדיפה מעצבת

מעיל פירחוני מכותנה זוהרת כמשי, של ראש אינדיאני, מדגימה אילנה סיבוני. הצבעים: אדום, כחול, לבן. דגם זה שימושי ביותר לעונות-המעבר, בזכות שרוליו הארוכים.

אביב וקיץ קשורים היטב עם פרחים. זאת אפשר לראות בירחוני-אופנה, בחלונות-הראווה ובכי גדים הפירחניים הפורחים אלינו מכל עבר. אבל אופנה זה עניין של אופנה, ומה שיפה ונחשב לטעם טוב היום, לא היה כזה לפני כמה עונות. מי לבש אז בגדים עשויים בד פירחוני חליפה שכזאת היתה נחשבת לפיג'אמה ושלושה-חלקים שכאלה היו

מהווים את התגלמות חוסר הטעם הטוב. אבל בינתיים הצליחו האופנאים לעבוד עלינו והמציאו אופנה חדשה. אלא שכדי להיות ולהרגיש באופנה אין צורך לפרוח לגמרי, די לרכוש רק פריט אחד, שיתן את הטון. אפשר, בהחלט, להסתפק בחצאית פירחנית בשילוב חולצה חלקה, בגוון תואם, או בואקט פירחוני ומתחתיו חצאית צרה או מיכנסיים ארוכים. גם

מראה חויל האופנה הפירחנית (למעלה) מבדי כותנה ומשי, מהם מעצבים חליפות, שמלות ומיכנסיים קצרים. ומימין: שילוב כזה, תוצרת הארץ, קבוצת הגראפיטי הציבעוני.

מראה מושלם להיט פירחוני של קיץ. בעיצובה של רזיאלה גרשון, בטורקיז, לבן וצהוב. חליפת ארבעה-חלקים מתפרקת. הניתנת לניצול בנפרד - כל חלק ופריט אחר.

חליפת קיץ גם באופנת רונלד ששון מאמינים בגווני כתום צהוב, ירוק ואדום. החזיה היא כתומה וחלקה ומעליה לובשים חולצת שמזיה ענקית ורחבה ומתחתה - מיכנסיים.

וגדולים של נורה פרידלנדר מראש אינדיאני. למעדיפות לחשוף קרסול - חצאית קלוש רחבה וז'אקט רחב וגדול באורך הירכיים, מבד תואם.

חצאית ומיכנסיים חליפה אלגנטית לערב ולאירועים חגיגיים מבד דמוי-משי באפור ועם פרחים לבנים

לדוגמה: עניבה פירחנית מבר שנתר מחצאית. ואם נותרה עוד פיסה, ניתן לקשור אותה על הקוקו או בתוכו. ואם נותרה עוד חתיכה, אפשר לקשט בה את קולרו של הכלבלב. שגם הוא ייהנה ויהיה באופנה.

לשוב לבני-אדם: המראה הפירחוני והאלגנטי פורח גם בראש אינדיאני. נורה פרידלנדר אוהבת פרחים טריים, מיובשים, וגם מודפסים על בד. כשהיא שמה את עיניה כבר אפור בוקה כמשי ובו פרחים גדולים ולבנים, היא מייך יודעת איזה דגם יתאים לסוג הבד. והתוצאה חליפת ז'אקט ארוך בגיזרה ישרה, עם כיסים גדולים-גדולים, חצאית קלוש רחבה וארוכה וחולצת גופיה קלאסית מבר חלק ולבן או, לחילופין, חולצה גברית ומתחתיה מיכנסיים ארוכים, ישרים ורחבים, לסוגיות למיכנסיים גם בקיץ.

חיפוש בבזידם. מראה רומנטי, בפרחים קטנים, עדינים ושבריריים, עיצב רפי יעקבזון: חצאית ארוכה, דקיקה ושקופה בגוון לבן-וורוד, חולצונת וורדה בוקת כסאטן וחגורה רחבה מאותו הבד. בגד מחמיא ויפה, בפרט לאשה יפה, זוהרת, גבוהת-קומה ומושלמת.

לאותן שקשה להן להיפרד מבגדיהן, לאותן השומרות ועוטפות הכל: לפני שהן רצות לקנות משהו אופנתי ופרחוני, כדאי שיעלו לבוידם ויחפשו. יש כל הסיכויים שימצאו שם כמה חצאיות-קלוש שכאלה, מימי-ימימה, וכמה חולצות פרחוניות.

חולצה קטנה מכותנה, ב" גיזרת מעיל, באורך המותניים. העיצוב: אופנת תילתן.

האופנה ניצה שוחט רק סממנים של פרחים בקולקצית הקיץ שלה, וזאת היא עשתה בז'אקט משיירי-סקווה בגווני פסטל. הצווארון רחב ועשיר, הכתפיים מוגבהות ומורגשות והכיפתור בחזית כפול - ארבעה כפתורים המוכירים את חליפות הגברים של שנות ה-50.

הז'אקט יכול לשמש כחולצה ואפשר ללבוש אותו כשהוא פתוח ומתחתיו שימלה קטנטונת, בגוונים תואמים.

גם אוברולים נוחים ובלתי-נשכחים מעוצבים מהבד הפירחוני, בגווני שחור-לבן, כגון אוברול קיצי בסגנון חצאית-מיכנס משופעת בכר, בתוספת כתפיות רחבות, שמתחתיה אפשר ללבוש חולצה ארוכה או קיצרת-שרוולים מטריקור-כותנה ואפילו סריג קיצי.

שרשרת-פלסטיק, עגילים גדולים ונעליים שטוחות משוות במיקרה זה מראה מושלם והופעה קיצת וצעירה. ואם נמאס מכתפיות, אפשר להסירן מהכתפיים ולהשתמש בהן כחגורה למותניים.

לקוקר ולקולר. האופנאי איציק ויטונסקי מאופנה פיצו מאמין כבר ה'לנס. הוא סבור כי סרבל מג'ינס פירחוני זה הבגר לו ולה. ואכן, הוא עיצב סרבל ספורטיבי וחתיכי, מיכנסיים צרים ומחנפים באורך 7/8 וחלק עליון, שהנועזות יכולות ללבוש אותו גם ללא חולצה מתחתיו.

כמו כן - פרחים הם גם לגבר.

דני אורון, בנו של סדלר עני שהפך לאחד מבעלי מיפעל-הנעליים "גלי", נהרג השבוע על-ידי סירת-המידוז שלו (מימין)

בית יפה יותר. אבל אולי זו לא עין רעה, אלא רק צירוף מיקרים, אני לא יודע. כך אדם מתחיל לדאוג כאשר קורים לו דברים כאלה בשרשרת. דני היה מודע לכך, מודע למשהו שרורף אותו, כי כמה כבר אפשר לספוג? לגבי יש הרגשה שדני חש כי חייו יתסיימו בגיל 40. "רק לפני חודש וחצי חגגנו לו יום-הולדת. כל הזמן היה רץ ממקום למקום, לא נח, ידע לנצל כל רגע. מה שהוא הצליח לעשות בחייו, אדם אחר לא היה מצליח לעשות ב-120 שנה.

"תמיד היה לו חיוך על הפנים. היה שווק, גבוה, עיניים יפות, גדולות, היה כמו נסיך. אמי בוכה כל הזמן, אומרת איך לקחו לי את היהלום שבכתרי? כל דבר שעשה, עשה הכי טוב מכולם. יותר מהכל אהב את הים — לגלוש, לצלול, לשוט ביאכטה."

לפני שנה הפליג דני לקפריסין, עם אחד הכנים שלו ועם אחד האחים, והם כמעט שטבעו בדרך. "הוא לא פחד מסכנות, אפשר להגיד שהיה מתגרה בגורל, רצה לנסות כל דבר. "דני אהב לעזור לאנשים, היה מלווה כסף למי שהיה זקוק. כשהיה מבלה במיסעדה או במועדון, אהב להזמין את כולם על חשבוננו. היה לו קשר טוב עם אנשים, התיידד מהר. לי יש חוש למיסחר, אבל עם כל זה הוא היה עושה לי לפעמים בית-ספר — עם הפשטות והנחמדות שלו היה שמישג יותר ממני. אי-אפשר היה להגיד לו "לא".

לא ילדי שוקולדה

חבר טוב של דני סיפר עליו: "השבוע להעולם הזה: בחור זהב, אגדה, לארג' מאין כמוהו. הלוואי שאמות בגיל 80 ואספיק מה שהוא

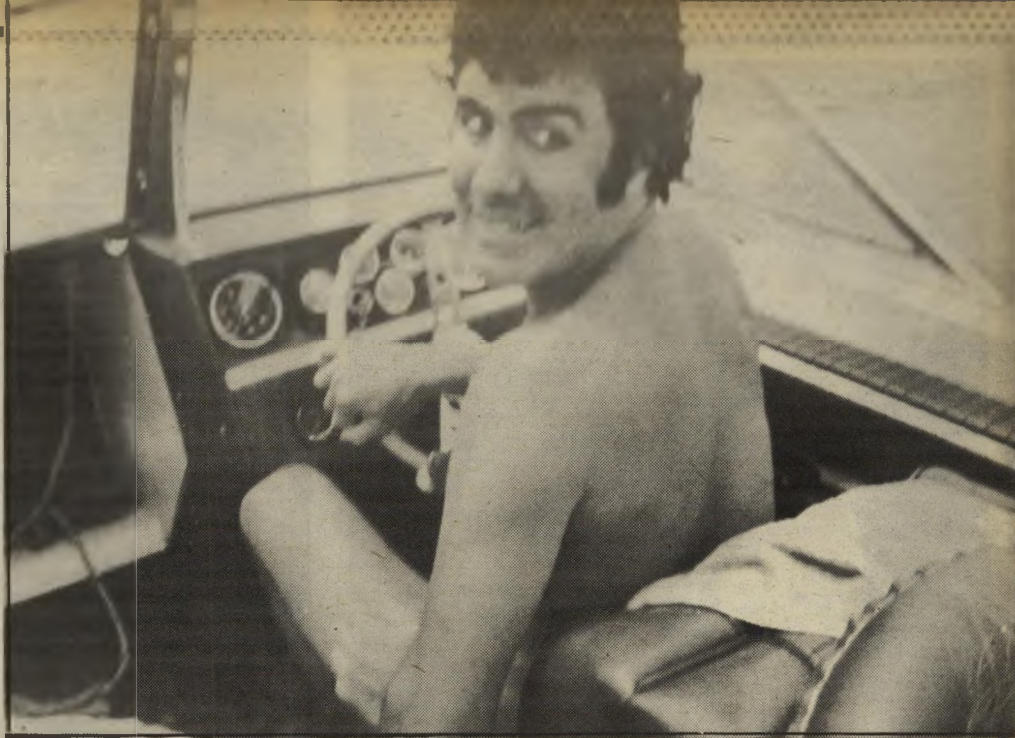
נשאר בחיים. הרופאים גמרו לאחות את הקרע ברגל, ואז הוא מת מרוב לב."

גבי אינו יכול להשתחרר מן התחור שהשאסון הזה הוא חוליה אחרת נה בשרשרת של צרות, שירדו על מישפחת אחיו בזו אחר זו. "מהרגע שדני ומישפחתו נכנסו לבית הזה, לפני שנתיים, כאילו נפלה עליהם עין רעה", הוא אומר. "אנחנו, בני עדות-המזרח, מאמינים בזה."

"בהתחלה דני שבר ירך, ואחרי חודשים בתו שברה יד, ושמו לה פלטינות. כעבור שנה הן כמעט איבר עין בשיעור מלאכה בבית-הספר, כאשר סכיך רותחת נשברה במחשמה, ועפה לו לתוך העין. עשו לו כמה ניתוחים, והצליחו להציל את העין."

כמה חודשים אחר-כך דני עבר ניתוח כליות.

"אני מתקדם בדיעוטי" מספר גבי בקול מהורהר, "אבל לא יכול שלא לחשוב שכל זה קרה בגלל עין רעה של אנשים, שעברו ברחוב והתפעלו מהבית. אנשים היו נעצרים, מצלמים את הבית, או דופקים על הדלת ושואלים מי הארכיטקט שתיכנן אותו. נידנודים כאלה יכולים להיות רק בארץ. אפשר לחשוב שאין עוד בתים יפים כאלה. יש כאן כסביבה בתים שבהם הושקע יותר כסף מאשר בבית הזה. אין כאן עניין של כסף, אלא של טעם. מי שיש לו טעם, בונה לעצמו

חיות בכיתה

מטר) היה מלא שימחת-חיים, אהב לבלות והיה אהוב על כל מכריו. כפי שאחיו ניסח זאת: "מה שהוא עשה בשנות חייו אדם אחר לא היה עושה ב-120!"

דני עושה סקי הים היה ההובי שלו, ובים הוא מצא את מותו. הגבר הנאה, הספורטיבי וגבה-הקומה (1.85)

להירגע", אומר גבי, "קשה להפסיד בעל כוזה. כל היום היא מקבלת זריקות וכדור-הרגעה. רופא מגיע כל שעותיים. אי-אפשר לבלום אותה. מדי פעם היא מתפרצת, צועקת. לא רוצה ללכת לישון. המראה חוזר אליה כל הזמן — זעקותיו של דני, מי הכינרת מלאידם."

מתגרה בגורל

יאנט והבו, איציק, משו את דני מן הים, אחרי שמרחף הסירה קרע את רגלו. "כל הזמן היא נזכרת בעיניים שלו, במבטים האחרונים. הוא מת לה בידיים. איכזר כל-יך הרבה דם. אמרו שנישאר לו רק אחוז אחד בגוף. בית החולים פוריה כל-יך רחוק, לקח כמעט חצי שעה להגיע לשם. אם היו מגיעים רבע שעה קודם, דני היה

ההילוכים הפוכות. כשאתה מושך אליך, המטוס עולה למעלה. בסירה צריך להזיז קדימה. שמעתי שטייסים טועים גם בנהיגה על הכביש. "אני לא יודע אם תהיה תלונה נגדו. ידוע לי רק שהמישטרה לקחה את הסירה לבדיקה, והיא חוקרת את המיקרה."

גבי, כן 42, זיפי וזקן על לחייו, כיפה שחורה לראשו וקרע בחולצתו, כמינהג האבלים, יושב בגן ביתו של אחיו המנוח, ברמת-אפעל. רגלו חבושה, לידו זוג-קביים. ימים אחדים קודם לכן הוא שבר את הרגל בקפיצה בלתי-מוצלחת תוך כדי משחק-טניס. בני-מישפחה וחברים יושבים סביב שולחן גדול בחצר המטופחת, מרברים, שותים קפה שחור. המעשנים מביניהם מציתים סיגריה בסיגריה. הנשים לבושות בשחור. ז'אנט, האלמנה, שוכבת על ספה בסלון, המומה, אדומת-עיניים. "היא לא יכולה

"אם אסגוש אותו, אפילו לא אוכל לכעוס עליו, כי אני משוכנע שהוא לא עשה את זה בכוונה." שלושה ימים אחרי מות אחיו בתאונת-סקי בכינרת, מדבר גבי אורון ככאב רב על האסון הנורא. על דני — האדם, האח, החבר — הוא מדבר בשטף, בהתרגשות. על התאונה הוא מתקשה לדבר. המישפטים קטועים. הוא לא מוכיר את שם האיש שגרם למות אחיו, ומתייחס אליו באיפוק מרדים.

"אמרו לי שהשלושה שעלו על הסירה של דני הם טייסים של מטוס ימי, שחונה בטבריה," מספר גבי. "הם ביקשו לעלות על הסירה, והוא נתן להם לגרור אותה, כשהוא עושה סקי-מים. זה שלקח את ההגה התכוון להדהיר את הסירה קדימה, אבל טעה בהעברת ההילוך, והסירה זינקה לאחור. אני יודע שבמטוס יש אותו מנוף כמו בסירה, אבל תנועות

תאונה לאח גבי אורון, האח הבכור, שבר את רגלו במישחק-טניס ימים אחדים לפני האסון. דני שמע על כך, והגיע מייד מטבריה. זו היתה פגישתם האחרונה של שני אחים אלה.

זוג מאושר בצילום מן השנה האחרונה, ז'אנט, בלונדית, יפה, ואלגנטית. היא הכירה את דני בהיותה בת 17. נישאה לו כעבור שנה, וילדה לו את בנם הבכור, שי, בהיותה בת 19.

ה'7, ורד, בת 15, נשארה באותו בוקר במלון והבן הבכור, שי בן ה'17, נשאר בבית.

הזמנים. אנחנו חזרה דינאמית, עובדים מהר."

כיום גרים כל בנייהמישפחה בבתים מפוארים. אבל כמשך שנים גרנו בש" כירות. את הבתים שלנו מכרנו, כדי שיהיה כסף בשביל העסק. עברנו קשה, שום דבר לא בא לנו בירושה. כל הכבוד לנשים שלנו, שהסכימו לוותר על הבתים. לא כל אשה היתה מסכימה. הטענה שלנו היתה שמכירת לא ייצא עסק, אבל עסק יביא בית."

החברה נקראת עלישם בתו של גבי, שהיא היום בת 17. גלי היא נערה צנועה, היא אף פעם אינה מתפארת במיפעל. "כשהיא התחילה ללמוד בבית ספר חדש, מגלה אביה, היא לא סיפרה לילדים שום דבר, והתרגזה כשמישהו אחר סיפר. היא רוצה להיות בזכות עצמה."

"אנחנו מעדיפים צניעות, לא רוצים להוציא לאף אחד את העיניים. גם כשהצלחנו, לא החלפנו את החברים שלנו. חשבו לנו הכן-אדם, לא אם וכמה הוא עשיר. אין לנו הסטיל של נובורישים. כולנו בעלי מישפחות, אף אחד לא התגרש, בעמודי-הרכילות אי אפשר למצוא אף מילה עלינו."

גבי מגונן על ז'אנט. לא מאפשר להתקרב אליה ולשוחח איתה, גם לא לצלם אותה. אחותה, ברכה, מביאה צרור צילומים מישפחתיים. ז'אנט פורצת בנעקה למראה אחד מהם:

"זאת התמונה האחרונה שלנו! ישבנו בהחוף המערבי, ראיתי צלם, וקראתי לו לבוא לצלם אותנו. בחיים, אף פעם לפני כן, לא ביקשתי להצטלם. דני אמר, מה פיתאום, מה קרה לך? אבל אני רציתי. כאילו התנבאתי... בעוד חודשים יום הנישואין שלנו, 19 שנה, היא בוכה. אין אפשרות לדבר גם עם איציק בן ה'13, שמשה מן המים, יחד עם אמו, את אביו הפצוע. התגובות שלו מאופקות, ממש גבר, אומר גבי. אנחנו מנסים להוציא אותו

לפני 3 שבועות חגגה מישפחת אורון את טקס בר-המצווה של איציק, ליד הכותל המערבי. איציק עזר לאמו למשוך את אביו. דני אורון, הפצוע קשה, מן המים.

הספיק לעשות עד 40. לפני שנתיים נסענו, שלושה חברים, למונטה-הקירלו. אחר התעצבן על הקרופייה, שמרוויח

תמיד היה לו חיוך על הפנים, היה שזוף, גבוה, עיניים יפות, גדולות, היה כמו נסיך. כל דבר שעשה, עשה הכי טוב מכולם

ובכו. כולם עדיין כהלים. יש בעלי מיפעלים שמגיעים למיפעל שלהם פעם בכמה חודשים. אנחנו, לעומת זאת, נמצאים כל הזמן בשטח, מכירים את העובדים ואת הבעיות של כל אחד. לא מנהלים את העסק ברמות קונטרול.

"קיבלתי דיווח שבשלושת הימים האחרונים גדלה התפוקה במיפעל. כנראה שיש כאן רצון להוכיח נאמנות, גם כשהבעלים אינם במקום. גלי זה כמו מישפחה אחת גדולה. כאשר משקיעים במניות בנקים, זה עלולות להתמוטט. כאשר משקיעים בצוות עובדים, כך אני מאמין, בדרך-כלל לא מתאכזבים."

התקבלו 600 מיברקני-ניחומים. מודעות-אבל רבות, בכל הגרלים, הופיעו בעיתונים. "אני לא זוכר שלמישהו היו עיתונים מפוצצים כאלה, מעיר גבי באנחה."

דני וז'אנט יצאו לארבעה ימי-נופש בטבריה. ביום השלישי לחופשה גורע לדני שאחיו שבר רגל, והוא בא מייד לראותו. "דיברנו שעה, מספר גבי, זה היה כאילו הוא בא להיפרד ממני. למחרת זה קרה."

שעה לפני הלוויה, ביום הרביעי האחרון, ילדה אחת האחיות לבית אורון בן. קוראים לו דניאל. רב אחד אמר שדני זכה להנצחה, כי הוא עשה הרבה מעשים טובים.

האחים מתכוונים להנציח את שמו של דני. הם עדיין לא החליטו באילו דרכים, אולי באירועים ספורטיביים. הם מאמינים שכך היה רוצה.

"כשאני הולך לישון בלילה, אני מנסה לחשוב שזה רק חלום רע, וכאשר אקום בבוקר אראה שוב את דני, אומר גבי אורון, "אני מרמין לעצמי שפיתאום הוא נכנס, עם החיוך שלו, ואומר: אני מת! מה פיתאום אני פה. עברתי על כולכם!"

יותר מאלפיים איש ליוו את דני אורון בדרכו האחרונה. 150 מכר ניות נסעו בשירה ארוכה לבית-העל-מין בחולון. "האנשים לא באו כדי להחניף לי ולאחי, אומר גבי. הם

מהטראומה בעזרת פסיכולוגים. רוצים שישכח, אם אפשר. אולי הזמן יעשה את שלו."

כשהצטלמו על החוף, עם ז'אנט ואיציק, היה גם הבן הצעיר, אייל בן

בשמונה חודשים, ומקים בית-מכירות לתפארת. הוא היה עובר עם הצוות שלו 20 שעות ביממה, ישן איתם, שם על הריצפה. בסוף היה הרוס ושבור מרוב עבודה, אבל תמיד עמד בלוח

בכל סיבוב. דני אמר, עוזב אותו, גם לו מגיע להרוויח משהו. זה היה אפייני לדני להגיד דבר כזה."

דני היה בן 3 כאשר הוריו, שרה ושאל, עלו לארץ מקובל-אנקה, מארוקו. האב פתח בית-מלאכה לנעליים ביפו. בבית היו עשרה ילדים, שיבעה בנים ושלוש בנות. היינו חוזרים מבית-ספר ועוזרים לאבא בעבודה, מספר גבי. רק אחרי-כך, בערב, היינו מכינים שיעורים. לא היה כסף, ואנחנו לא דרשנו. אם רצינו ללכת לסרט או ללונה-פארק, היינו צריכים לדאוג לעצמנו."

כך הם גם נעשו סוחרים. מצאנו חתיכות נחושת ועופרת, ומכרנו. או שהיינו משחקים בג'ולות, מרוויחים, כי היינו הכי טובים, ומוכרים אותן לילדים. נעשינו סוחרים. היינו מחכים שאיו ספינה תטבע, בגלל הסלעים בים. כשהיינו שומעים בלילה צפירות, היינו רצים בחמש בבוקר לחפש חפצים מהאזניה, קרשים, הגה כרי שיהיה לנו מה למכור. ככה קנינו לנו גם אופניים."

"לא היינו ילדי שוקולדה, כמו הילדים היום."

"אני לא יודע איך אוכל להמשיך בלי דני. הוא היה כמו צלע ממני. היינו הרבה יותר מסתם אחים. גם מיכאל, שצעיר מדני בשנתיים, נפגע קשה, אפילו עוד יותר ממני. הם היו כמו תאומים. לכל מקום הלכו יחד. כשראו אחר מהם לבד, שאלו, איפה החלק השני שלך?"

האחים אורון הקימו את חברת הנעליים גלי לפני 15 שנה, כשהם מחלקים ביניהם את התפקידים. גבי היה המנכ"ל. "בדרך-כלל לקחתי את כל ההחלטות, הורקורים הופנו אליי, הוא אומר, "הייתי היום. דני, שהיה אחראי על הייצור, האחזקה ופיתוח המיפעלים. נשאר בצל. אם החלטנו,

תמונה אחרונה זמן קצר לפני מותו בהחוף המערבי בתל-אביב. במיקרה הסתובב שם צלם, וז'אנט ביקשה ממנו שיעלם אותם. "דני התפלא שאני קוראת לצלם, סיפרה. כנראה שהיתה לי איזו תחושה נבואית שמהו נוראי עומד לקרות בקרוב."

סינדרלה

משכונת פלורנטיין

שלה. בבית הוריה היא פגשה את בן השכנים, שעקר לארצות-הברית והתי עשר שם. הם התאהבו, התחתנו, נסעו לניו-יורק והביאו לעולם שני בנים. סינדרלה של האחים גרים הסתפקה בכעל — כך במפורש אומרת האגדה — ומאז הם חיו בעושר ואושר. אבל לא פנינה. "תמיד אהבתי לצייר ולכתוב", היא אומרת. "מאז שאני זוכרת את עצמי, ידעתי שאני אמנית. אני רגישה ויצירתית, ואני גם חולה במחלה של אמנים, פטיט-מאל בצרפתית, גם נפוליון חלה במחלה זאת.

למדה בכיתה-הספר היסודי אליאנס. אחר-כך התחילה לעבוד כפקידה קטנה, כדי לסייע בפרנסת המשפחה. בעוד פנינה מתייקת, מרפסה ומחייגת בטלפון, החליטה סינדרלה, שהתענתה בבית אמה החורגת, לעשות מעשה נועז. למרות האיסור המפורש של האם ובנותיה המירשעות, היא השתתפה בגשף שערך הנסיך, איכרה את נעלי-הזהב שלה, מתנת העץ הנדיב. אחרי תלאות ונפתולים רבים, מצאה סינדרלה את הנעל והתחתנה עם הנסיך המאוהב. לקינוח, נימרו היונים

ש סינדרלה בצורה שונה מזו המקורית. מודרנית וחצופה יותר. שיתפכו להם וילהלם ויעקב בקיכרם כמה שירצו. ממילא אינם יכולים להגיש תביעה מישפטית, או לבקש תמלוגים בגין שימוש בסינדרלה שלהם. פנינה, ששינתה את שם מישפחתה לכרזילי, אכן ניצלה עד תום את עלילת-סינדרלה. אומנם, ימי ילדותה לא עברו עליה כשיפחה שואבת-מים, מבשלת וכובסת, אבל גם היא סבלה, במשך שמונה שנים, בין מחלה למחלה,

פנינה ברזילי נולדה בדרום ח'לאביב. היא נישאה למיליונר אמריקאי, התגרשה, נישאה למיליונר מצילי, ועכשיו יש לה זמן לצייר ולכתוב שירים בספרודית

יה היתה ילדה בשם פנינה חררה. היא התגוררה בשכונת פלורנטיין בתל-אביב, עם הוריה, אחותה ושני אחיה. אביה היה ספר ואמה עקרת-בית, שבאו מסלוניקי. הם היו עניים מאוד. הילדה העניה והבורה, פנינה, היתה גם רגישה וחולנית. צירוף עצוב כזה היקנה לה מייד מעמד של כבוד בקרב הנסיכות האומללות, כמו סינדרלה, שסבלו מילדות קשה. בכך לא הסתיים הדמיון בין פנינה לסינדרלה. הוא רק התחיל. וילהלם ויעקב הירועים כ"אחים גרים", שלקטו ועיברו את אגדת-סינדרלה, נפטרו במחצית המאה ה-19. הרחק מעינם הפקודה, התירה לעצמה פנינה. היום בת 38, לשחק את דמותה

היא היתה ילדה בשם פנינה חררה. היא התגוררה בשכונת פלורנטיין בתל-אביב, עם הוריה, אחותה ושני אחיה. אביה היה ספר ואמה עקרת-בית, שבאו מסלוניקי. הם היו עניים מאוד. הילדה העניה והבורה, פנינה, היתה גם רגישה וחולנית. צירוף עצוב כזה היקנה לה מייד מעמד של כבוד בקרב הנסיכות האומללות, כמו סינדרלה, שסבלו מילדות קשה. בכך לא הסתיים הדמיון בין פנינה לסינדרלה. הוא רק התחיל. וילהלם ויעקב הירועים כ"אחים גרים", שלקטו ועיברו את אגדת-סינדרלה, נפטרו במחצית המאה ה-19. הרחק מעינם הפקודה, התירה לעצמה פנינה. היום בת 38, לשחק את דמותה

פעמיים פנינה — בעיני עצמה (על מעטפת ספרה) מודרנית יותר, ישראלית יותר, חצופה יותר

יש בי עוד תכונות של אמנית. אני, למשל, מרגישה שאני מאוד עשירה מכפנים. אני גם מאוד מלנכולית. פיתאום אני נזכרת במאורעות עצובים,

הטובות את עיני אחיותיה המירשעות. פנינה, שהיא מודרנית יותר, ישראלי יותר, התגייסה לצבא. חודשים ספורים אחר-כך הגיע זמנו של הגשף

פנינה בבריכת "הילטון" (מצביעה על השחיין האולימפי מארק ספיין) בגדים מושכיעניים וחיוכים מתחננים

מאחור ומלפנים: ציור של פנינה, ופנינה באולם התעמלות בעברית - זה נורא, בספרדית - זה מקסים

כמו החיים של הוריי העניים והמצב בעולם. המחשבות האלה הופכות אותי לעצובה. העצב גורם לי סבל פנימי. ומתוך הסבל הזה מתפרצת היצירה." במחשבה שניה, היא מוזה נמרצות בקשר שבין סבל ליצירה. "גם מי שחי טוב, בלי לסבול, יכול להיות אמן גדול" אבל בינתיים פנינה מאמינה בסבל.

עשר שנים חיה פנינה ברוזלי בניו יורק. בסופן התגרשה מבעלה (הייתי צעירה מדי כשהתחתנתי. לא הבנתי מה זה חיינישואין?), הכירה יהודי מצילי, בעל מפעלי נייר, התחתנה ועברה עימו למכסיקו סיטי.

שם, בבית רחבי ידיים, כשהיא מוקפת במטפלות, מנקות ומבשלות, החליטה פנינה להקדיש את כל-כולה לאמנות. "חשוב לי להשאיר אחריי זכר. בשביל זה אני עובדת קשה. גם מציירת וגם כותבת. אני כותבת המון, בכל מקום ובכל זמן. כנסיעות, בבית, ביום, בלילה. מלבד זאת, מדי בוקר אני מציירת במשך חמש שעות.

"אמנות בשבילי זה החיים שלי בהווה וכל מה שקרה לי בעבר. דרך הציורים והשירים שלי אני מבטאת את עצמי, איך שאני באמת."

דוגמות יש בשפע. למשל, השיר הנקרא שיגעון. "ישנם הקוראים לזה שיגעון/ אולי אני רואה זאת כימי הווה של נעורי / הכוח ליצור, לככות, לחיות, לאהוב / או פשוט להיות."

"בעברית השיר נשמע נורא", כך פנינה בראגה. "אבל בספרדית זהו שיר מקסים. אני כותבת בספרדית, כי הוריי דיברו לאדינו, וקל לי יותר בשפה הזו. את השפה העברית כבר כמעט שכחתי." השיחה מתנהלת בעברית שוטפת.

תעלה

מלאה בשדים

להן להתקדם בחיים. אבל זה בעצם רק תירוץ לחולשה ועצלנות. על שורשים: "איך אדם יכול להתבניש מאיפה שהוא בא? זה כליכך טיפשי."

על מילחמות: "אני יודעת שמאו שקיים האדם יש מילחמות, אבל אני לא קולטת למה."

לכבודו של ההגיג הזה נכתב שיר, ביום שבו נרצח סאדאת: "נתת לנו אור ותיקווה / החיוך שלך / הוסיף לנו אומץ, חום ואהבה / כעת יש בנו ריקנות, עצבות / כואבת לנו הפרידה

מתנות הטבע / אני כמו תעלה מלאה בשרים / שלא נותנים לי מנוחה / מלאה ליצנים שלוענים / אני נמצאת ולא נמצאת / ולא יודעת למה."

היה זה חוסר המנוחה ש-הביא אותי לנטוש את בעלי, אחרי עשר שנות נישואין. כל אשה אחרת היתה נשארת איתו. אבל אני השתעממתי. חיי העושר לא מצא חן בעיניי. אני הרי אמנית, לא סתם נערת-זוהר, שחושבת כל היום על בגדים ומסיבות."

מתוך חוסר-עניין בסיסי בעושר ובפאר, בחרה פנינה לבלות את חופי

שתה בארץ, דווקא במלון הילטון. מצוידת בבגדים מושכי-עניים, בחיוכים מתחנחנים ותיק-ציורים, היא יורדת אל אולס-הכניסה של בית-המלון. "אני ציירת", כך היא בוחרת להציג את עצמה. לא משוררת, גם לא פילוסופית-הוגה.

דלת

זה סוף!

בגאווה היא פורשת את תצי לומי ציוריה. חלקם הפכו לפוסט טרים. מאחרים מעטרים את סיפריה, פוררים בינות לשירים ולהגיגים; גלויות ציבעוניות, עם נטיה לסוריאליזם מיתקתק. מאגרית ודאלי.

"אני לא סוריאליסטית. אני שייכת לזרם הריאליסטי-קסום", מודעת פנינה, כנסיון לנתח את ציוריה. "יש בציורים שלי מוטיבים שהחזורים על עצמם. אני תמיד מציירת דלתות. דלת זה סוף. הפילוסופיה שלי אומרת שלכל דבר יש סוף, ואז סוגרים את הדלת."

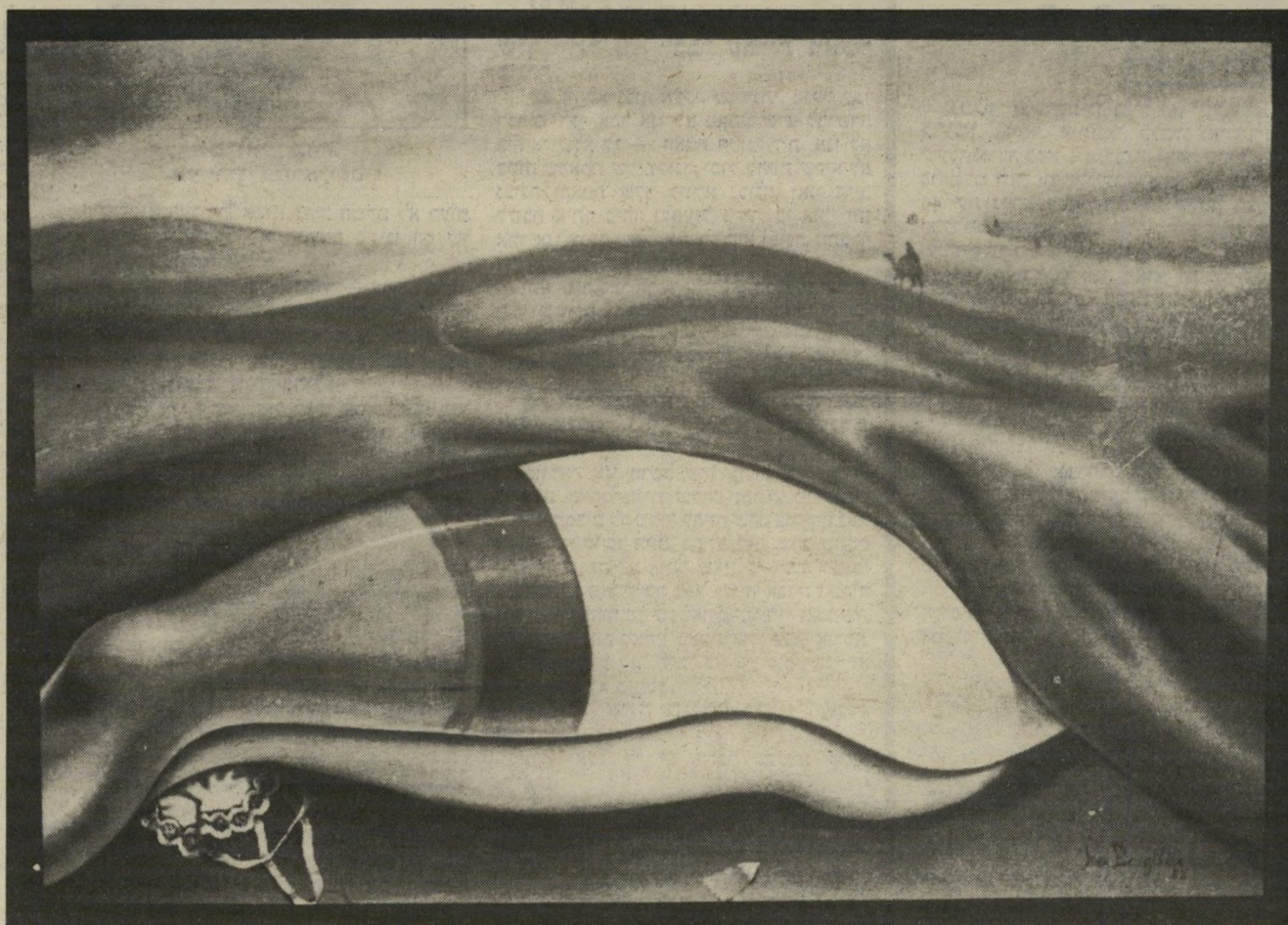
"גם נעליים אני מרבה לצייר. הנעל זה הדבר שאנחנו משאירים מאחורינו, ביחד עם הדלת הסגורה. הנעל נותנת לנו את הסטטוס-קוו שלנו. אומרים שנעל מעניקה ביטחון, אבל אני לא פסיכולוגית, לא יודעת אם זה נכון או לא."

מה זה סטטוס-קוו? למה דווקא נעל מעניקה ביטחון? פנינה אינה מוכנה לפרש. היא אמרה את שלה, וזהו אפשר לעבור להכרזות הבאות.

"עכשיו אני שואפת לזכות בהכרה בישראל. במכסיקו כולם מכירים אותי וקונים תמונות שלי. אני רוצה למכור תמונות גם כאן, להתפרסם בזכות הכישרון שלי" היא אומרת.

מתי, שהיא חברתה הקרובה של פנינה, עקבה אחר השיחה בעירונות. מדי פעם התערבה, כדי לספר כמה שפנינה מוכשרת ועשירה. אך טיבעי הוא שמילות-הסיום שייכות למתי: "בעלי גלריות הכי-מפורסמים בתל-אביב התחננו שפנינה תציג אצלם את תמונותיה. אבל היא סירבה, מפני שהם רצו לפרסם אותה כאמנית זרקה, בזהמית. ופנינה לא כזו. היא סולידיית וחכמה." ואכן, כך זה נראה.

שרה ליבוביץ

"מידבר" - ציור של פנינה ברוזלי ליצור, לב יות, לחיות, להיות. לאהוב

(המשך מעמוד 16)

החברה הישראלית. יש לי את הפינות שלי וזהו. מה יהיה אם לא יהיה לי הפינות שלי?

מה יהיה בעתיד, אתה רוצה קריירה פוליטית?

אם היית שואלת אותי לפני זמן לא כליך גדול, בתקופה שנכנסתי הנה, והיית שואלת אותי אם אני רוצה להיות חברי-כנסת או אחרי הרבה מאוד לבטים, לבטים לכאורה ודברים מהסוג הזה, הייתי אומר לך: כן, היום, אם את שואלת אותי, אני אומר לך בפירוש שזה לא עומד בראש דברי העדיפויות. אם במקרה ייצא לי, או אני לא יודע אם אני אסרב מייד, אבל זה בפירוש לא עומד בראש סדר העדיפויות.

מה השתנה?

כמה דברים. אלה, אני רואה את חברי-הכנסת. זה תפקיד שנורא קשה לעשות בו משהו. אני לא מדבר על קשה להתבלט, כי התבלטות זו תכונה מאוד אישית. יש 120 ח"כים וחמשת אלפים ועוד, ואתה מבזבז את הזמן שלך בכל מקום על תשלומי-חובות ללמליון אנשים שבחרו אותך. ומצד שני, האפשרות לשינוי דברים היא מאוד קטנה. לפחות בתחומים שמעניינים אותי, הרבה פעמים רעיון טוב, עם מנגנון קטן ויעיל, יכול לשמש כנקודת-ארכימדס הרבה יותר טובה מאשר כימה ציבורית. והיום מה שמעניין אותי זה להיות שותף לרעיונות הטובים ולמנגנונים הקטנים והיעילים.

וזה חשוב, בד בבד עם זה, שידעו גם שאתה עושה משהו?

אם את שואלת אותי אם אני אסרב ביצועי-סט או אני כן, יש לי רצון שאנשים יידעו שאני עושה דברים טובים, ושיגידו שהייתי טוב או לא הייתי טוב. אבל לא זאת הסיבה שבגללה אני עושה דברים. נורא חשוב לי לדבר עם אנשים, בתקופה שמאז המלחמה עד שנכנסתי לתפקיד, הייתי באיזה 300 חוגי-בית, את יודעת מה זה? בבת-ספר, בעיריות, בהתנחלויות.

באילו נושאים?

בכל הנושאים. דת ומדינה, על דתים וחילוניים, על ישראל והתפוצות.

איך מקבלים אותך בהתנחלויות?

לא הייתי שם הרבה פעמים, אבל קבלת-הפנים היא מאוד יפה.

לא מסתבילים עליך כעל בוגר?

מה איכפת לי? יכול להיות שאני משלה את עצמי, אני חושב שהגעתי לאיזו שהיא דרגת נירוואנה, שאני שופט את עצמי על פי מה שאני מרגיש ולא על פי מה שאחרים שופטים אותי. אני צריך פידבק, ואני צריך ביקורת, ואני מעכל אותה, ולא נעים לי, וכן נעים לי.

מי אמר שאני בוגר? אני חי בתחושה של רכי יוחנן ברוכאי וירמיהו הנביא, שלאמת אין שום קשר לרוב מיספרי, או עשיתי יותר מ-300 חוגי בית, הרצאות, ודיונים, ועימותים, וזה המון.

הלבט מטעם מישור, איזה גוף?

לא. היו מצלצלים אליי ומזמינים אותי והייתי בא. לא הייתה פעם שסירבתי. לכל מקום הלכתי.

זה לא היה משום שרצו לראות מי זה האיש המפורסם הזה?

יכול להיות שהם רצו לראות את הגמיק, אבל כשהם יצאו מהעסק, עובדה שהזמינו אותי פעם שניה ושלישית ורביעית.

למה אתה לא מנצל זאת לסוליטי קה?

איפה אני נמצא עכשיו, לדעתך? את בטח שואלת למה אני לא עושה מניפולציות כדי להתקדם קדימה. התשובה: כי זה לא מעניין אותי. מה, אני צריך להשחית את עצמי כדי להגיע לאיוושה עמדת-כוח? לא רוצה זה לא אני.

זה נראה לך השחתה?

מאוד.

אתה חושב שכל הפוליטיקאים מרשחים?

לא. אבל אני חושב שבפוליטיקה יש אלמנט משחית, ואני לא רוצה להיות בו.

אבל אתה בפנים.

את אמרת הרגע שזה שולי, מה שאני עושה. זה שולי, אבל אתה בפנים. אתה מזוהה, ואתה קיבלת תפקיד בגלל הזהירות הזו.

אני מזוהה ואני בפנים וכל זה — אבל אני שומר על בתוליי. אני כמו מריה, אני בהריון אבל אני בתול.

היית רוצה להישאר פה כמה שנים טובות?

לא הייתי יוצא מפה לפנסיה.

ומאיפה כן?

פעם אמר לי הפרופסור יחזקאל דרוו, על איזה מיספר שהגשתי לו, מישיפט נורא מעניין — שאני לא יודע, אגב, אם הוא נכון או לא נכון.

הוא אמר: "אני לא מוצא בך כל מיני סממנים שצריכים להימצא אצל אדם שנמצא במעמדך". שאלתי למה הוא מתכוון, או הוא אמר: "כל מיני סממנים של רדיפה אחרי כבוד וסימלי-מעמד וכל מיני דברים כאלה. זה דברים שלא איכפת לך מהם. אני תולה את זה בזה, שאלה דברים שגרלת לתוכם ולא איכפת לך".

לא הרגזי אותך שלקחו ממך את המכונית?

אם זה עיצבן אותי שלא יראו אותי עם אוטו ברחובי זה לא מזוי לי את קצה האצבע. אבל זה מעצבן אותי שאני לא יכול לעשות דברים. הייתי בעיצומו של משהו, שהיום אני לא יכול לעשות אותו. זה מרגיז אותי.

בשאתה קם בבוקר ואתה צריך ללכת לעבודה, אתה שמח?

אני שר, כן, אני נורא שמח.

אני מתכוונת אם אתה אוהב את העבודה הזאת.

כן, אני נורא אוהב. העבודה הזאת זה שילוב ניגודים. מצד אחד זה תיסכול נוראי, כי לא רואים תכלס. ואני יודע שהדברים שאני מתעסק בהם הם לא במוקד העניינים, ולכאורה אני צריך לשאוף להתמקד יותר.

איך קיבלו אותך נערי פרס?

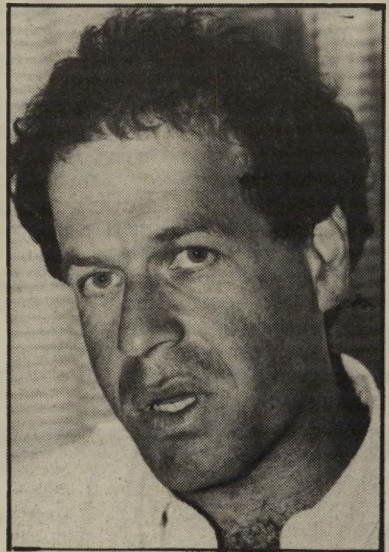
את זה את צריכה לשאול אותם. אנחנו לא נותנים פידבק חברתי האחד לשני.

אתם לא נפגשים?

אנחנו נפגשים יותר מדי בעבודה.

החברים שלך הם לא מפה, אני מבינה.

אני לא נמצא פה מספיק זמן. יכול להיות שאם כולנו נהיה כאן איזה 30 שנה, במסורת

מראיין בוגר

אני יהודי פלוראליסטי.

מיפגת-העבודה, אנחנו נהיה חברים לא רעים, כסופי של דבר. אבל היחסים בינינו הם של מערכת פונקציונלית.

אני חושב שהתקבלתי כסדר — אחרי יומיים, כשהסתבר להם שהאג'נדה שלהם לא כל כך מעניינת אותי, ושאני לא מאיים על אף אחד.

בשהיית קטן חשבת שזה מה שתעשה בשתהיה גדול?

לא, אני הייתי בטוח שאני אהיה כבאי, כמו חולם. החלום שלי היה, ועודנו — אחד משישים חלומות, אגב — לכתוב סיפורים. אני גם רוצה שתהיה לי חנות-ספרים כמו אבא של אורי שטיין, ארון שטיין הזקן. זה הניחוח שהייתי רוצה לקום איתו בבוקר וללכת לישון איתו בערב.

אתה חולב?

כן, אבל עכשיו יש לי פחות זמן, אם כי עכשיו אני ממש מכריח את עצמי לכתוב דברים.

אתה כותב כל יום?

כל יום.

איזה דברים, לילדים או למבוגרים?

לא, לילדים אני עושה משהו עם יעל, אשת, משהו שקשור לסיפורי-המקרא, לפולקלור היהודי. אני כותב מאמרים, כותב לעצמי, מה שנקרא "למגירה". בשבוע שעבר סיימתי לכתוב מאמר על מה קרה לחברה הישראלית במלחמת ששת-הימים.

אתה עומד להוציא ספר?

לפני שהגעתי הנה כתבתי כמעט 300 עמודים מוכנים לרפוס, ורציתי נורא להוציא אותם בספר, זה נתקע.

אתה תהיה פה כל זמן שראשי הממשלה הנוכחי פה, או שאתה ממשיך הלאה, גם עם שמי?

אני יכול להיות כאן יום אחד אחרי הרוטציה?

מה תעשה?

אלך הביתה. אפשר לחשוב שנולדתי כאן, את ראית בראשם אחד שנמצא במערכת ולא מתכנן את הצעדים הבאים שלו? את חושבת שאני יושב כאן וחולם חלומות, וכשזה ייגמר אנחנו ננהל את האופוזיציה בהצלחה דינאמית?

מה יהיה השלב הבא, בעוד שנה?

בעוד שנה אני אהיה בדיוק במקום שאני רוצה להיות. אני לא רוצה לדבר על זה עכשיו.

אתה עוד חבר ב"נתיבות-שלום"?

מעולם לא הייתי. למרות שכמעט 98 אחוז אני מאמץ את האידיאולוגיה, הערכים, המקורות והערכים שלהם.

אז למה אתה לא חבר?

כי אני לא יכול לראות את עצמי חבר בשום גוף פוליטי-דתי. אחד האסונות הגדולים ביותר שקרו, גם למערכת הפוליטית בארץ וגם למערכת הדתית היהודית, זה עירוב התחומים בין הכנסיה למדינה — בין הדת למדינה, כמו שאומרים בעברית, בין הכנסת לבית-הכנסת. אני לא יכול לראות את עצמי פעיל בקבוצה שיש לה אוריינטציה פוליטית כגוף דתי. אני לא הייתי רוצה שבמיפגת העבודה יהיה מחוץ דתי.

מעולם לא היית חבר במסדר?

לא. אני מתבייש בזה שיש מיפגה שיש בה חברי-כנסת דתי. כי זה נראנה לי ממש להכניס לגטו. צריך ללושה ספרדים, שני דתיים, שלוש נשים שני שום וארבע שמנת — ויוצא לך מרק יוגורט.

אתה לא חושב שברית יש אידיאלי לוגי?

אני חושב שרית יש בה אידיאולוגיה, אבל אני חושב שרית, ההופכת לקרדום לחפור בו, קרדום פוליטי, כל האידיאולוגיה שלה נמחקת, אין לה שום השפעה רוחנית.

אבל היא צריכה להשיג את מטרות האידיאולוגיה שלה באיזושהי דרך, וזה המישיקה.

אני חושב שאפשר להשיג את זה בדרכים אחרות. אני חושב שכל מיפגה שעריה צריכים להיות פתוחים, וכל אחד צריך לבוא ולהביא את המיטען האישי שלו. אני מביא את המיטען שלי. יהודי שומר-מצוות, פחות או יותר.

אבל זה לא יפריע לך שעל אותו ספסל מיפגתי יושבים אנשים שהם אולי נגד הדת?

לא. מה פיתאום? אמרתי קודם: העולם הרוחני שלי הוא ביני ובין אלוהי, והעולם החברתי שלי הוא ביני ובין, שאת, את כאילו אומרת לי, שבעצם אנשים יכולים לשבת רק עם אנשים כמותם.

לא, אבל אולי יותר נוח להם. כמו שלך יותר נוח לדבר עברית מאשר סינית.

לא, זה לא נכון. אצלי, מבחינתי, בגלל שני דברים. דבר אחד אני לא מאמין שיש למישהו, בודאי שלי — האמת הטוטאלית. אני לא בטוח שהאמת שלי נכונה. יכול להיות שהיא לא נכונה והאמת שלך דווקא נכונה, ואני חייב לשבת איתך ביחד ולפעול ביחד, כי אולי יום אחד אני אגלה שהאמת שלך היא נכונה, ויתברר שהאמת שלי לא נכונה.

יותר מזה, אני חושב שלי יש חלק מן האמת, ולך יש חלק מן האמת, ורק כולנו ביחד עושים את האמת שלמה.

אני יהודי פלורליסטי. כל הדעות כשרות.

אז ככה אתה רואה גם את המתנחלים ואת אנשי המחתרת היהודית?

בודאי. אני חושב שהדעה שלהם כשרה, שהאמת האסטרטגית שלהם נכונה, מבחינתם. אני לא מסכים לה ויכול להיות שהם צודקים ואני טועה. אני חושב היום, בשלב הזה, שהם טועים ואני צודק. זה לא אומר שאין לי אמת. יש לי אמת שאני מאמין בה בכל רמ"ח אבריי וסס"ה גידיי — לפחות מה שנשאר מהם אחרי הפציעות האחרונות. אני מאמין באמת שלי לכא, אורכה, אבל אני מודע לזה שאני לא איך-סופי, אני לא אלוהי, אני לא מחולט.

אבל אתה תילחם למען האמת שלך.

נכון, אבל לי יש הדבר שנקרא קווים ארומים.

אני יכול להגיד לך איפה בתפיסה יש לי מחלוקת עם שולמית אלון ואיפה עם הרב לווינגר. אני יכול להגיד לך איפה, למרות ההבדלים בתפיסה, איך ההבדלים האלה ביני לבין שולמית אלון וביני לבין שוועה בן-שושן, או מנחם ליבני, שיושב ככלא על רצח במיכללה האיסלאמית, איך ההבדלים האלה באים לידי ביטוי במעשה.

(המשך בעמוד 35)

תמרורים

אטרקציה מינית

הוכרז ♦ בווניה, כאדם השמן ביותר בעולם, אלברט פטריטש, כפרי אוסטרי, השוקל 370 קילו. בגלל מישקלו הוא ישן בשינה, משוחרר משירות צבאי ונהנה, מאז היותו בן 16, מקיצבת נכים, המכסה בקושי את ארוחת-הצהריים היומית שלו. שמנתה העיקרית היא שישה שניצלס. פטריטש גם אינו מצליח לקיים את חלום-חיוו, לבקר ביפאן, שבה נחשבת כרס גדולה כאטי רקציה מינית, מכיוון ששום חברת-עופה אינה מוכנה להטיס אותו.

ילדות אפריקאית

נחוג ♦ בכיירות, יוסי-הולדתו ה-47 של נביה ברי, שרה-מישפטים הלכנוני ומנהיג תנועת אמל השיעית. ברי הוא יליד פריטאון, בירת סירלילאונה המערב-אפריקאית, בה היה אביו סוחר מצליח. כאשר שב ברי הצעיר

מנהיג ברי

אשה בעירית-עשירים אמריקאית

לכיירות ללימודי-המשפטים היה ליו"ר אגודת הסטודנטים המקומית ולאחר מכן שהה תקופה ארוכה בארצות-הברית, שבה חיים עד היום אשתו הראשונה וששת ילדיהם, בעירית-העשירים המישגאנית דירברון (העיר שבה נולד אביו המכונת הנרי פורד).

עיתונאי בוקאי

נפטור ♦ ברמת-גן, בגיל 67, יעקב יצחק גרומן, בנקאי, עיתונאי, כלכלן ואיש-ציבור, שעלה ארצה בגיל 6 מגרמניה ואחר שהחל כותב בהעולם הזה (ובגילגולו הראשון של שנות ה-40, עת נקרא 9 בערב) עבר ליומון הצינים הכלליים, הבוקר, שבו עלה מתפקיד טלפוגאי ועורך מדור המוקדש לתנועת הצופים, עד מהרה, לתפקיד העורך הראשי. לאחר סגירת הבוקר ניהל גרומן בנקים למשכנתאות ובעבודתו הציבורית היה גם חבר הנהלת קופת-חולים מאוחדת וגם חבר מועצת עיריית רמת-גן.

שופט פשרן

נפטור ♦ בנצרת, מהתקליב, בגיל 74, אליאס בתיילי, מי שהיה שופט השלום הראשי בנצרת והאורח הערבי הראשון שהתמנה לכס המישפט במדינת ישראל (1954). קודם לכן היה כתיילי — שהעדיף פשרות בין הצדדים המתדיינים, בלישכתו, על גורידין — מוזכר המימשל הצבאי בגליל ופקיד בהנהלת הרכבת המנדטורית.

רב פרלמנטרי

נפטור ♦ בבודפשט, בגיל 75, הרב לאסלו סאלגו, חבר הפרלמנט ההונגרי ורבה הראשי של יהדות הונגריה, שהיה הקהילה היהודית השניה בגודלה (100 אלף איש) בגוש המזרחי, אחרי ברית-המועצות.

* לפני שלוש שנים נשא ברי אשה שניה על אשתו הראשונה. מבלי להתגרש מהראשונה, דבר המותר, כמובן, לפי דיני האיסלאם.

ב-24 בדצמבר השתלטו חמישה צעירים פלסטיניים על מטוס חברת פאן-אמריקאן. ובו 384 נוסעים, כמעט כולם אמריקאים בדרכם

אביגיל ינא

חרים
בניחני

מזל החודש:

אריה

ההתאמה של

מזל אריה

לארבעת המזלות

הראשונים

בגלגל המזלות

טלה עם אריה

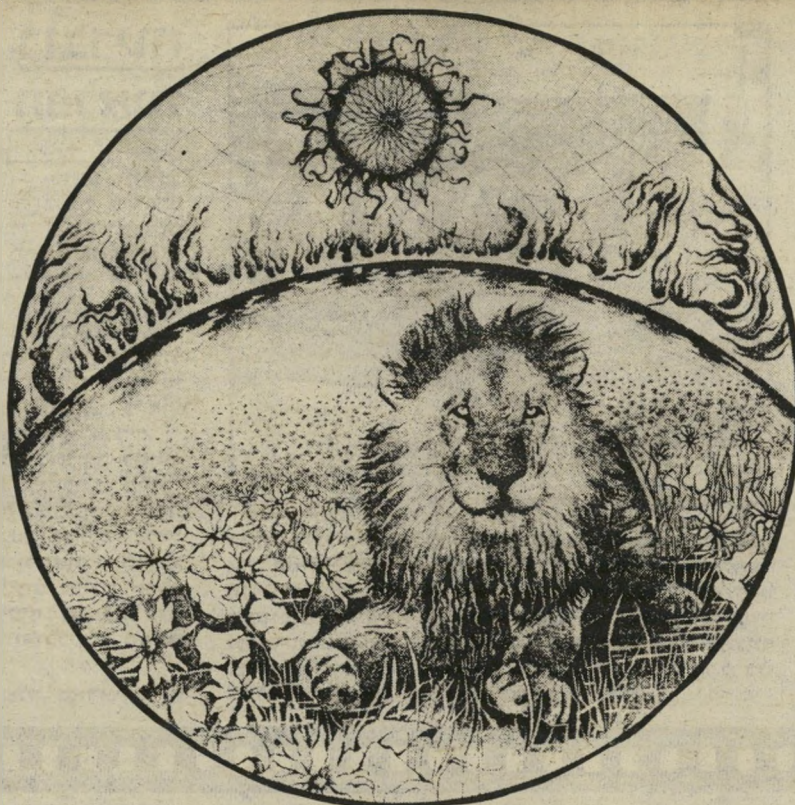
המזל הראשון (טלה) והשני (אריה) בקבוצת מזלות-האם מתאימים זה לזה ומבינים איש את רעהו. נישואין ביניהם חייבים להיות מוצלחים. יהיו רגעים של התפוצצויות ומריבות. עד שתצא אש וגופרית. אך כשהעשן נמוג, הם יביטו האחד בשני בכבוד וימשיכו ליהנות מהקשר. כל אחד יודע שהשני הוא אנוכי, אבל זה לא מפריע להם. את זה הם מוכנים לקבל ללא טענות.

האהבה ביניהם מחזיקה מעמד. למרות ששניהם בזבזנים כרוניים, מה שגורם לבעיות כספיות חמורות ומערער את היציבות. ובכל זאת, מחסור בכסף לא

מקלקל את היחסים ביניהם. למרות שכל אחד מוציא כסף על צרכים שהשני אף פעם לא חושב עליהם. שניהם חזקים ואינם נבהלים מקשיים. הם גם לא זקוקים לעזרתם של שכנים, קרובים וכדומה. כשיש בעיה, הם פותרים אותה ביניהם, ונראה שכל הזמן שהאהבה ביניהם נמשכת - הם יהיו עליונים ומאושרים יחדיו.

שור עם אריה

חוסר-ההתאמה מוביל לנישואין קשים. לשני הצדדים תביעות ודרישות שונות

תאומים עם אריה

תאומים הוא רבי-צדדי ומעניין, וזה מושך את האריה. הוא אוהב את התוסס והעליל. לכן יסכים לחלק את מקומו על הבימה עם אדם העונה על ציפיות אלה. שניהם אוהבים קהל ומרגשים בהם בחברה. זה יכול לדרות בעיות רבות. כי הם לא יריבו לפני אנשים אחרים. אם הם מתקוטטים וצועקים - זה יהיה בבית. בחוץ הם משחקים. הם מופיעים כזוג שהכל ביניהם נפלא. הם מתחבקים ומתנשקים ומציגים את האושר בהתגלמותו. הוויכוחים שלהם קצרים מאוד. והם סולחים ושוכחים מהר. כששניהם נהנים מהפיוס ומכל הדראמה המתלווה לה.

קרובים וידידים יכולים לגרום להם לצרות. תאומים אוהב חברים וקרובים מילדות. ומגיע הזמן שלאריה זה נמאס, והוא חש שהגיע הזמן להתבגר ולחפש דברים אחרים. האריה מתבגר לפני התאומים. זה יכול לגרום לפירוק המיסגרת. בגלל הפער שנוצר. התאומים צריך לקחת בחשבון שהאריה יתקדם בקריירה וישגי לו מעמד והתאומים יצטרך להסתגל לשינוי או להישאר מאחור. מבלי להיות שותף.

סרטן עם אריה

קשר כזה יכול להיות ממש מצויין. למרות שפה ושם יהיו ויכוחים. בסופו של דבר שניהם מעוניינים בחיי היומיום, ובעיקר אוהבים ילדים. שניהם מוכנים לתרום רבות ולתת אינ-סוף הזדמנויות להצלחת הנישואין. כשמשוהו לוחץ עליהם, הם לא בורחים לאמא - הם יפתרו זאת בכוחות עצמם.

הסרטן באסטרולוגיה מסמל את דמות האם הפאסיבית. האריה מסמל את דמות האב האקטיבי, הפעיל. לכן הם מסוגלים להתמזג וליצור נישואין רומנטיים ומלאי אהבה. הם צריכים להתרחק מקרובי משפחה. העלולים להרוס את הקשר ביניהם. את כל העצות הטובות האריה לא יסכים לקבל, ואילו הסרטן יהיה מושפע מהן. אסור לתת עצות לסרטנים. הם מתבלבלים, מתעצבנים או בוכים, ואינם מסוגלים להחליט מה נכון עבורם.

ומנוגדות. האידיאליזם. שהיה לפני החתונה. נעלם אחריה. הבזבזנות של האריה היא הגורם הראשון.

לפעמים יש בעיות בהבאת ילדים לעולם. שני הצדדים יוצאים מתוסכלים מכך. כי שניהם אוהבים ילדים. שניהם יודעים איך להרוויח כסף. אבל לאריה יש יד רחבה, והוא משתמש בכסף כדי להרשים את כולם. זה ממש משגע ומרגיז את השור.

השור רוצה להגיע לעמדה מכובדת ולהערכה על העבודה שביצע. האריה חושב שמגיע לו. הצורך לוותר האחד לשני גורם, בסופו של דבר, לתיסכול ופירוק המיסגרת מבחינה פיסית. ריגשית ופיננסית.

בתחום הכספי תצטרכו להיות יותר מזהירים. כל מה שהשגתם בשבועות האחרון נים יכול ללכת ל- איבוד. חשוב שלא תקחו שום סיכון כספי. לא תבצעו צעד שאינו בטוח ובדוק במאת האחוזים. אם אתם דואגים או פסימיים זה יעזור לפחות לשמור על המצב כפי שהוא. הזהרו בני סיעות חוסר-הזירות יגרום להפסדים כספיים ולצורך להוציא כספים שנשמרו למטרה אחרת. אל תתפתו.

שבוע קשה ביותר מצפה לכם. מלבד ה-10 וה-11 בחודש. כל הימים מציבים אתכם מול בעיות קשות. דבר אחד בטוח: בכל פעם צצה בעיה אחרת. ב-7 וב-8 תצטרכו להחליט באשר להמשך הקריירה. ב-12 וב-13 גיע לאוזניכם כס מידע חשוב על חוסר-נאמנות של אל דם שבטחתם בו. אל תמהרו להסיק מסקנות. ובידיקו היטב לפני שאתם מאשימים צרות בתקשורת. לא ישרו את ההרגשה.

אינכם מרגישים טוב. מצב הבריאות שלכם אינו טוב וההתעלמות מהמצב האמיתי יכולה להביא לסירובים מאוחר יותר. כל מעורבות שיש לכם בהיחלש של האחרים אינה טובה, ורק מעמידה אתכם באור לא חיובי. בני-משפחה או ידידים מאשימים אתכם בהאשמות לא צודקות. הכריזתם על התרחק מהכל - צאת לחופש או לביקור אצל אנשים שעיתם לא התראיתם זמן רב. אנשים יציעו עזרתם.

במקום העבודה תוכלו להתקדם ולהגשים שאיפות ישונות. כל זה יתרחש בצורה מוזרה ובעיקר בגלל המג-נטיזם החזק שיש לכם. ה-7 וה-8 בחודש אינם מתאימים לביצוע עסקאות או לקניה של משהו יקר. ידידים שעיתם אתם רגילים לחלק את בעיותיכם, עלולים לאכזב. הזהרו לפני שאתם משתפים אף אדם בסודות חשובים. אדם קשיש ישפיע על עתידכם בצורה מפתיעה. נצלו השפעה זו.

מה שהצלחתם להשיג בשבועיים האחרונים עלול להתקלקל ולהיות מוצא מידיכם. זה לא הזמן לבצע מאבקים או לחסל חשבונות עם אנשים המזיקים לכם. תצטרכו כעת לקבל על עצמכם את כל מה שקורה, ולתכנן בשקט את צעדיכם לשבועות הקרובים. בשטח הררי מנטי מצבכם מעניין. אתם מאוד מבוקשים מתעקשים על קשרים קיימים ומחמיצים קשרים הרבה יותר חשובים לעתיד. הזהרו.

נסיעה שעמדה להתבצע בקרוב עלולה להתבטל או להידחות. לא כדאי להילחם. להתרגל ולנסות לש-נות. בין כה וכה תמצאו את עצמכם נוסעים, אבל תצטרכו לחכות עד סוף החודש כדי לדעת לתכנן מעשים נוחים ומת-אמיים יותר. בני מזל תאומים ינסו למצוא דרך להתקרב, וזאת בעיקר ב-10 וב-11 בחודש. אותם הצורכים תרופות, יצטרכו להזהר מתרופות הגורמות לתופעות לוואי.

נסיעה שעמדה להתבצע בקרוב עלולה להתבטל או להידחות. לא כדאי להילחם. להתרגל ולנסות לש-נות. בין כה וכה תמצאו את עצמכם נוסעים, אבל תצטרכו לחכות עד סוף החודש כדי לדעת לתכנן מעשים נוחים ומת-אמיים יותר. בני מזל תאומים ינסו למצוא דרך להתקרב, וזאת בעיקר ב-10 וב-11 בחודש. אותם הצורכים תרופות, יצטרכו להזהר מתרופות הגורמות לתופעות לוואי.

ה-7 וה-8 בחודש אינם מתאימים לנסיעות. טיולים או כל דבר שיש בו סיכון. אותם ימים מומינים אתכם לצאת ולבזבז כספים ולקנות מה שבה לכם. גם אם זה לא כל-כך נחוץ. בעבודה תוכלו לגרום לבוס, או למי שיש לו השפעה על עתידכם המיקצועי, שיקדם אתכם. זו נראית תקופה חשובה ומלאה אירועים. בת-חום הרומנטי יתרחשו כל מיני מיקרים מוזרים. תצטרכו להיות זהירים בידידותיות.

נראה ששוב אתם מפתחים רגישות מיוחדת למחלות. זה עלול לשנות תוכניות שתכננתם לזמן הקרוב. ובכל זאת, חשוב שלא תת-קשו לצאת מהבית כשאינכם חשים טוב. ונסו לנוח או לשכב במיטה לפחות יומיים. בתחום הרומנטי דור-קא נראה שמתחילה איזו התעוררות, אך שים חדשים מגלים בכס עניין ומנסים לגלות את רגשותיהם. עד כמה שזה נשמע מנחם, בכל זאת לא יתכן שתאכזבו כעת.

מצב-הרוח שלכם משתנה במהירות בימים אלה. במקום העבודה תוכלו לקחת יוזמה ולהציע הצעות יעילות וטובות. ההיסוסים והחשש להציע שיי-ווח יגרמו יותר מ-אורח להאשמה על-מית הצער על כך שלא שיתנו. כשהיה אפ-שר, בשטח הכספי תוכלו להשיג השגים. למרות שהזמן אינו מתאים לחתימה על מיסמכים או על התחייבות לזמן ארוך. כעת תוכלו להרוויח מפעולות מהירות וארוכות.

בעיות כספיות גורמות לדאגה ומבט פסימי על העתיד. מה שנראה כרגע חסר-פיתרון. יסתדר כמעט מעצמו בעוד כשבועיים. אל תתפתו לקחת הלוואה או עזרה מאיש - בבוא הזמן תוכלו לצאת מהתיסבות בכוחות עצמכם. בש-טח הרומנטי היחסים מתחילים להתחמם. ובכלל - אנשים מג-לים כלפיהם יותר חביבות ועניין. ה-12 וה-13 יהיו ימים מאוד מפתיעים ומשמחים. נצלו אותם היטב.

ה-7 וה-8 בחודש עלולים להביא לקרע במישפחה. תצטרכו להתרחק ולחפש לכם עיסוקים אחרים. כדי לעבור את התקופה מבלי להרוס את הי-חסים, שבזמן האחרון היו יותר מאוזנים. ב-11 בחודש צפויה פגישה מיוחדת במי-נה. יתכן שזה יגרום לדרוג, אבל בהחלט לא מוצדק. הגיע הזמן שתשפטו את עצמכם באובייקטיביות ותתנו הזדמנות לצד השני להסביר את התנהגותו למניעיו שהפריעו.

אתם עובדים קשה מדי, והנטיה היא לעייף את עצמכם. עד שדממה שאתם עומדים להתמוטט. רצוי לה-אט את הקצב ולחלק את העבודה עם אנשים נוספים. אתם מבצעים גם את תפ-קידם של אנשים אחרים, וה יותר מדי מצבכם הוגמני אינו טוב. ה-10 וה-11 יעלו בעיה בריאותית שמי-מה לא סבלתם כבר זמן רב. תצטרכו לטפל בה. לפני שיהיה סיכון. חייהרגש מפצים על קשיים אחרים.

פסטיבל-הסרטים בלוקארנו

נפתח בלי סרט ישראלי

כי כאן רוצים רק קאן

התירוץ אנטי-שמיות לא תופש במיקרה הזה. לפני שנתיים זכה בפסטיבל הזה, פסטיבל-הסרטים הבינלאומי בלוקארנו (שווייץ) ה'איטלקית, מחוז טיצ'ינו, סרט ישראלי. זה היה חמסין של דני וקסמן, שהביא לו פרס שני, ברדלס הכסף, ופרס כספי, שאף ישראלי לא היה מתגבר לוותר עליו.

נוסף לכך ערך שם הבימאי כמה היכרויות, שגם הביאו מכירות לתחנות-טלוויזיה שלא ידעו את יוסף.

שולי ולא-חשוב. פסטיבל-הסרטים הזה, הרביעי בחשיבותו בין הפסטיבלים התחרותיים (הסדר הוא בערך — קאן, ברלין, ונציה, לוקארנו) ייפתח השבוע, כמו בדרך-כלל, גם הפסטיבל הזה, ה-38 במספר, יתגדר בלי סרט ישראלי.

יהיו בו, לעומת זאת, סרטים חשובים כמו קולונל רדל של הבימאי אישטוואן סאבו, ומישימה, של פול שריידר; יציגו את היימאט, בלוי הבימאי אדגר רייס (שאוילי יבוא גם לחיפה), את הסרט היוגוסלבי שזכה בפסטיבל קאן ועוד מפורסמים.

אלה יהיו הפרמיירות הגדולות, אבל בתחרות יקחו חלק סרטים, החל משווייציים דרך יפאנים, איטלקיים, אוסטרליים ורוסיים, עד ניגרי, הודי ויוזעים למה?

לא מפני שמנהל-הפסטיבל, ריינולד סטרייף, אינו רוצה, להיפך, בכל פעם שהוא פוגש ישראלי, הוא שואל ומתעניין: היש סרט ישראלי לשלוח ללוקארנו? הישראליים מושכים בכתף. זה שולי מדי עבורם. הם מעדיפים להמשיך ולספוג סטירנות-לחץ מן התחרות הרישמית בקאן, לשמוע את ספקנותו של מוריץ דה-הארלן מברלין, התר אחרי פצצות מיסחריות, ולקבל בכל פעם "לא" רבתי מוונציה.

לוקארנו לא חשובה דיה עבור מעצמה קולנועית כישראל. אפילו כששואלים את מרכז הסרט הישראלי מקבלים תשובה: אותנו מעניין רק פסטיבל אחד, וזה קאן. אחרת לא כדאי לנו.

נו, בהתחשב באקויר קוראסאווה, אינגמר ברגמן, וודי אלן ורוברט דה-נירו — כולם תוצרי התעשייה הישראלית — אנחנו בטח לא זקוקים לחלוציות כל-כך לא חשוב. כדאי להמשיך ולקטר על אנטי-שמיות ולהישאר בבית.

תדרוך

חובה לראות:

תליאביב: העד, אמדאוס פנטסיה, קאוס, המעבר להודו, לחיי אהבותינו, המבט דמעות של שתיקה.
ירושלים: העד, אמדאוס, חיפה: דמעות של שתיקה.

תל-אביב

*** **לחיי אהבותינו** (מוסיואן, צרפת) הבימאי מוריס פיאלה עורך ניתוח ללא הרדמה למישפחה צרפתית. על פער הדורות, אהבה ופארנויה בין הורים לילדיהם והקושי של שני הצדדים להשתחרר האחד מתלותו בשני.

*** **המבט** (תמוז, אנגליה) ניקולאס רג משתמש בסיפור של דפנה דהמוראו לנושא חביב עליו — מוות ומיסטיקה. זוג הורים, ג'ולי כריסטי ודונאלד סאתרלנד, מאבדים בת בטייעה ואינם מוצאים מנוחה לנפשם המעונה. בתוך כך וזכה ונציה לטיפול אסתטי מיוחד במינו.

ירושלים

*** **העד** (מוצג גם בתל-אביב ובחיפה, ארצות-הברית) — מיפגשים של עולם ישן וחדש, דרך אהבה בלתי-אפשרית, מוכיחים כי רבה עוד הדרך לסובלנות של בני המין האנושי. האחד כלפי רעהו. סרט יפה לעין וטוב ללב.

חיפה

*** **דמעות של שתיקה** (מוצג גם בתל-אביב ובירושלים, אנגליה) ריינולד פאטנאם עשה זאת שוב — בימאי צעיר, רונאלד ג'ופה, מטפל בסיפור אהבה ונאמנות בין עיתונאי לצלם שלו, על רקע קאמבודיה הקרועה. חובה לראות ולא לשכוח את לבנון.

מאדונה: עקרת-בית יורמית

היותה לעמוד ראשון בטיים ועמוד מרכזי בפלייבוי, מקשטת את הסרט בחיוניות הישירה, ובלי ספק גם במלתחה הפרטית שלה. מה שעושה את הסרט לאוסף של קליפס וידאו מקסימים, אסתטיים ועתירי-המצאות בחלק הראשון וקומדיה שיגריתית יותר עם כל מיני דאוס-אכס-מאכניה בחלק השני. מי שרוצה לראות מה זה אין באופנת-ח'ל, בלי שלם מסיניסעות, ימצא כאן הרבה אינפורמציה.

בות ובורמן: הגונגל טוב יותר

המחזיר את בנו אל היער וממוצץ את הסכר שבנה. הוא החוזר-בתשובה, המשיב לעולם את ההרמוניה שהפר. בשוגג, כמוכן, אבל האמת אינה חד-משמעית כל-כך, ואליבא דבורמן משטנית אפילו יותר מוורדן הרצוג (המקום בו חולמות הנמלים הירוקות). לא כל פרימיטיב מביא ברכה לעולם, ולא כל קידמה מביאה עליו את ייסורי-הידן.

דינוזאור-תינוק: ד"ש מאי-טי

איזודורו ראמוני (הפעלולן של מיפגשים מן הסוג השלישי הספ-ילברגי וקינג קונג) ודומה לאי-טי בפרצופו. אבל כל האכזריות שבסרט והפסיכולוגיה האמריקאית בגרוש מוכיחים שפעלולי ספילברג (אפילו עם שון יאנג היפהפיה שהיתה בת זוגו של האריסון פורד, שחקן ספילברגי, בבלינד ראנר), אבל בלי מיקס-ספילברג, לא יביאו את הישועה.

רוברטה

בארץ הפלאות

סוזאן סוזאן (ולימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — סוזאן זיידלמן, נחמדות יהודיה בעלת מישפחה בישראל ונשמה בניו-יורק, שם היא גרה, העניקה לסרט את שמו. סוזאן מחפשת נואשות. גם כהצגה-כוננות. זוהי יוצרת אינדיווידואליסטית, הבוחרת לעבוד בתקציבים דלים והמנסה לשבור את כללי-הזהב של האולפנים הגדולים ואת הכלים המקובלים של הקולנוע. אבל אין זה קל לשבור כלים בכל סרט חדש, והיא עשתה זאת טוב יותר בסרטה הקודם, שנראה הרבה יותר סרטי מחתרת. אף שסרט זה ידבר בוודאי לקהל רחב יותר, כי הוא ניחן בתכונות של קצתה — קליל, נעים ובעל טעם מוגדר. רוברטה, עקרת-בית יורמית מנוי-גרסי, מחליפה זהויות, בגדים, חפצים ומאהבים עם פאנוקיסטית מפתיעה מן הווילג' של ניו-יורק. התוצאה — טיול של עלישה קטנה ומשועממת בארץ-הפלאות, שבסופו של דבר מסתבר שאינה שוכנת בדיוק בקצה ההפוך לעולמה. עם קצת דמיון וכוננות לוותר על בולשיט מסויים, המלווה את חיי המרובעים בעולם, אפשר לסבול גם את הבעל, סוכן-אמבטיות הג'קווי; אף שלא פעם שואמים ההרפתקנים נוסח סוזאן לקצת נוחיות ומרובעות נוסח רוברטה.

זיידלמן זכתה מן ההפקה, והכוכבת שלה, מאדונה, טרם

שם חולמים

הירוקים

יער האיזמרוד (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — חבל שאי-אפשר לשמוט סרט על-פי המאמץ — כי אז ציון השעון היה. מצויין. חבל גם שאי-אפשר לשמוט על פי הכוונות — כי אז היה ציון הסרט לפחות. טוב, אשר לתוצאה, טוב שאפשר להחלי על סרט זה את אמנת-המידה האסתטית, וכך יצא גורלו לחסד: "ככה". כי עיקר מעלתו של היער הזה (שמרוב עצים קשה לראותו) הוא בצורתו האסתטית. פיליפ רוסלו, הצלם שעשה גדולות בדיווה, חזר והפגין כאן מה אפשר לעשות בגונגל פראי ובתאו-רה נכונה, כשכמה תמונות לא יישכחו במהרה — מיפגש האב עם בנו האבוד על רקע מפלימים ואווירה קסומה, המעניקה לספור הבלתי-ייאמן של סרט זה ממד מיסטי, חלופי, אותו לנסבל.

לא ייאמן, למרות ששלב הסיפור לקוח מן המציאות. רוסמן פאלנברג, התסריטאי, וג'ון בורמן, הבימאי שכתב גם כמפיק של עצמו, הלכו בעיקבות סיפור על ילד שנחטף על-ידי אינדיאנים ועל אביו שלא נלאה מלחפש אותו בעובי יערות-הגונגל, שניהם התרחקו מסיפורי-המעשה המקורי, ולא במיקרה — כי המסר שיש לשניים הוא אקולוגי-מיסטי: האב, בונה-הסככים, הוא סמל הקידמה הטכנולוגית, ושני השבטים האינדיאנים, המתפתים לחטוף את בנו, הם הטבע המסרב להיכחד, האב,

ספילברג רק

עבר כאן

סוד האגדה האבודה (אלבני, תל-אביב, ארצות-הברית) — במקור שם הסרט בייבי, כי הכוונה לדינוזאור וד בנלי הרך, או, כפי שהוא נקרא בסרט, ברונטוזאור, שמנסים לשכנע אותנו, כי אכן עדיין קיים בעולמנו בימים אלה. מסיבב להנחה זו בנו קלימורד ואלן גרין סיפור קלוש על מדענית טובה, יפה וחמודה, הרוצה להציל את התינוק הפרה-היסטורי מפחילוץ על-ידי המדען הרע (כהוכחה לרישעותו הוא רוצה מתחרה בלי כל בעיות, מייד בחמש הדקות הראשונות של הסרט) ובעיקר רוצה הטובה לזכות בפרס מדעי על תגליתו. החשובה לה יותר מהתינוק שרוצה בעלה — כתבי-ספורט מוכשר, הנקרא לדגל לאחר גלות ג'ונגלית, שנכתה עליו על-ידי אשתו המלומדת.

המדען המנוול נעזר בשכירי-חוב אפריקאיים, המעורבים בכל מיני מהפכות בלתי-ברורות. הזוג האוהב, הזוכה לתחליף זמני של ברונטוזאור חמוד, במקום תינוק של ד"ר ספוק, דולק אחריו ואחרי אמו הטבעית של בייבי, בערך כמו שאינדיאנה ג'ונס יצא בעקבות האוצר המיסטורי במיקדש הארור ובשרדדי, התיבה האבודה. מכאן, סוף-כל-סוף, אפשר להבין את הפילי-סופיה שמאחורי חשם העברי, סוד האגדה האבודה, אבל מה לעשות, אומנם בייבי הוא מעשה מחשבת של

● **לדמי גינת**, עורך ומגיש המישר כלבוטק, על סקופ וגילוי מצויין שבמהלכו התבצע מתן שוחר לפקיד-שומה של מסי-הכנסה לפני הערשה של מצלמת הטלוויזיה.

בחדש דצמבר 1984 צילם צוות כלבוטק, עם הצלם **איתן הדר** (שלו מגיע צל"ש מיוחד על צילום בהסתור) נישום של מסי-הכנסה בשם שלמה עמר, שהתלונן כי קיבל מפקיד מסי-הכנסה שומות על סכומים שונים, ולא ידע מה הסכום שאותו הוא צריך לשלם.

במהלך התחקיר ובדיקת הנושא במישרי מסי הכנסה, הציע אחד הפקידים, סגור וילברמן, לנישום עמר, שיתן לו כסף, וכך ידאג לסגירת התיק. חילופי כספי-השוחר נעשו בביתו של עמר, כשברקע מסתתרת המצלמה ומנציחה את מתן השוחר.

עמר, נותן השוחר, ששיתף פעולה עם צוות כלבוטק, ביקש מן המפקדים שלא לשדר את הכתבה, שהיתה מוכנה מבחינתם כבר בדצמבר שעבר, עד שלא יסיים את ענייניו עם מסי-הכנסה ועד שיסגור את התיק שלו. אנשי כלבוטק הסכימו. כשראו שהעניין מתמשך על פני חודשים והתיק לא נסגר, פנו אנשי-התוכנית לאברהם צרפתי, המישהנה לנציב מסי-הכנסה והאחראי על החקירות. הם לא סיפרו לו על מתן השוחר, אלא הראו לו את השומות השונות שקיבל עמר, ביקשו שהתיק ייכרך, צרפתי דאג אומנם לבדיקת התיק, ולעמרים נשלחה שומה אחרונה וסופית, שאותה שילם בהקדם, ואז קיבל הודעה על סגירת התיק. רק אז היתה הדרך פתוחה לשידור הכתבה.

יום לפני השידור, ביום השני שעבר, הראו מפיק ועורך התוכנית את הכתבה **לאורי פורת**, מנכ"ל רשות-השידור וליוסף **בראל**, מנהל הטלוויזיה, בגלל רגישות הנושא. השניים התלהבו מן הגילוי ואישרו את הכתבה לשידור. ביום ההקלטה, ביום השלישי בבוקר, התקשר פורת לגינת והודיע לו שבגלל גילוי מתן השוחר, מן הראוי שיראה את הכתבה למיטרה לפני השידור. לבניין הטלוויזיה בירושלים הגיעו שני קציני-חקירות, הם צפו בהקלטה, והודיעו עליה לאיתן גולן, ראש מיפגל חקירות-הונאה במיטרת תל-אביב. הוא דאג לגבות עדות משלמה עמר, הנישום נותן-השוחר, ובעיקבות עדות זו נעצר סגור וילברמן, פקיד מסי-הכנסה, מקבל השוחר. כשהיה וילברמן במעצר, איפשרו לו השוטרים לצפות במישר כלבוטק בטלוויזיה.

מאחורי המירקע

המכוונות הפסיקו לעבוד

ביום השני בצהריים הופסקה במפתיע ענף רתם של חלק גדול מעובדי-החוץ של הטלוויזיה, ובהם עורכי סרטים, תחקירנים, כתבים וצוותי צילום. הפסקת-העבודה היתה בהנחיית ועד העובדים, שטען כי אם רוצים לפטר עובדים קבועים של הטלוויזיה, יש לפטר תחילה את העובדים החיצוניים.

אם יימשך המצב זמן רב, פירושו של דבר הפסקת תוכניות רבות, שעיקר כוחה-האדם שלהם בנוי על עובדי-החוץ. בין השאר: כלבוטק.

עורך גינת

השוטרים באו לאולפן

שתי פריצות למכונית הכתב

גבי זוהר, כתב קול-ישראל עושה בימים אלה מאמצים עילאיים כדי למלא גם את מקומו של **חיים הכהן**, כתב הרדיו בצפון, נוסף על תפקידו שלו. הכתב, שהתחתן לא מזמן והיה בחופשת-חתונה, נקרא מייד אחר-כך לשרות-מילואים. התפקיד החדש של זוהר לא הביא לו מזל טוב במיוחד. בתקופה זו פרצו פעמיים את מכוניתו — פעם אחת ליד מישרי-הרדיו בתיה, ופעם שניה כשהכין כתבה בעכו. בשתי הפעמים גנבו לו מן המכונית את הטייפ המיקצועי של הרדיו וקלטות, שחלקן היו מיועדות לשידור ביומון-השבוע. חוץ מזה גנבנו גם חפצים אישיים של זוהר.

מבט שני, ויומן השבוע, ואם המצב יחמיר — ייפגע גם מבט לחדשות.

להציל את היום השישי

החלטת הוועדה-מנהל להעניב את יומן השבוע של הטלוויזיה מן היום השישי ליום החמישי באה ביוזמת **דוד אדמון**, חבר הוועד המנהל, שנימוקו בעניין זה וכוז היטב: "כדי שלא לעשות לעם-ישראל שחרור על הנשמה". מאז שירדה מן המירקע התוכנית סיבה למסיבה, הלכו שידורי לילה-השבת מרחי דרכי, עד שהגיעו למצב העגום שבו שולף מי ששולף בכל יום שישי בערב את המערבון הכיעותיק שהוא מוצא במחסנים, ו"זורק" אותו אל המירקע.

המצב האבסורדי הזה, שהרליק בתחילה את כל המדינה, שנשכח כאשר הועבר יומן השבוע ליום החמישי, התעורר עתה מחדש, כאשר גם ביום החמישי אין יומן-השבוע, וביום השישי מוטב לא להפעיל את המקלט.

דוד אדמון, שבין שאר תארייו הרבים הוא גם יו"ר-הרשות בשכנות וחגים, בגלל היות ה"ור" הקבוע איש דתי, נזעק לעניין והעלה את הנושא בישיבת הוועדה-מנהל ביום השני השבוע. אדמון מוחה על כך שאין מכבדים את החלטות הוועד המנהל.

הוועד החליט לפני חודשיים, שבמקום יומן השבוע תשודר בלילה-השבת שעה טובה במתכונת חדשה וקלה יותר, ונוסף עליה תשודר תוכנית ראיונות. אדמון תמה על העובדה שבמשך חודשיים וחצי, מאז התקבלה ההחלטה, לא קרה דבר. "זו שערוריה שאין כדוגמתה", אמר אדמון, "זה ממש מחדל. אני בעד סרטים בליל-

מאחורי המיקרופון

הכנסות מהצד

ברדיו מצאו דרך להרוויח עוד כספים, החסרים מאוד ברשות-השידור בחודשים אלה. היומנה באה אחרי שהתברר כי משיכת יתר, התוכנית הסאטירית של קול-ישראל, בעריכתו ובהנחייתו של **יצחק אלון**, היא פופולארית בצורה יוצאת-מין-הכלל. התברר כי התוכנית, המוקלטת ברדיו-כלל באולמות ציבוריים ולא באולפן, מושכת אליה קהל רב, הקונה כרטיסים ומכנים כסף לקופת הרדיו.

בעיקבות זאת הוחלט להוציא אל מחוץ לאולפן עוד תוכניות פופולאריות, בין השאר גם את חמישה בעיקבות אחד, התוכנית שבה מזהים עיתונאים איש נעלם בעזרת בדיקה גראפולוגית ואסטרו-לוגית שלו. תוכנית אחרת, שתצא לאולמות פומביים תהיה אג משמייס, שעשועון לזוגות בהנחיית **שמואל שי**.

חולת סרטן בין המפוטרים

רשימות המפוטרים ברשות-השידור נשלחו השבוע על-ידי שליחים מיוחדים לוועדי-העובדים ברדיו ובטלוויזיה בירושלים ובתל-אביב. ועדי-העובדים בירושלים סירבו לפתוח את המעטפות, והחזירו אותן כמות שהן להנהלה. במישרי הרדיו בתל-אביב נפתחו המעטפות וחברי-הוועד הודיעו לעובדים שהם מפוטרים, ורק אחר-כך החזירו את הרשימות להנהלה בצירוף מיכתב וזעם, שבו הם מבקשים מהמנכ"ל למסור לידיהם את הקריטריונים לפיטורים.

צלם הדר

צפיה בבית-המעצר

בין מפוטרי הרדיו בתל-אביב מצויה חולת סרטן, האשה עברה לפני שנתיים ניתוח-לכך פתוח, ובעיקבותיו קיבלה מיכתב-פיטורין. אחרי התערבות הוועד החוזרה לעבודה, כשהביאה אישור רפואי, היא לקחה בסרטן לפני זמן-מה, ועתה מנסים שוב לפטרה.

מפוטרים אחרים ברדיו: **מייק הולר**, **אברהם לאלו**, **עודד ססיר**, **אליעזר סניר** (השניים האחרונים הם מישפטים), **בני רום** (הנמצא כבר תקופה ארוכה בחופשה-ללא תשלום), **רפי אמיר** (שעמד ממילא לצאת לפנסיה בקרוב), **מיכאל אוהד** (המחזיק במישרה נוספת בעיתון הארץ), **גיל אלדמע**, **דני רוזה**, **יעל צדוק**. הרשימות שהגיעו לחברי ועדי-העובדים כללו גם הודעות על קיצוץ משרות מלאות לחצי, ביניהן משרות של כמה עזרות-הפקה.

במיכתב למנכ"ל כתבו חברי-הוועד: "הגנו מחזירים את הרשימה, משום שלא נהגתם כנקשת הוועד להמציא את הקריטריונים לפי טורים, ואת ההנמקה לפיטורים של כל אחד ואחד מהכלולים בה... רשימת המועמרים הנה שרי-רותית..."

ענת סרגוסטי

החלום שלי

(המשך מעמוד 30)

● **אתה מכיר אותם, מישוה מהם למד איתך בבית-ספר?**

לא. לא בבית-ספר. חלקם אני מכיר, חלקם לא. לא בבית-הספר, לשימתם, זה יכול היה לדפוק להם את הקידום בהירארכיה של המחתרת, אילו היה כתוב להם בתיק האישי שלמדו עם אברום באיזשהו שלב בחיים שלהם, זה היה הורג אותם.

אני רוצה להמשיך ולהבהיר. יכול להיות שאני חולק על שולמית אלוני לאורך כל הקו, ויכול להיות שחלק מן הדברים הם כואבים לי ואין לי עליהם תשובות, אבל כשאנחנו מגיעים לתירגום של התורה לריאליה, אנחנו כולנו משחקים באותם כללי-משחק, אני יודע שכשאני יושב עם מנחם ליבני, אנחנו לא משחקים את אותה המישחק.

● **אז מה משרות בינכים?**

ביני לבין מנחם ליבני כל הדברים אצלו שהם דברים של מציאות.

● **אתה מתכוון לזה שהוא גם קם בבוקר ומתפלל ואוכל, לדברים האלה?**

זה כמו בינך לבין החתול שלך, לבין הסוס שלך.

זה נכון. אני לא הייתי מתרחק מן האנלוגיה הזאת יותר מדי.

● **מה עושה אתכם, אותך ואת ליבני, בני אותו העם?**

אל תכנסו לשאלות האלה, כי יש לנו רק עוד 10 דקות. לפני רגע, כשאמרתי לך שאני מתעסק עם הדברים האלה, אמרת לי שהם גדולים ושהם שוליים.

● **אתה מדבר על הגולה, אני מדברת על כאן.**

אמרתי לך שהגולה וישראל בשבילי זה אותו הדבר, זה אותו המיכלול. כשחברה רוצה לחיות, ההבדל בין חברה פלורליסטית לחברה עם דיעות מוחלטות, זה היכולת להיות ביחד. חברה שרוצה להיות ביחד, שיש לה רק דרך אחת — להיות ביחד, כשכל צד מהצדדים הנוגעים בוויכוח יוריד מרמת-הערכים שעליהם הוא מוכן להיגרר.

אדם שבא ואומר "לא מעניין אותי, לי יש רק אמת אחת", ברגע זה הוא לא יכול להיות בחברה.

● **מנחם ליבני לא הוציא את עצמו מן החברה.**

זה לא חשוב. אני לא שואל עליו. לא תתפסי אותי לעולם חושב מחשבות בשביל מישוה אחר. אני חושב מחשבות בשביל עצמי, איך אני חי איתם. אז עם שולמית אלוני יכולים להיות לי חילוקי-הדעות הגדולים ביותר, כולנו יודעים איפה אנחנו מפחיתים את רמת-הערכים שלנו לרמה כזאת שאנחנו יכולים לפעול ביחד. עם פלוגי, בן מחתרת, לאורך דרך ארוכה מאוד, אנחנו יכולים להסכים, בתירגום של הרב רים האלה לחיי-מעשה, אם הוא לא מוכן לוותר על משוה מהטוטאליות של התורה שלו, שם נפסק המשותף בינינו.

● **אתה חושב שאתה יכול ללכת איתו לאורך איזושהי דרך?**

דרך ארוכה מאוד. כוא לי נדבר על הליבנים האלה, כי תופעת המחתרת זו לא תופעה שאני יכול להגיב עליה ככה במהירות, לפחות לא ברכבים האלה, פוליטית אני יכול להגיב את כל הדברים שבעולם, אבל כולם נכתבו בעיתון.

אני חושב שאני עדיין לא יכול היום לטפל בזה, אני חושב שאולי אוכל עוד חצי שנה או שנה. אני מנסה להבין מה זה משיה, או גאולה. ניקח מישוה כמו יואל ברנן בפוליטיקה. יש בינינו מעט משותף, אבל אצלו יש תפיסה שהיא מאוד מעניינת. בתורת ארץ-ישראל של הרב קוק, ובכל התורה שגוש-אמונים מפתח על סמך התורה הזאת, יש תפיסה של מה שנקרא מלכות ישראל, הממלכתיות, וחלק גדול מן האנשים שהציעו להם להצטרף למחתרת, לא הצטרפו, כי זו פגיעה בממלכתיות, זאת פגיעה בסמכות, לא חשוב אם אני אוהב אותה או לא. זו פגיעה בסמכות של מדינת-ישראל.

זה הולך יפה מאוד עם מה שאני מדבר על שילטון-חוק, הנקודות-מוצא שלנו הן אחרות לחלוטין, אבל יש נקודות שבהם אנחנו יכולים להסכים כדי לעבור ביחד.

■ ■ ■

● **אתה רוצה שהבן שלך יהיה פוליטיקאי?**

אני רוצה שהוא יהיה פוליטיקאי? זה בכלל לא משנה לי. שיהיה מה שהוא רוצה.

● **אתה הלכת ברדיו אביר, במידה מסויימת.**

במידה מאוד מסויימת.

● **הוא מרוצה מזה?**

לא יודע, צריך לשאול אותו. אין תגובה.

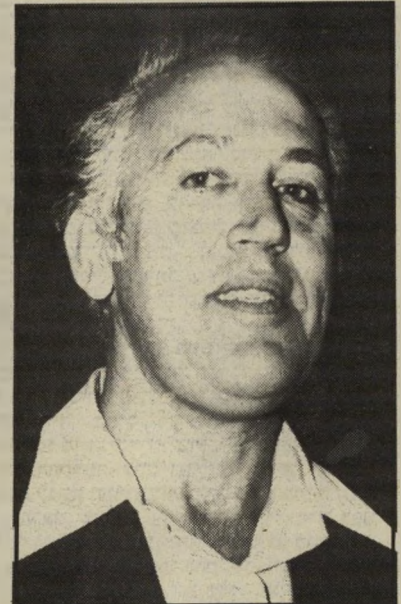
● **הוא לא אמר לך?**

לא יודע, אין תגובה.

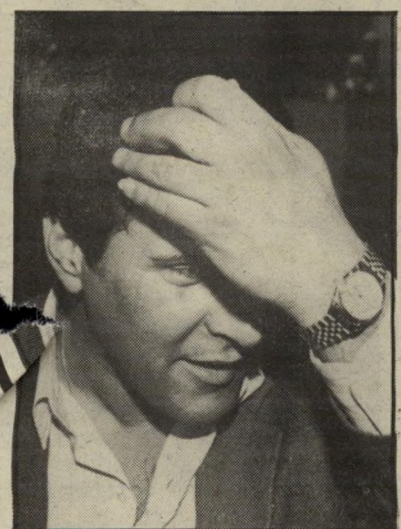
לישכה חדשה ליעקבי

בעוד כל המשק עוסק בצימצומים, פותח דווקא שרהכלכלה גר **יעקבי** לישכה חדשה, שניה, בת חמישה חדרים בתל-אביב, ברחוב איתמר בן-אב"י, מאחורי בית-סוקולוב. יעקבי יישב שם עם **אהוד גרא**, רק חלק מימי השבוע. לישכתו הראשונה והעיקרית היא כנניין ראשיהמשלה בירושלים. עד עתה ישב יעקבי בתל-אביב במישרד שהוקצה עבורו בבנק לפיתוח התעשייה שבבית

שריכלכלה יעקבי יועצים חיצוניים

אסיה. מישרדו של קודמו, **יעקב מרידור**, נתפס על-ידי ראשיהמשלה **שימרון פרס**, שמטעמים נוסטאלגיים חידש באותו מקום את לישכתו התל-אביבית. האבסורד הוא שלשר יעקבי ולמנכ"ל יושב המטה לייצור המשק. על הנייר, יש כיום במטה עובד אחד בלבד. אך גם אותו עובר כבר מומן אינו עוסק בתחום זה. השבוע כבר ריהטו את הלישכה החדשה של יעקבי וגרא, שבה יישבו גם שיכעת היועצים החיצוניים של השר. ציניקאים טוענים, שיעקבי בחר במיקום המישרד לא במיקרה, אלא משום קירבתו למיזנון בית-העיתונאים. בממשלה הוא מנוטרל, ואומרים עליו שהוא גמר את הסוס במפילגת העבודה. אולי רק תיקשורת טובה ואינטנסיבית עור עשויה להציל אותו?

קבלן אפל משנה שם, משנה מקום

בניציון ציטרין

החשדנות מתחייבת במה להשקיע?

תוכניות פק"ם ותפ"ס הן טובות כרגיל, אבל לטיווחי זמן קצרים, רצוי לשבוע. אם כי ייתכן שיהיה כדאי דווקא להפקיד גם לתקופה ארוכה יותר, אם ישתנו שיעורי הריבית הקרדיטוריים.

עדיין אפשר להיכנס לפת"ם לשנה. יציאה בטרם עת תיגרור קנס קטן על אחוהיהרווח הצנועים, אך לא תפגע בשער הדולר ביום-היציאה ושכירת-התוכנית. ובחורה לבורסה. נא לשים לב לנעשה בחברה לקופסאות פח. עד לפני זמן לא רב היא היתה חברה משגשגת, שהצטיינה בכל, ומעל לכל ברווחים גדולים. ופיתאום שקט.

יש אומרים שכל הצרות הן כתוצאה מהמפעל החדש שהחברה בנתה בכפר-סבא, בהשקעה של 20 מיליון דולר. לדיברי מנהליה, היו אמורים מוצרי החברה — פחיות למשקאות — להשתלט על השוק. בינתיים קרה משהו, והבנקוקונים הקטנים, החרדיעמיים של פיניציה, זוכים להצלחה גדולה.

חברה נוספת שראויה לתשומת-לב היא אלקטרה של כלל תעשיות. למרות הנבואות השחורות, מסתמן שם מיפנה חיובי, הנובע מהתארגנות חדשה בחברה — גם בתחום היצרני וגם בתחום השיווקי. מקורבים אומרים שאלקטרה תצליח השנה לכסות על כימית העבר.

לפני הכל אזהרה, שהיא פועל יוצא מהתאבדותו של **מיכאל (מיקי) אלבין**. שימו לב מה יקרה השבוע למניות הקשורות בקונצרן של **שאל** **אייזנברג**, לאותן המזוהות עם אלבין, ולאותן שטופחו בעבר על-ידי הצמד **יוסי ריגר ואליעזר פישמן**. ייתכן מאוד שהמשך החקירה המיטרתית, שלא הסתיימה עם מותו של אלבין, לצד גילויים בעיקבות תחקירים עיתונאיים, תביא גם לשינויים ותנודות במניות אלה.

ביום הראשון השבוע אמרו כמה ידענים בכורסה, שאולי זה הזמן לשים לב גם למניות שבבעלותו של אישהעסקים המיסטורי **דויד בלאס**, והם יודעים אולי מה שהם אומרים.

יועצי-השקעות רציניים הציעו השבוע להמתין כמה ימים, כדי לראות כיצד ישיפיעו על המצב במשק המשכורות השחוקות, שיקבלו השכירים בימים אלה, ההתפתחות בשבוע זה תהיה אינדיקטור למה שיקרה בחודשים הקרובים. משום שההנחה היא כי בחודש הקרוב לא צפויות עליות-מחירים, ולכן אין כל סיבה לבהלת-מניות או לכל עשייה אחרת, המאיצה את האינפלציה.

ההנחה היא, שמי שביצע איזושהם מהלכים פינאנסיים בחודש יולי עשוי לבצע עתה מהלכים שונים במשכורות הפנויה המצמצמת שלו. האפשרויות לא השתנו. ראשית, ודי במפתיע, מניות הבנקים שבהדרגה הנותנות תשואה נאה. שנית, הריבית על הפיקדונות השיקליים, של

עושים עסקים בלונדון

אילו היה **מיכאל אלבין** נשאר בלונדון, ואכן מצליח לרכוש משם את עסקיו, הוא היה פוגש אשף-כנסה אחר, שהעדיף לברוח לח"ל ובלבד שלא להיחקר ביחידה הארצית לחקירות-הונאה במיטרה. המדובר **נאריה בוכוולד**, ילד-פלא אחר בכורסה, שהתמקם בעבר במישרד הבנק ל-מימון סחר בשרדות רוטשילד בתל-אביב. זהו נזקקת של בנק המזרחי. בעיקבות התמוטטות מניות עונתית בכורסה, לפני שנתיים וחצי, פנה שותפו **מתי ששון**, בשמם של השניים, לבית-המישפט. הבנק לא נשאר חייב וניהל חקירה משלו. תוצאותיה חייבו חקירה מיטרתית נגדם על מעשים-שלא ייעשו. שהשניים ביצעו, כנראה, במישרדיהבנק. בוכוולד, שהיה כטיול בחו"ל, התמקם ב-לונדון, והיום הוא מודה לאל שכך התרחשו הרברים, והוא עושה עסקים מצויינים ממישרדו בלונדון של מלון שרתון בבירת בריטניה. הוא יועץ בעסקים ובכורסה לאנשי-עסקים מהעולם כולו, כולל אנשי-עסקים מהעולם הערבי, שלא יודעים על העבר הישראלי שלו.

אינפלציה בטור הנדסה

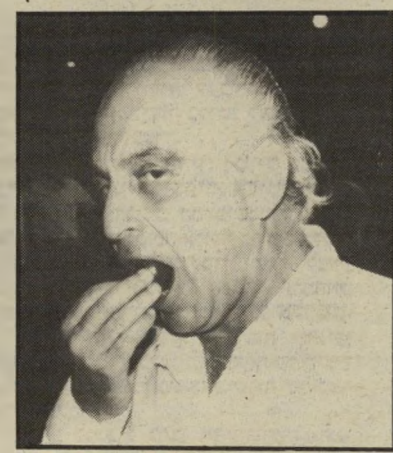
פעם הם היו שניים, אפילו יריבים. אגודת האינזיג'ינרים והארכיטקטים מצד אחד והס-תדרות המהנדסים מצד שני. כאחרונה, אחרי חבלי-לילה קשים, הם התאחדו. **יצחק רוז**, יו"ר הסתדרות המהנדסים, ישתלט על האגודה הרדומה, בעלת בית-המהנדס ברחוב רייזנגוף בתל-אביב, ושמו החדש יהיה מעתה לישכת המהנדסים, האדריכלים והאקדמאים ב-מיקצועות הטכנולוגיים. כנראה שעבור חברות באגודה בעלת שם כה מפוצץ גם צריך לשלם, והרבה. חבר טוב בהסתדרות המהנדסים, שעד היום שילם ארבעה שקלים בלבד לחודש, בהוראת קבע לבנק, נדרש לשלם החודש 8,986 שקל. הוא מיהר לשלוח את המחשבוני, חישב ומצא שזוהו גידול אינפלציוני של 224,600 אחוז. אינפלציה הנרסית מאור.

טמפו — מאין יבוא הכסף

בשעה טובה ומוצלחת נחתמה השבוע כרת וכרין עיסקת רכישת מיפעלי הבירה על-ידי **משה בורנשטיין**, בעלי של טמפו, באמצעות מישפחת **בנציהיים** האמריקאית. למרות החששות, הכסף שולם **למורי גולדמן** הקנרי, יריבו בלב ובנפש של בורנשטיין. השאלה שנותרה פתוחה היא מנין ישיג בורנשטיין כסף למימון העיסקה הגדולה? בכורסה יש לו בעיות עם קבוצת-המיטוט, שרכשה מניות של טמפו בירה, שכספם יועד לבניית מיפעל בירה טובורג, בתחילה כחולון ואחר-כך בירושם. לשם הוא לא יכול לפנות. אולי חברת העובדים תעזור לו? לא, זה לא מטורף לחלוטין. זה כבר היה בעבר. השבוע נזכרו כמה שותי משקאות קלים, שבעבר הורמה ההסתדרות כספים לבורנשטיין באופן מאסיבי. וגם אז זה היה לירושם. לבורנשטיין היה אז בדרום הרחוק מיפעל לבקבוקים, פקקים וארגוני-פלסטיק, אבל העסק לא היה ריווחי, כיחודי להמתחרה, מיפעל פיניציה של כור, ייצר בקבוקים גם בחיפה וגם בירושם, ופתר בדרך זו הוצאות גבוהות על הובלה. בורנשטיין החל לפתח רומנים ועסקים משותפים עם חברות של כור, עד שסידר אותם. מיפעל הבקבוקים שלו בירושם עבר לידי כור, תמורת הרבה מאוד כסף. כמה כסף? מי החליט? איך נכתב ונחתם החוזה? למרות שעברו כבר כמה שנים טובות, הרי חלק מהנפשות הפועלות אז עדיין חיים היום, ואפשר לבדוק. האם יחזרו בחברת העובדים שוב על אותה השגיאה? בעלי הויתרון החד ביקשו השבוע לאזכר סיפור זה, כדי להימנע משגיאות דומות עתה.

עולים על הברפלד

בשיא שביתת-הרופאים גייס שריהאוצר דאז **יורם ארידור** את שילטונות המס לעזרתו. נערכו כמה פשיטות על קליניקות של רופאים, והם אף הובאו לחקירה ולמעצר. האם צפוי גורל רומה ליושבי-ראש האגף לאיגוד מיקצועי בהס-תדרות, **חיים הברפלד**?

אישהסתדרות הברפלד דירות בניבועתיים

האוצר **יצחק מודעי**, שאותו תקף הברפלד אישית, מלמר שיש לו דירה נוספת, מושכרת, שעל הכנסותיה הוא לא הצהיר מעולם. הברפלד גר ברחוב כצנלסון בגבעתיים. הדירה השניה שבה מדובר היא ברחוב לכיש, באותה עיר.

אפל וגניש לברזיל?

זוכרים את חברת שלום גניש בע"מ, שבה חברו גניש ועסקי-הירות **דויד (דורי) אפל**? החברה התמחתה כנניית דירות לזכאים, עבור מישרדיהשיכון, שבראשו עומד שר, שאפל הוא מקורבו. אחר-כך יצא גניש מהעסקים ושם החברה שונה לאדירים. אם בעבר פירסמה חברת-הבניה מודעות-ענק בעיתונות, הרי שאחרי שינוי השם ייר נפחיהפירסום שלה כמעט לאפס. אבל זה לא הכל. עיון בספריהפרוגרמות של מישרדיהשיכון מגלה, שהחברה בשמה החדש הפסיקה לבנות עבור מישרדיהשיכון, מה שמעורר כמובן את השאלה מה קורה עם שני בעליה — הפרוש והנוכחי. נראה שגניש ואפל בדרם לח"ל, לעסקים. היעד שעליו מספרת השמועה הוא ברזיל. שם הם יוכלו לפגוש בחרותניק אחר, שרוצה לעשות עסקים מעבר לים. המלונאי **חיים שיף**.

בשיחה עם העולם הזה אישר הברפלד שיש למישפחה שם דירה, שהיתה שייכת לחורי אשתו, ואחר-כך, באופן שווה, לשלושה יורשים, ביניהם כמובן אשתו. בעבר היא היתה מושכרת במשך כמה שנים, תמורת 180 דולר לחודש, עתה גרה בדירה בת. הברפלד מכחיש שהיה לו קשר כלשהו להכנסה מהדירה, ומבקש משילטונות המס שיפנו את חריצותם לאפיק אחר.

אגוזים גם לגיל הרך

תינוקם של עינת ויאיר שחר ייוולד רק בעוד שלושה חודשים, אבל הם כבר שוכרים לעצמם את הראש בעניין הפעוטון אליו ישלחו אותו, או אותה. שניהם טיבעונים, והם לא רוצים שילדם ילך לגן גיל, ויראה איך ילדים אחרים אוכלים בשר וממתקים. כאשר החלו להתעניין בנושא, נרמזו לגלות שמלבד הגן שבמושב הצימחונים אמירים, בגליל העליון, אין בארץ דבר כזה. מחוסר ברירה, הם החליטו לפתוח גן כזה בעצמם, באזור תל-אביב.

גננת טיבעונית כבר יש להם, והיא בהמתנה. עכשיו הם מחפשים את הילדים. בעזרת מודעות בביטאון הצימחונים ובחנויות למוצרים מן הטבע, גננת נגד סיגריות. עינת ויאיר, בני 22, מתגוררים במושב נטעים ליד ראשון-לציון. היא סטודנטית לצרפתית, הוא עצמאי, בעיסקי שיווק. היא הגיעה אל הטיבעונות בהשפעתה. הם

טיבעונית שחר ירקות ומעט לחם חי

אוכלים בעיקר ירקות, פירות, אגוזים למיניהם ומעט קטניות ולחם חי. הפעוטון יהיה בסינגון הגן הפתוח. אומר ויאיר. עם הרבה שיתוף פעולה מצד ההורים, שיוכלו לבוא לשם בכל עת שירצו. להציע רעיונות ולתרום כל אחד כמיטב יכולתו. יהיו הרבה טיולים בטבע ויאכלו שם רק אוכל טיבעוני, כולל ממתקים טיבעוניים, בלי צבעי מאכל וחומרים משמרים. הגננת תסייר, כשהם פשוטה, למה לא טוב לאכול בשר, לשתות אלכוהול ולעשן סיגריות. טוב שהילדים יקלטו את הדברים האלה כבר בגיל הרך הזה.

תולדות

המיליון שרחץ מתים

הצאר הרוסי

ומישימריה הכבוד היהודי

הוא היה מיליונר (בלידות שטר לינג) בגיל 20 ולמרות זה היה במשך שנים "לאוואדור" (רוחץ בהתנדבות גווניות-מתים ומכינו לקבורה). הוא חילק במשך שנות חייו הארוכות הרבה עשרות מיליונים, אבל לא היה פתי. כאשר קבוצת ירושלמיים הודיעה לו כי הם עומדים להקים סיפריה על שמו, הוא שלח להם שטר של חמש לירות (ועד מהרה שטמו הירושלמיים את שמון הסיפריה).

זה היה, כמובן, סר משה מונטיפיורי, שרבות דיוקנו, בארמון סגור, קישטה את שטר עשר הלירות, כאשר הלירה עוד היתה לירה. בשבוע שעבר מלאו 100 שנים לפטירתו. בגיל כמעט 101 (לכך חסרו לו עוד שלושה חודשים), ושוב סיפורו על הצלחתו המיסטריות (חברת ביטוח-החיים הראשונה בנגב גליה, אלאינס, עסקי-בורסה, בנקים ומסילות-ברזל) ועל הצלחתו הציבוריות (והיהודי הראשון שזכה בתואר סר העולם הזה 2501

הסיפור זיעזע את המדינה כולה וגרם לגל גובר של עינאה. זה תואר כמעשה חבלני נוסף. אך כבר בהתחלה עורר הסיפור תמיהות רבות. עכשיו פסל בית-המישפט את גירסת הילד, וקיבל את גירסת הנאשם

לו מפי דורו של הנאשם, רופא בכית החולים אל-נאצר, כי גדאללה היה כעבר בטיפולים פסיכיאטריים, ושהוא מקבל תרופות. אולם הבדיקה השיטתית שנערכה לנאשם בישראל קבעה שהוא מסוגל לעמוד לדין ולשאת בכל עונש. הרופא שבדקו כתב שהנאשם משתף פעולה, ועונה בחיוב על כל שאלה.

כאשר הציע הסניגור לנאשם לשוב לוח אותו לבדיקה פסיכיאטרית פריטית, סירב גדאללה. הוא הסביר לסניגור כי בבית-המעצר הוא מותקף מדי יום גם על-ידי העצירים, וגם על-ידי הסוהרים. כולם מכים אותו ומתעללים בו. גדאללה אמר שכל רצונו הוא רק לסיים מהר את המישפט ולעבור לבית-הסוהר בעזה, שם לא יתעללו בו.

עבירה בזיה

השופט ארמונד לוי קיבל את תיקון כתב-האישום, שבו חזרה בה התביעה מהגירסה שהעלה הילד, שהוא נחטף באוטובוס. סעיף האישום על חטיפה בוטל לחלוטין. בית-המישפט קבע שהנאשם ניצל את תמימותו של הילד כאשר סיפר לו את סיפור היונים. ואחר-כך ניסה לעשות בו מעשה-סדרום. בית-המישפט ראה במעשה זה את אחת העבירות הבזויות ביותר, וביטא זאת בעונש החמור שהטיל על הנאשם — שש שנות מאסר בפועל.

נאשם אבריסעיר (מלפנים) החר הוליד יונה

האם היו חוקרי המישטרה מאמינים לרמי (שם בדוי, השם אמיתי נאסר לפרסום על-ידי בית-המישפט) אילו היה מספר גם, כי הערבי, שחטף אותו בצהריהם והעבירו באימוי-סכין מאוטובוס לאוטובוס בתחנה המרכזית החומה אדם, היה גבוהה של שלושה מטרים והיתה לו עין אחת במרכז מוצחו?

רמי הגיע לתחנת-המישטרה בתחרות יוני, וסיפר את סיפורו מסמרי השיער. הוא סיפר שנשע באוטובוס מס' 31 כאשר ישב לידו ערבי ושליף סכין. באימוי הסכין הכריח אותו הגבר בתחנה המרכזית בתל-אביב לעבור לאוטובוס השני, הנוסע לרמלה. כאשר הגיעו לבית-הדגון, גרר אותו הערבי מהאוטובוס. כאשר ירו האחת אחת ביד הילד וידו השנייה לופתה את הסכין. החוטף גרר את הילד לפרדס סמוך. ושם ניסה לעשות בו מעשה-סדרום. באומץ ובתושיה הצליח רמי, אחרי מאבק קשה, להימלט ולהועיק מיישטרה.

רמי, בן 14 וחצי, סיפר את אותו הסיפור גם לאביו, אחד ממנהיגי "כך" בראשון-לציון. האב ערך מייד מסיבת עיתונאים, שבה הדגיש את גבורת בנו ואת שפלותו של החוטף הערבי המסוכן.

המישטרה יצאה למקום ומצאה את הערבי ללא קושי. הוא ישב לו על ספסל של תחנת-אוטובוס, ולא ניסה כלל לברוח. הילד זיהה אותו, והערבי נעצר. יתכן שחוקרי-המישטרה התפלאו

לא נסיון חטיפה, אלא מעשה מגונה

למרות שגדאללה הודה שניסה לעשות מעשה-סדרום בקטין — עבירה שהיא אכן חמורה ביותר — גות פער גדול בין התנהגותו למעשה ובין ההתנהגות שייחס לו הנער בסיפורו.

אף לאחר העונש החמור נראה הנאשם שמת, שסוּחִיטוּף יוכל לחזור לכלא בעזה ולא יהיה נתון להתעללות תמידית מצד האסירים והסוהרים. בית-המישפט המליץ כי עניין המכות ייבדק, ושרות בתי-הסוהר ידאג שלא יישנה.

כאשר התפרסמה תמונתו של גדאללה בעיתונים, התברר כי הוא חשוד במעשי פריצה בכארי-שבוע, שם עבר קודם לכן. הוא הועבר לבית-המישפט שם, ושפט גם על כך.

אילנה אלון

שרט ונשך, התוקף שרט ונשך גם הוא, וגרם לילד שריטות כגון. אולם כאשר הצליח הילד להתחמק ולברוח, לא רדף אחריו גדאללה, והגינוו לנפשו. כאשר הגיעה הפרשה לידי הפרקליט אברהם פכטר, לא יכול להחליט איזו משתי הגרסאות הסותרות היא האמת. הוא כתב כתב-אישום חלופי, שבו כלל את גירסאות שני הצדדים. הוא האשים את גדאללה בחטיפה וגם במעשה מגונה, בנסיון למעשה-סדרום ובחבלה גופנית.

בית-המישפט מינה לנאשם סניגור, עורך-הדין שימקון שובר. הסניגור שוחח עם הנאשם, והתרשם שאיננו שפוי. על כן ביקש לשלחו לבדיקה פסיכיאטרית. בינתיים התקשר הסניגור עם מישפחת הנאשם בעזה, והתברר

שז הילד. הוא לא ידע כלל על חטיפה ושימוש בכוח.

הוא סיפר כי פגש את הילד בשפת-הים בתל-אביב, אחרי שלגם כמה כר' סיות קונאק. הוא אמר לילד שיש לו יונים נפלאות, שאותן הוא מחזיק ליד בית-הדגון. והומין את הילד לראותן. השניים הלכו יחדיו ברגל עד לתחנה המרכזית, ושם עלו על אוטובוס הנוסע לרמלה. עבור שני הכרטיסים שילם הערבי.

כאשר הגיעו ליד בית-הדגון ירדו, והלכו יחדיו עד לפרדס סמוך. רק כאשר אמר לו לפתע הגבר שהוא רוצה לשכב איתו, נבהל הילד והתחיל להתנגד בכוח. אז שלף הערבי אולר, ואיים על הילד.

המאבק בין השניים היה קצר, הילד

עזה עדיפה

כאשר הובא החשוד, גדאללה אבריסעיר (26) להארכת מעצרו בבית-המישפט, צולם בידי צלם חד-שות. התמונה שהתפרסמה הראתה בכירוד שהוא הוכה, ושפניו חבולים ושרוטים. אי-אפשר היה לייחס חבלות אלה לילד הגיבור, מכיוון שהילד רק שרט את התוקף. הוא לא היכה בפניו, ולא השאיר פנס ליד עינו.

גדאללה הודה מייד במעשיו. אך לס סיפורו היה שונה מאוד מזה

ותמרים) צפונית ליפו. שנים אחרי פטירתו, כשהפרדס קמל, הוא חולק ל-200 מיגרשים בני רבע דונם כל אחד, וכמה מאות יוצאי פולין ולוב הקימו עליו את בתיהם. אז זה היה פרבר-מגורים רל במזרח-השן תל-אביב. ורק כיום ממלא המקום, סוף-סוף, אחר חלומו של מונטיפיורי. זוהי שכונת מונטיפיורי התל-אביבית, שהיה כה עתה כמעט כולה אזור תעשייה ועיירה, בתי-מלאכה ומוסכים.

בספר-הבישול שחיברה) ובהם עשה מאמץ בלתי-יפוסק לכיוון אחד: להחזיר את היהודים למלאכת-כפיים. בירושלים (העומדת על מקומה מול חומת העיר העתיקה, יחד עם כיכרתו האישית של מונטיפיורי, עד עצם היום הזה) לשם כך ביקש להחזיר 200 כפרים בגליל, כדי ליישב בהם יהודים החוזרים לחקלאות. לשם כך נטע פרדסי בוסתן (של פרייהרר, רימונים, תאנים

ובמשך 44 השנים הבאות, נשיא הקהילה היהודית בבריטניה הגדולה; הקפיד לא לחלל את השבת ולעיתים הלך חמש שעות ברגל לקיים פגישה בשבת, ובבלד לא להשתמש בכרכרה, והוא נטל עימו למסעותיו, ואלה היו רבים מאוד, שוחט צמור, כדי שלא ייכשל במאכלות-טרייה). שיבעה מן המסעות האלה ערך מונטיפיורי לארץ-ישראל (בדרך כלל, בלוויית אשתו, יהודית, שנודעה גם

האנשים החשובים הרבים שורמו לחתונה כנו באו בגלל קישוריהם עימו בעבר או בגלל מיליוני הדולרים שיש לו היום.

ברשותו של נימרוד שש וילות בסביון. הוא גם קנה לא מזמן את "הבית הלבן" — המפלצת הארכי-טקטונית הבנויה בסיגנון אמריקה הקולוניאלית, שזמן רב לא נמצאו לה קונים, בגלל המחיר האסטרונומי שדרר שו בעליה בעבודה.

בביתו של נימרוד עובדים באופן קבוע עשרה משרתים. הרואים לניקיון ולשרותים השונים. נימרוד עצמו מחלק את זמנו בין ארמונו שבסביון לווילה שלו במרכז מנהטן, ממש ליד הסנטרל פארק — מקום שבו מחיר כל מטר מרובע נקוב בהרבה מאור אלפי דולרים. מי שהגיע לווילה של נימרוד במנהטן סיפר, כי בכאן התקבל עליידי צבא קטן של משרתים, שפשוט התאמצו להנעים עליו את שהותו. עד לכאן של בעלי הבית.

בחתונה עופר, בנו של נימרוד, לא חסך האב העשיר כאמצעים. את טונות המזון המשובח בישלו במלון דן. בגינת הארמון של סוחרהנשק, שיטחה כארבעה דונם, ניבנו מינונים רבים, שכל אחד הציע מיבחר מסחרר של מזון ומשקאות. את האורחים שיר שו כמה עשרות בארמנים, מלצרים, טכאים ומומחים לגריל. ליד כרי כתישהחיה נבנתה רחבתריקודים, שי צוירה כצוירתהאורה החדשה והי משוכלל ביותר. את מוסיקתהרקע סיפקה תזמורת הטלילת, בניצוחו של דויד קריבובשה.

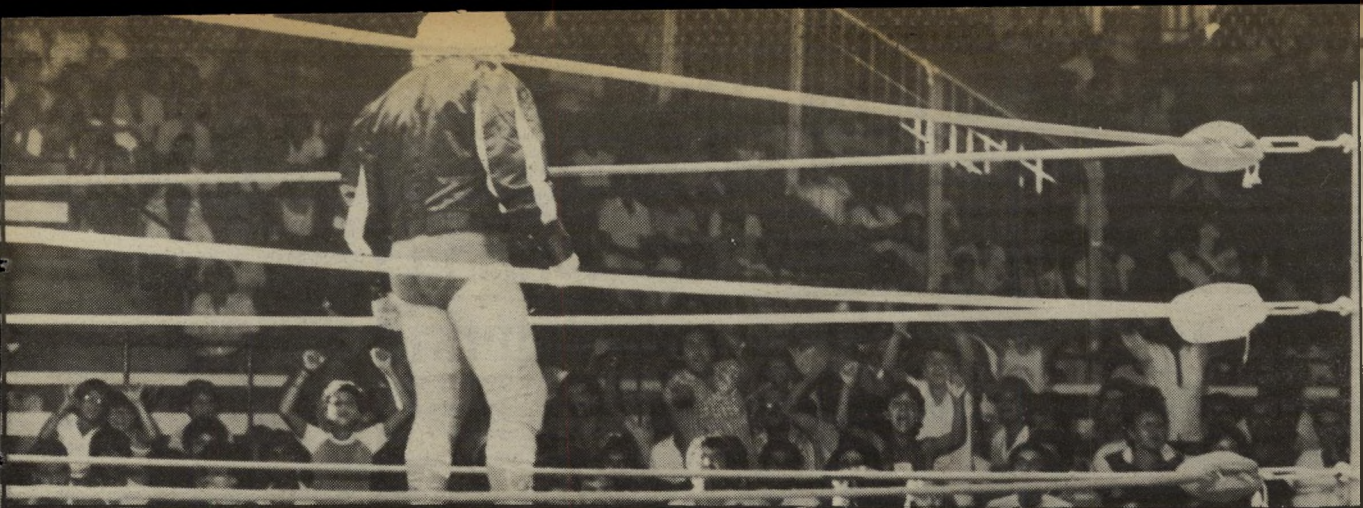
על הראשים הנרחבים ובין השיחים האקוטיים, שקושטו באלפי מנורות זעירות, אפשר היה לראות את הצמרת המדינית והכלכלית של המדינה. שרי המסחר והתעשייה אריאל שרון עמד הרחק מעט מן הקהל והיטיב את ליבו בסלט מובחר, כששומריאשו הצמוד פוקח עליו עין. מנכ"ל משרד החוץ דויד קמחי התחכך עם שריהאוצר יצחק מורעי, שלא טעם דבר מן הכיבוד. שריהביטחון יצחק רבין הסתכל בהתפעלות באוהל הכדורי הענק, שנבנה ליד הארמון, ובו מזוג לאורחים קפה מקנקנייחושת ענקיים. המוזנים התהדרו בתלבושות ברויות מסורתיות. מישפחת פרס יוצגה עליידי ג'יג'י פרס, אחיו של ראש הממשלה, שלעס בקשיקה ירד של אוז צלוי. האח הבכור, שזיממן, הגיע רק סמוך לחצות, מלווה בשומריאשו, וזכה בנשיקה מפיו של בעליהשימחה. ניצב המישרה צבי בר, מי שהיה מפקד מישמרהגבול וראה עצמו מועמד לכהונתמפכ"ל, הסתובב ליד מיונון הכשרים, שם העתירו המלצרים על צלחותהאורחים בשר בקר, הודו, אוונים, כרוונים, יונים צליות ור נקניקים. מתוך שורה אין סופית של טסייחושת נוצצים, שתחתיהם בערו תפיליות כוהל, שנעודו לשמור על חומם של המטעמים.

חבריהכנסת אברהם שפירא שומר כנראה על דיאטה, ובוודאי כשרות. הוא לא טעם מן הכיבוד, ותחת זאת התענג על סיגריהבאנה הירחני שהעניק לו המארז. בקהל שמנה כ- 1500 מוזמנים אפשר היה להבחין בבנקאים מ'זנבה, סוחריינשק מכל העולם, פרקליטים מלונדון ואפילו אמרגן צמרת אחר, אברהם (פשל) רשא, שבא עם גברי בנאי מהגר ששים.

כל הערב הונצח כשלוש מצלמות וידאו, שהופעלו עליידי צוותי טלוויזיה מטעם אולפני הרצליה. על מלאכת הצילום ניצח הבימאי ג'אל שילון.

מי שנעדרו מטקסיחתונה היו לקוחותיו הטובים של נימרוד מאיור המיפרץ הפרסי. לפי פירסומים זרים, מעורב נימרוד באספקת נשק לצדדים הלוחמים במלחמת איראן-עיראק.

בכל הערב עמד יעקב נימרוד בכניסה לחצר והקפיד לחבק ולנשק כל אחד שהגיע.

בן־זונה! צעק הקהל לעבר המתאבק, הרע"ב, היכל הספורט" בחל'אביב

הטוב, הרע והמביישים

הוא הכיחכי. הפנים שלו — הוי! והגוף! הוא פשוט מקסים. וחוזי מזה, הוא מתאבק ביושר, לא כמו ג'ינו, שכל הזמן מרמה.

אמא של כרמית: "הואאריקים הם

מתאבק אחד: מייק ואן־אריק, קווין ואן־אריק, בריאן אריאס, סקוט קייסי, אייס־מאן, ג'ון מנטל, ובצד: "באהבה, מכרמית, מושבניקית".

הרי א־אפשר לצפות מבני הנפילים

שמועה עקשנית טוענת, שהטובים ב־כריכה. חבורת המעריצים מונסקת לכריכה. משם שועטת לפיתחו של חדר האוכל.

אחר־כך רובצים, תשושים, סמוך

השבוע, כך נרמה, התרוקן צפון הארץ מתושביו. כל מי שקולט בקול התיקוזה את קרבות חבורת ה"טובים" של חבורת ואן־אריק נגר ג'ינו ו"הרעים", הורדו ונסעו לתל־אביב, לחוות במתאבקים.

הולכירכיל מרושעים ליחששו ש־הקרבות מבויימים, שמכה היא לא מכה, וגם הרחיפות והסטריות ושאר הפעלר לים היו מבויישים את העלוב שבחניכי ההיאבקות החופשית האמיתית.

איריס ארבע, ממושב חזון ליד כר־מיאל: "לא, מה פיתאוס? שום דבר לא מבויישים! בחזון היא השאירה לול ואר־בעה ילדים קטנים ובאה, עם בעלה, לגלות סוף־סוף מי צודק: היא, או הרכלנים הקטנוניים.

היכל הספורט בידיאליהו מלא מפה לפה. הקריין מודיע שבהיאבקות החופשית יש כמה כללים, שאינם חופשיים: אסור למרסו שערות, לנשוך, לשרוט ולדחוף אצבעות לעיניים או לכל מקום אחר. מנצח הוא מי שמצמיד את כיתפי יריבו למיוון במשך שלוש שניות רצופות.

שני גושישרירים — ומה לעשות, גם שומן — עולים לזירה. הם מת־רוצצים כמקוינים טירונים, מעקמים זה לזה ידיים, מכים זה את זה בקלילות בלתי־מקצועית, ובעיקר: קופצים ב־אוויר תוך השמעת קריאות משונות. אלא שגם בטיורן יש סדר. ואכן, כאן הכל ברור ומוכן. הטוב משתולל בהגינות, מכה רק איפה שמותר. הרע לובש ארשת כעוסה, מתקוטט עם השופט, מכה שלא על־פי הכללים.

אגרת קין והבל במהדורה ספורטיבית. הגברים נקלה מקוונים שא־יפגע גם הם ייהפכו לוואן־אריקים. נשים מוזק נות מחליפות לרצע בעל עיף ומרד־ל במיק וקווין ואן־אריק.

אלון אברהם, 58, ממושב מנחמיה: "אני אוהב את המישפחה. איזה מיש־פחה נהדרת!"

אחמד זריני, 24, מכפר טורען ב־גליל: "הם כל־כך ישרים. משחקים יפה. אצלנו בכפר, בכל יום שבת ב־8.00 בערב, א־אפשר לראות אף אחד ברחוב. כולם יושבים בבית, רואים את אייס־מאן וואן־אריק בטלוויזיה."

מחירו של כל כרטיס כניסה למופע: 20 אלף שקל. המחיר כולל: צעקות־כוו למראה כל רע, ניפנוף ידיים וכרזות למראה הטובים. המהדרין מקללים פה ושם, פושטים חולצה ומנסים להתקרב לזירה.

מהדרין־שבמהדרין נקצבו כל בוקר בפתחו של מלון אס־טוריה, שם מתאכנסים הטובים, ילדים וילדות מתרוצצים עם הוריהם ומצ־למות זעירות במיסדרונות בית־המלון.

המונים מריעים מאות מעריצים המתינו לטובים והרעים. כשהגיעו הרעים מצרו ההמונים בקריאות־בוז, בקללות ואף יידו בהם חפצים. כשהגיעו הטובים הניפו המעריצים את ידיהם ופרשו כרזות, שעליהן מודבקות תמונותיהם של המתאבקים. בתוספת: "אני אוהבת אתכם".

מישפחה טובה. עושים כבוד לאבא שלהם. אנשים מאוד נחמדים. צרחות היסטוריות, מלוות בריצת־אמוק אל דלת־הכניסה, קוטעות את ההשתפכות הרגשית. חבורת המתאבק קים מגיעה לבית־המלון. עכשיו הזמן לפעול.

אמא של כרמית מביטה בראגה בבתה השועטת קדימה. "לפני כמה חודשים הגיע קווין ואן־אריק לנהריה. כרמית נסעה לנהריה. נעמדה מולו והתחילה לרעוד בכל הגוף. חששתי שעוד רקה הילדה שלי מקבלת הת־קפזילב ומתה. אחר־כך היא מאוד הצטערה על שמרוב התרגשות לא הצליחה לדבר איתו. התחננה שנשלח אותה לארצות־הברית להיפגש עם ואן־אריק.

אל תדאגי, כרמית, הם עוד יגיעו לארץ — אמרתי לה. והנה, הם כאן, והחלום של כרמית מתגשם."

כך נראה החלום של כרמית: גיל: 21. מישקל: 100 קילוגרם. גובה: 1.96 מטר. שיער: בלונדי. עיניים:

שירעו מה זה אבן־מנחם. מצד שני, קשה להתעלם מהיחוס המושבי. כך הוחלט על ניסוח סולידרי, הכתוב בכתב־יד ילדותי, מתפנק.

כרמית: "כולם מקסימים, אבל מייק

הלפרין

אומר:

רפאל הלפרין, מי שהיה אלון העולם בהיאבקות חופשית במשך 11 שנים:

אנחנו נלחמנו על חיינו. זה היה או אני או אתה. 20 פעמים נפצעתי ואושמתי בבתי־חולים.

היום המתאבקים ש־נים. זו לא מלחמה אמ־נית. הם רק רוצים לשעשע את הקהל."

לחרייהנפילים ומחליפים סיפורי ואן־אריק בחוויות אייס־מאן.

במשך שבוע ימים שהים הוואך אריקים וחבורת המתאבקים שלהם בישראל. חצי שעה מתוך השבוע הוקרשה למועדון מעריציהם הישראלי.

שבוע ימים לפני הביקור נערכה הגרלה ככל סניף מעריצים איזורי. כרמית, בת 14 וחצי, ממושב אבן חמישה מאושרים עלו בגורל. מיכתב כהול נשלח לבתייהם: "אנו שמחים להודיע לכם שנבחרתם להיפגש עם האחים ואן־אריק וחבורתם."

שעתיים לפני המועד הנקוב בהר מנה כבר התקבצו המעריצים והוריהם באוליס־הכניסה של מלון אסטוריה.

מנחם בגליל, באה עם אמה. בשעה 8.30 בבוקר יצאו מהמושב. השאירו מאחוריהם עדר־עיונים, מטע־תפוחים ומישפחה עניפה. שתגיע למחרת היום, כדי לחוות במופע ההיאבקות.

כנית, כאבן־מנחם, הכינו כרמית והאמא שישה ורדייבר צהובים. לכל ורד מוצמד כרטיס שבו שם של

(המשך מעמוד 10)

צוה"ב, ואחר-כך שב לירושלים, ללימודי מאסטר.

שיגור העסקים רדף אותו. ביחד עם זוכוביזקי, חברי-לדוד נוסף בשם מנחם עצמון, שירש אותו ברבות הימים בקונצרט איוונברג, ועם אלון (מיל') שזה עתה השתחרר מצה"ל, עזר וייצמן, הקים את חברת אלול, שעסקה בתי-וורדנשק.

אחרי מלחמת יום-הכיפורים התפרקה השותפות, בגלל יחסים אישיים עכורים בין השותפים, ואלבין בא לזוכוביזקי כשבראשו רעיון חדש: להריץ בבורסה מניה רדומה. המניה שנבחרה היתה פיריון. שכל מה שייצגה היה מאפיה בחיפה, בשם כץ. זוכוביזקי שיתף ברעיון שני עובדי דים אחרים בקונצרט של חמו, וכך החל מתגלגל כדור-הזהב.

חברה זו היא גם שהביאה לנפילתו הסופית של אלבין השבוע.

להצלחה העיסוקית חברה כעבור כמה שנים הצלחה אישית. אחרי שנים רבות של רוקות הוא מצא את בחירתו ליבו, גליה, גרושה ואם לבת, אפרת, התחתן איתה לפני שש שנים. לשניים נולדו בן, מולי, ובת, דניאלה.

באחרונה הושלמה בניית וילה מפוארת, רבי-מפלסית, ברחוב שטריקר בצפון תל-אביב, בשכונת לח"כ אברהם שפירא. לשם עברה המישפחה להתגורר. גליה, אשת חברה נעימה, זכתה למתנת-עסקים מאלבין — חלק זעיר בשותפות בחברת הסרטים רול, שגם אותה רצה להריץ בבורסה. היא היתה פעילה במטהדההסברה של הליכוד במערכות הבחירות האחרונות, ומעולם לא היפנתה עורף לתיקשורת.

השבוע ניבאו שהיא תיכנס במהירות לשירי העסקים שהותיר בעלה. האם בית טוב, ילדות בסביבה טובה, מקום-עבודה ראוי וכלה יפה הם ערובה להצלחה עיסוקית וחברתית? אולי. במקרה של אלבין, היה זה צירוף נדיר של כל התנאים הדרושים גם יחד, שהביאו אותו לעמדת-כוח פנטסטית, שספק אם איש-עסקים ישראלי הגיע אליה אי פעם.

אלבין הבין היטב את הקשר שבין פוליטיקה, תיקשורת וממון. אומרים עליו שהוא שאף להיות ראש-משלה, או לפחות שרי-אוצר. ייתכן, אך בחינת צעדיו בעשור האחרון אינה מעידה שהוא התקדם לקראת הגשמת חלום זה. יותר סביר שהוא פעל כמהמר כפייתי וכאיש-עסקים נוקשה ואכזרי, וכל קשריו הפוליטיים נועדו לשרת את הצלחותיו בתחום הכלכלי, ולא להיפך. הוא בוודאי היה מעדיף לגלות את יומו מול לוח מצג השערים בבורסה, ולא במליאת-הכנסת.

במיכתב המפורסם שהעביר ח"כ ר"ץ רן כהן לרשות לניירות-ערך וליחידה הארצית לחקירות-הונאה במ"ט הארצי (העולם הזה 5.6.85), הוא התייחס לסיבות שהביאו להתמוטטות א.ת.א. אבל הכניס פרק מיוחד שהתייחס לחברת פיריון. כך אמר כהן: לחברת הברוקרים נשואה, הנמצאת בשליטת קבוצת איוונברג, אלבין ושני שותפים אחרים, היה רוח עצום בשנת 1982, באמצעות קרן הקרית שירה. חברת פיריון היתה צריכה לקבל 35 אחוזים מהרווחים, אך ההוצאות הטיפעוליות בנשואה גדלו בצורה מדהימה, גידול ריאלי של פי 50 ביחס לשנה הקודמת, וכך נעלם הכסף. שנה מאוחר יותר חזרה ההוצאה והצטמצמו שוב, בצורה חשודה מאוד.

מבלי להיכנס לשאלה המסקנת מי העביר את החומר לכהן, שמעולם לא הצטיין בהבנת רזי-הבורסה, היה ברור שהוא פגע, אולי בהיסחידת, בחזית חומרי-נפט.

אלבין הגיב כי מיסמך-כהן "לא רציני". אבל העובדה היא שהוא הגיע לחקירה במישרת, כחשוד בגניבה מהחברה. פיריון, שהיתה ילד-טיפוחיו של אלבין ושירת-הזיכרון שלו גם יחד, פותחת וסוגרת שורת הצלחות מדהימות בבורסה, לצד כישלונות בניהול כמה ממפעלים שאותם רכש — החל מרכישת פיי-בי והבנק הבינלאומי ומכירתם, דרך השתלטות על חברות

הפעם הראשונה בחייה שהיא מנסה גבר. אצל ואן-אריק אין זאת הפעם הראשונה.

היה נפלא. כרמית: מייק נראה הרבה יותר טוב ממה שחשבת. הוא כל-כך יפה. אבל איפה קווין? איפה בריאן? ואיפה סאנשיין?

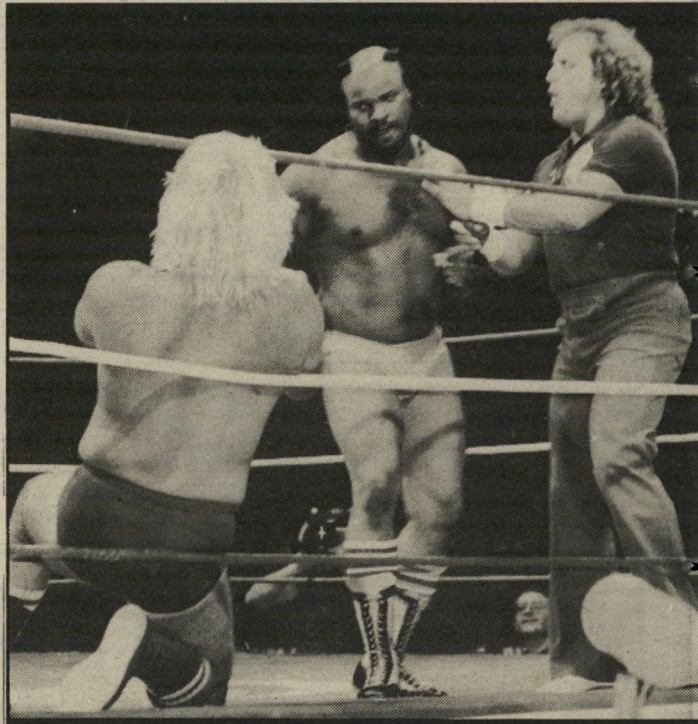
סאנשיין, למי שלא יודע, היא האמרגנית הצמודה של סקוט קייסי, אחד מהחבורה, וגם לה יש מעריצים משלה. למשל, אבא של כרמית. אם

כחולות. גבות: לבקניות. מרכיב משך קפיים. בחור חביב.

אין לו טבעת

כך מתגשם החלום של כרמית: היא רצה במהירות לעבור של מייק ואן-אריק, מתנפלת עליו בצורה מושיטה לו ורר צהוב, מנסה

האיש הרע אייס-מאן השחור (בעברית: איש הקרח). הוא האיש הטוב. ריפ אוליבר, בעל השיער הבלונדי, הוא האיש הרע. הצופים בהיאבקות מעוררים בהתלהבות את הטוב.

הוא היה יורע שגם היא תהיה כאן, הוא היה עוזב את המשק, היה עוזב הכל, ובא לראות את סאנשיין, אומרת אמא של כרמית. סאנשיין היא גיזעית. ממש אשה נהדרת. יודעת איך לרסן את הבחורים כשהם משתוללים יותר מדי. עכשיו אין צורך לרסן. הם גרועים, משועשעים, נהנים מהמהומה סביבם. רק קצת כועסים שמייק הוא זה שמושך את רוב תשומת-הלב.

בריאן: אבא של מייק היה מפורסם עוד לפני מייק, אז עכשיו גם מייק מפורסם. כי הוא חלק ממישפחת ואן-אריק המפורסמת. לא, באמת שלא איכפת לי שכולם נאספים סביבו. הוא מקיש בכף-רגלו על המרצפת ועוטה ארשת כעושה.

גם למייק לא איכפת שכולם נאספים סביבו. הוא נענה ברצון לכל אחת. מצטלם, מחבק, מלטף, כועס על ילדנות שרוממת כי הוא נשוי. את לא רואה שאין לי טבעת? ושוב מחבק ומחייך.

אחר-כך הוא אומר: אני לא יודע מה הן מוצאות בי, אבל טוב לי עם זה. ועכשיו אני רק שואף להיות אלון העולם במשך עשר שנים רצופות.

אותו על לחיו, כורכת את זרועותיה סביבו. מתרפקת עליו ומייד נאלצת לפנות את מקומה למעריצה נוספת. כרמית, ילדת-חן גלילית, אולי זו

מערין אלון אברהם ממוי שב מנחמה אוהב מאוד את בני מישפחת ואן-אריק.

זוג מהמושב אריס ארבע ממושב חזון שליד כרמיאל. אם לארבעה ילדים, מזדהה עם אמם של הוואן-אריקים. אבל את ילדיה-שלה אינה מוכנה לשלוח אל זירת-ההיאבקות.

שת-א.ת.א. לא הוזכרה כלל מעורבותו בה, עד שהעולם הזה הפר את קשרי-השתקה.

מישהו דחף?

ה קרה באמת בסוף השבוע הרומנטי? לאלבין היתה לפחות יממה להתכונן נפשית לחקירה. הוא בא מוכן. הוא לא העלה על דעתו להעניין יתפתחו נגדו, ולכן הלך לחקירה ללא עור-דינו הקבוע, יורם בן-פורת. הוא לא שמע בעצת ידידיו, שרמזו לו כי מוטב שישאר בלונדון לתקופת-מה, ולא ישוב ארצה. טעו שאין לו שום סיבה לחשוש ושום סיבה להימלט.

לכאורה, נקבעה החקירה ליום השישי, כדי להקל עליו. נרמז שהוא התבקש לבוא בצהרי יום השישי, כדי למנוע דליפה לעיתונות של סוף השבוע, וכדי להבטיח לו שבת שקטה בבית, אחרי הצגת השאלות וקבלת ה תשובות.

אך ייתכן גם שהמועד נקבע כדי לשבור אותו. העובדה שאחרי הפקרת דרכו ושאלות כלליות, הוא נשלח למעצר, באישור הדרג הבכיר ביותר במישרת, מעידה כנראה שמישהו חשש כי אלבין יעלים ראיות. ידיו טוענים שזוהי בדיחה תפלה, שהרי יכול היה לעשות זאת מזמן, מאז נפרד מאיוונברג.

השותפים עמוס שוקן, שותפו של אלבין בעיתון חדשות וחיים בראון, שהוא שותפו של אלבין ביחון מוניטין. השניים עמדו במשך שעה ארוכה אחרי גמר ההלוויה ושוחחו ביניהם.

על כל פנים לילה-שבת שבילה באברכיב עשה את שלו. בשבת, בחקירה המזורזת, התברר לו שהיא לא נועדה לאפשר לו לצאת במוצאי-שבת הביתה, אלא להביאו לפני שופט ביום הראשון. גילוי זה בוודאי לא הוסיף לביטחונו העצמי ולמצב-רוחו.

על מה הוא נחקר באמת? האם רק על פיריון? או אולי על עסקים נוספים שלזו גם על כך יש גירסות שונות. בכל מקרה, אלבין הרי יכול היה לדעת מראש מה ישאלו אותו ולהמציא תשובות מהירות, עם או בלי מיסמכים. האומנם כל מה שהיה לו לומר היה שהוא חף מפשע ואין לו מה לומר?

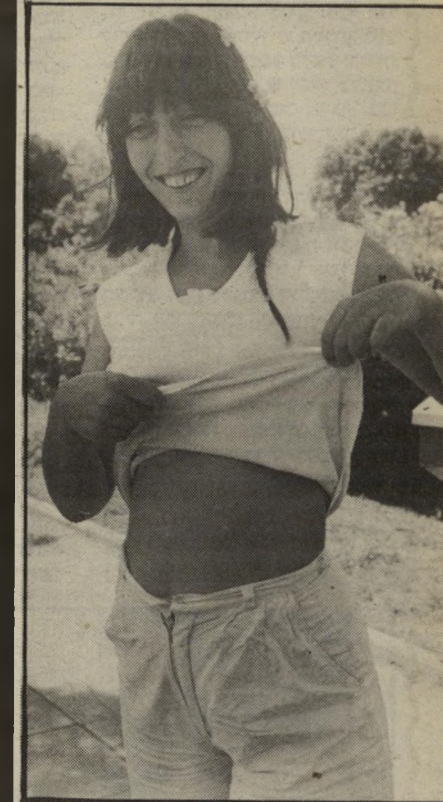
האם הוא התבקש להסגיר חברים ואנשים שאיתם עשה עסקים? כנראה שכן. אך בוודאי שאין זו הסיבה שתגרום לאיש-עסקים נוקשה ואכזרי להרהר בהתאבדות.

הוא אפילו שמועות שהוא נדחף מהחלון אל מותו, עליידי מישהו שניצל את היעדרות החוקרים מהחדר. אלמנתו בדקה אפשרות זאת למחרת ההלוויה, ונוכחה לרעע שמיכנה החרר ומיקומו לא איפשרו זאת.

האם הוא פשוט נשבר, כאשר התחוויר לו כי הגיע לסימום פרק בחייו, שבו היה עשיר, בעל מעמד רבי-כוח? מהות שאלות נשאלו השבוע על-ידי אנשים שהכירו אותו. לאיש לא היתה תשובה להרבה מאוד תהיות מנקרות. ספק אם דוח המישרת על מותו וסיום חקירת הפרשה יתנו תשובה מלאה ושלמה.

מאחורי כל שיח רענן

בחיי שאני חושבת שיש יותר מדי עיתונאים בארץ. לפעמים נדמה שלכל אורה צמוד עיתונאי. אחרת איך אתם מסבירים

שוש קלו

כתובה לכבוד ההריון

את העובדה שבחורה צעירה אחת עמדה ודיברה עם חברה שלה. ותוך כדי שיחה היא הראתה לה את הבטן שלה?

אתם רואים את השיחים שמאחורי הבחורה? אז מעבר לשיחים עמדו צלם ועיתונאי. אחרת אני בשום אופן לא יכולה להסביר את העובדה איך קיבלתי את הסיפור והתמונה ביחד.

את התמונה אתם רואים במו עיניכם. הסיפור אמר שזו בתמונה היא אשתו הטריה-מאוד של הזמר אריאל זילבר ובבטן המצולמת שלה יש תינוק בעשיה. טלפנתי לאריאל זילבר בן ה-45 כדי לברך אותו ולקבל אישור על החדשות המשמחות. אריאל סיפר לי שאומנם לפני שבועיים הוא נשא לאשה את שוש קלו בת ה-25, שאותה הכיר לפני חצי שנה. ועכשיו יש להם כבר תינוק בן חמישה חודשים בבטן וכתובה בת שבועיים.

משימחה לשימחה

כאשר יש לזוג 11 ילדים, אז כל יום יש איזה שימחה. ולפעמים אפילו שתי שמחות ביום. בשבוע שעבר, כשהתחתן יצחק זק, בנו השלישי של דוד לוי, וכל פרנסי הישוב באו לנשק אותו על הלחיים הנפוחות שלו, לא הבינו האנשים למה דוד לוי מגיש להם מייד את הלחי השנייה. טוב שאיזה רב לא היה בסביבה, אחרת היה דורש מדוד לוי לעבור הקוטר ולטבול במקווה ולהתגייר. אבל אף רב אחד לא ראה, והכל עבר בשלום.

ובכל זאת, מדוע הגיש דוד לוי את הלחי השנייה? או, אז טוב ששאלתם. את הלחי הראשונה הוא הגיש לנשיקה, כי באותו ערב הוא היה האבא של החתן ושמן בשימחת בנו. את הלחי השנייה הוא הגיש לנשיקה כי בדיוק שבוע קודם לכן הוא נעשה סבא. מהבו השני, שימחה.

דור שני ליפות

בעשרים ושישה באוגוסט יראה בית-הכנסת הספרדי בנווה-אביבים 450 נשים וגברים מהכ"י יפים בארץ. באותו יום תיערך שם חתונתם של לורי צנטנר והדר עמרני בן ה-24. מייד טילפנתי לבית צנטנר, כדי לשמוע קצת יותר פרטים על האירוע המשמח.

דרינג'רינג.

"אפשר בבקשה לדבר עם חתנית?"

"לא, חתנית לא בבית".

"רציתי לשאול אותה כמה פרטים על חתונת הבת".

"את יכולה לשאול גם אותי. אני הרי האבא של הכלה. גם אני יודע פרטים".

"אז קודם כל, מזל טוב! נו, תספר לי קצת. מי החתן?"

"לורי והדר מכירים זה את זה כבר חמש שנים. הם למדו יחד בבית-הספר התיכון, ומאז הם ביחד. אחרי הצבא הם נסעו למיורח הרחוק, והיו שם שנה וחצי. הדר למד שם ועסק באבני-חן, ועכשיו יש לו תוכנית לעבוד בבורסה. אבא שלו הוא בעל מיפעל לכימיקלים, והוא ואשתו נתנו לילדים דירה בתל-אביב".

"מי יתפור את השמלות של הכלה ואם הכלה?"

"עורך גרא יתפור את כל השמלות של החתונה, ואני בטוח ששתיהן תיראינה יפהפיות

חוסר-סבלנות קטנטן

זה שחנה לאסלו היא אש וגופרית ותימרות עשן, כבר כולם יודעים. זה שהיא לא היתה מתחתנת עם מישו פלגמטי, זה כולם מבינים. אז כשהאש ותימרות-עשן מצר חנה וטמפר-מנט לוהט מצר אביב גילערי מתחתנים ועושים תינוק, ברור מה ייצא. תצא כספית. הכספית החדשה שנולדה לזוג לאסלוגילערי היא תינוק קטן במשקל 1.800 קילו.

למה? כי לא היתה לו סבלנות לחכות תישעה חודשים, כמו כולם. הוא כבר חושב שמגיע לו קודם. עכשיו, בשביל לחזק אותו, יתנו לו לחכות הרבה יותר משמונה ימים לברית. שידע כבר מההתחלה שבעולם הזה, ובמיוחד במדינה הזאת, רק מי שעומד בתור בסבלנות וזוכה בכך שיקצו לו.

איזה הספק

כשיש לך שישה ילדים, שתי נשים, מאהבת וסטודיו בנווה-צדק, אז אתה בראדס מסודר. אף פעם אחת לא יהיה לך משעמם. הנה, למשל, אורי ליפשיץ. בין ציור-ענק אחד לשני, אף פעם אחת לא מצליח להשתעמם.

דוד לוי עם בנו יצחקיזק ובלתו מזל שבאה נכדה. ולא נכד

בערב. אחר-כך אתם מתפלאים שאין להם זמן לעסוק בענייני-המדינה? מי יש לו כוח לעסוק בכלכלה ובביטחון, כשהוא עובר שתי שמחות ביום? תחשבו קצת בנבחרינו, הם לא מלקקים רבש כל היום. הם מלקקים קובה וטחינה וחמום, וזה לא קל בחום הזה.

ומפני שנולדה לו נכדה ולא נכד, לא חגגו את האירוע כמו שחוגגים הולדת בן (תחשבו על זה). תארו לעצמכם שהיה נולד לו נכד, ובאותו היום של החתונה היתה צריכה להיערך הברית! מה היה קורה! היה קורה שכל ממשלת-ישראל היתה חוגגת את הברית בבוקר. ואת החתונה

לורי צנטנר והדר עמרני מכירים זה את זה עוד מהתיכון

מאוד, כרגיל." "אבנר, כולם יודעים שאתה חלית בטרשת. מה מצבך היום?" "יום עסל יום בסל. את יודעת איך זה עם המחלה הזאת. אני חולה כבר שש שנים, בשנה האחרונה מצבי הורע, ולכן אני חושב שהילדים קצת הוררו עם החתונה."

"אתה כבר לא עובר?" "אני לא עובר מזמן. למזלנו מכרנו את אלד בזמן, ויש לי ביטוח-מנהלים, וחוף מזה חתנית עוברת." "אני מאחלת לך כל טוב, וכמובן גם לזוג הצעיר." "אינשאללה!"

אורי ליפשיץ ובתו יסמין צריך אשה ממוצא מירזחי

איך שהוא גומר משיכת-מכחול אחרונה על בר גדול, נפתחת הדלת בסטודיו ונכנסת בתו, יסמין. שהיא אחת משלושת ילדיו ממחזור א', ושגרה עד היום בקיבוץ גיבעת-השלושה. יסמין מודיעה לאבא שהיא באה לתל-אביב כדי לבקר אותו, וגם כדי להיות דוגמנית-צילום בעיר הגדולה.

אז האבא הטוב רוחץ את הידיים משאריות הצבע, לוקח את יסמין ביד והולך איתה לקוסמטיקאית ליזיקה (שגיא) כדי שתכין לה את הפרצוף לדוגמנות. אחרי מריחות שונות, וכשיסמין כבר נראית כמו שטר של מאה דולר, הוא לוקח אותה ומביא אותה לשכנה שלו ביפו, אריאלה שביד, שהיא בעיסקי עיתונות וצילום. אורי מסביר לאריאלה מה צריך לעשות, ומשאיר את שתי הנשים לבד. מייד הוא רץ לסטודיו שלו בנווה-צדק, שם כבר מחכה לו דורית, חברתו מזה כמה חודשים. כשאורי מגיע הביתה הוא מוצא בית נקי ומסודר, ארוחה של שלוש מגות על השולחן ודורית האוהבת מחייכת אליו.

אז אלה הם החיים של מישפחת ליפשיץ בשבועיים האחרונים. עדה, אשתו השנייה ואם שלוש ילדיו הקטנים, נסעה לאירופה. יסמין מרגמנת בתל-אביב ואורי מספר לכולם שהוא מצא את הנוסחה לחיי-איש. פשוט צריך להתאהב באשה ממוצא מירזחי, כמו דורית. הנשים האלה, אין להן שום ג'וקים בראש, לא פמיניזם ולא הגשמה-עצמית ולא כל הכבל"ת המודרני. מה שיש להן בראש זה איך לאהוב ולפנק את הגבר שלהן.

איר עוד נשאר לו זמן להרכיב פה ושם איזה ציור מעורר התפעלות — רק אלוהים יודע.

רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית יריב

דפנה ורן כנר

זה היה מזמן - היום כבר אין מכות

בה מאוד. אבל זה היה לפני שנה, והיום הנשואין שלנו יציבים. כלומר, את התרגלות לחיות עם אדם אליו. למרות הכל, אני לא חושבת שדני הוא אליו. אז, בזמן המכות, נראה שאני מאוד הרגזתי אותו במשהו, והוא לא יכול היה לשלוט בעצמו. אבל כמו שאמרתי לך, היום אין מכות."

את לא יכולה לתאר לך איך השוטרים מעריצים את הכוכבים של הטלוויזיה. אם הם יעצרו מישהו, זה יהיה אותי. את דן כבר הם מעריצים, כי הוא מופיע על המסך והוא מחייך. זה עוד דבר שלומדים כשחיים עם המלאכים האלה."

ואיך חיי-הנישואין שלכם בכלל? לפני שנה היה הסיפור עם מירית. אני מקווה שהיא נרגעה היום. כנראה שדני פגע

בחור לא-אלים שהרביץ

כבר הרבה שנים מסתובבות שמועות עקשניות ש-המותק של הטלוויזיה, דן כנר, זה שנראה כאילו אינו יכול להזיק לפני שבועיים סיפרו לי שוב שהיו מכות במישפחת כנר. ושהזוג נפרד לכמה ימים. היא אושפזה בהדסה, והוא אושפז בתחנת המישטרה שבמינר-הרוסים. נמאס לי מכל השמועות. ופניתי למקור. עשיתי דרינג-דרינג אחד לבית כנר, ודפנה ענתה לי. ביקשתי ממנה לדעת מתי חזרה מהדסה. ואיך היא מרגישה.

איזה הדסה ואיזה מכות! אני יודעת שכולם מספרים כל חודש על המכות שהולכות אצלנו בבית. זה נכון שלפני שש שנים דן היכה אותי, ואני היגשתי תלונה נגדו. אבל מאז עברו הרבה שנים, והוא אינו מכה אותי עוד. כל זה לא משנה לאנשים, והם ממשיכים לדבר. הנה, לפני יומיים, הלכתי לבקר חברה ונפלת על המדרגות של הדירה שלה. החליטו שדני היכה אותי שוב, ושאת מאושפזת."

זאת אומרת שהפעם האחרונה שהתלוננת במישטרה היתה לפני שש שנים?

כן! ואני רוצה להגיד לך שאפילו אם יהיו שוב מכות, אני לא אלך להתלונן במישטרה.

לא באוטובוס

הם הכירו זו את זו באוטובוס, הם התאהבו, היא נכנסה להריון והם התחתנו. אחר-כך הם היו קצת מאושרים, ופיתאום לא היתה בטן ולא גולד שום ילד, ובעז שרעבי החליט שאלן סתם סידרה אותו ושמעולם לא היתה בהריון, ואחר-כך הם רבו ועכשיו הם נפרדו. בעוד חודש יהיה גט. אלן שרעבי מספרת:

כשהכרתי את בועז, הוא ישן על שמיכה על הרצפה. כל החובות שעשיתי, ושעליהם כתבו בכל מקום, לא היו חובות שעשיתי מפני שרציתי לקנות לעצמי יהלומים ובגדים. פשוט עשיתי חובות כדי לקנות מיטה וארון ושולחן. לבועז לא היה כלום, מלבד הדירה הקטנה באפקה, שצריך להשקיע בה הון-עתק כדי להביא אותה למצב

אלן שרעבי

1400 דולר לחודש

של בית שאפשר לגור בו. בינתיים יש בה כיור סתום, פריז'ר מקולקל וטלפון מנותק. רק אחרי שנפרדנו, גיליתי שבועז הוא מאוד ממולח. הוא סידר הכל, ואני חתמתי על מיסמך שבו אני מתחייבת להחזיר את כל החובות המשותפים שלנו. 1400 דולר לחודש אני אצטרך לשלם במשך 10 חודשים! אני עובדת בייצוג אמנים ישראליים. יש לי גם חבר חדש, שהוא ההיפך הגמור מבועז. הוא איש-עסקים ישראלי, שגר רוב הזמן בלוס אנג'לס, והוא עוזר לי כעת לעמוד על הרגליים, למולי יש לי מישפחה נהדרת, העומדת מאחוריי ונותנת לי תמיכה חזקה מאוד.

מה שהכי מרגיז אותי זה הסיפור עם ההריון שלי, שבועז דאג להפיק, שלא היה ולא נברא. האמת היא שהייתי בהריון, אבל מהר מאוד הכנתי שחיי עם בועז הם לא בדיוק חיים כדי להביא ילד לעולם. הלכתי לרופא פרטי, ועשיתי הפלה מלאכותית. יש לי אישור עלי-כך. אחרי שסיפרתי לוועדה על חיי עם בועז, ועל המכות שהוא נתן לי בתקופת היותי בהריון, אישרה לי הוועדה לעשות הפלה.

בועז הוא זמר טוב, אבל זמר טוב זה לא כלום בשביל חיי-מישפחה. מוסר ההשכל: בנות צעירות, אף פעם אל תתחתני עם בחורים שאתם פוגשים באוטובוס!

גם למישחק יש גבול

נשים. נשים חייכו אליו, העריצו אותו, טילפנו אליו, ולפעמים הוא אפילו החזיר להן אהבה. כשהכל נגמר, כולם חשבו שהנה מוחמר עוזב את העיר הגדולה וחוזר לכפרו, לאשתו ולשלושת ילדיו, צלאח בן ה-9, זיאד בן ה-7 וחסן בן ה-5. והוא באמת חזר לשם, נישק את האשה ואת הילדים ואמר להם שהוא צריך לחזור לאזור המרכז, כי רק שם אנשים מקבלים תפקידים בסרטים.

מאז הוא יושב ליד הקופה של המיסערה בבאי בנמל ביפו. הוא הסתפר קצר-קצר, כדי שרק חלק מהמעריצות תכרנה אותו, כי הוא לא יכול לעמוד בלחץ של כולם.

דן בן-אמון נגב לי חצי מהסיפור, והוא עוד ישלם בשביל זה. בינתיים קחו לכם את החצי השני.

אני יודעת על הרבה מאוד נשים ובחורות צעירות שהלכו לראות את מאחורי הסורגים חמש פעמים. מפיקי-הסרט חשבו שזה מפני שהסרט הוא כלי-כר נפלא, ואפילו היה מועמד לפרס האוסקר. האמת היא שהנשים הלכו לראות שוב את החתיך של הסרט, מוחמד בכרי. הסרט באמת הצליח, הביא קיבל המון מחמאות, הקופות הכניסו כסף רב, אבל ההצלחה של העיר היתה רווקא מוחמר בכרי, שהלך ברחובות תל-אביב בתוך שבילים של חיוכי

מוחמד בכרי בקופאי

אי-אפשר לחייך לכולם -

ליילה בכרי
- כל הזמן

מישהו שאל אותו למה הוא לא עובד בתור מלצר, כי הרי ידוע שמלצרים מרוויחים הון מטיפים, ומוחמד אמר שיש גבול לכמה בן-אדם יכול לשחק. הוא בשום אופן לא יכול להביא את עצמו למצב של לחייך לכולם ולהגיש להם אוכל כדי שיהנו. חלק מהאנשים הוא כלי-כר לא סובל, שאפילו כשחקן הוא לא יכול להתייחס אליהם יפה.

רק אחרי העבודה הוא עוטה את המסכה של השחקן, ומדי ערב הוא משחק עם איזה אשה יפה. למה אני אומרת משחק? כי האהבה שלו נתונה כבר הרבה שנים לאשתו היפה, לילדה, המחכה לו בכפר או בבית-הוריה ביפו.

דבר המייסדים

סוכנים מרכסיסטיים

דוח סודי, שהודלף לידי עורכי העולם הבא, חושף פרשה מסעירה, שאירעה לפני חמישה חודשים. ראשית המעשה היתה כאשר אתיומי צנום ושיכור טבל בטעות במימי המזרקה שבכיכר מלכי ישראל בתל-אביב, ומשנתעשת

סוכן הקאנג'ה האתיופ (מימין) לפני הטבילה ואחריה

ויצא מן המים, נדהמו העובדים ושבים לגלות לפנייהם גנרל רוסי שמן עטור-מדליות ובעל תווי-פנים סלאביות. הדי הפרשה לא נעלמו מאזניו של סגן שר-החוץ, רוני מילוא, והוא מיהר להכניס את סוכני השב"ח (שירות ביטחון חרדי) בסוד העניינים. הללו גילו, אחרי חקירה מאומצת, כי בין העולים החדשים מאתיופיה הושטלו סוכני קאנג'ה צבועים שחור, מרוסיה הלבנה. סוכנים מרכסיסטיים אלה הם הגורם המסית נגד הטבילה, מחשש מן ייחשף ציבעם האמיתי. וזהו הסיבה לדרישתו של יו"ר המחלקה לעליה בסוכנות. חיים אהרון, להחדרת כוחות ממשטרה ושרותי-ביטחון למרכזי-הקליטה המאוכלסים באתיופים, אנו מחזקים את ידיו.

העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה

גליון מס' 12 • עורכים אלכס פז ובנצי לופו

אם לא תהיה ברירה אני ארד להוראה!

ריבקה בן-אליהו (תל-ברוך, שלישית מימין, 15 דולר בשקלים), החוששת מהרגלן של המורות לעבוד בתעריפים נמוכים בעבודות משפילות.

בהפגנת זונות מול מיששכב הכנסת, מחו הווי-נות על איומי מורות מפוטרות לרדת לזנות. "זהו תחרות לא הוגנת", מסרה לכתבנו.

מורות מפוטרות ממתינות ללקוחות

המישטרה עצרה מתפרעים, שהיכו עיתונאים בעפולה, ותגייס אותם לשורותיה.

התגלה נפט בכמות מסחרית

מאת נ' מרידור, כתבנו לענייני אנרגיה אתמול לפני הצהריים העלה אליהו רכביאש את מצעי החורף לכורים שבביתו, כאשר לפתע גילה בפנית הבוידס ג'ריקן (20 ליטר) מלא בנפט. בעיקבות זה עלו מניות חברת-הנפט בעש"ר ות אחוים, ושרה-אנרגיה, מר שחל, הודיע כי צפויה הוזלה במחירי-הנפט במאה הבאה.

המטה הארצי / אגף החקירות מחלקת חקירות ותביעות היחידה לאיתור נטורים
מבקשת את עזרת הציבור בחיפושיה אחרי הנעדרת **תיקווה יחידה** נראתה לאחרונה לפני שנה בדיוק בחברת המערך, ומאז הבחירות נעלמו עיקבותיה. מדברת שטויות והרבה ובעלת נטיה להתמסר בקלות. כל מי שיוודע פרטים על הימצאה מבקש להמתין 2000 שנה

עם "אל-על" אתה ממריא באמת

לאחר פירסום פרשת היילת אל-על, שהחביאה הירואין בי-מנות-מוזון לנוסעים - רבו הפו-נים לחברת אל-על. אמר לנו שר, מבכירי הטסים בארץ: "הרבה שנים אני טס באל-על. אבל זו הפעם הראשונה שהמי-ראתי באמת!"

הקרנת סרטי שואה בטלוויזיה - עבירה פלילית

כך טוענת מועצת יש"ע, שאינה מסתפקת בדרישה לאסור את סמל אש"ף בטלוויזיה - המהווה תעמולה מסוכנת - אלא אף להעמיד לדין את ראשי רשות-השידור, בעוון הצגת צלבייקרס במהלך הקרנת סרטי-שואה.

רצה את אשתו כדי להי-שאר מפרנס יחיד, ולא להיכלל ברשימת המפ-ורים.

יימשכו השידורים המיסיונריים!

מדרום-לבנון נמסר כי אין באפי-שרות ממשלת-לבנון להפסיק את שידוריה המיסיונריים של ישראל. עוד נמסר כי מאז החלו תושבי דרום-לבנון לקלוט את תוכניות-הדת מישראל, ובכללם מורשה, מבקשים שיעים רבים לטבול.

כותרות גנובות

אופטימיות בקרב קבלני המצבות, לנוכח תביעתו של השר שרון לפתוח במיבצע, שלום הירדן, לחיסול משרדי אש"ף בירדן.

במארוקו - הוענקה דרגת סמל לעיר רבט.

זעם רב במכוני-העיסוי, עקב כוונת שר-המיש-פטים להעביר את חוק "איסור פגישות".

האכסיומה של אגד: בין שתי נקודות עובר רק קו אחד - ביום!

מתגבשת הסכמה בין האוצר וההסתדרות לע-בור לשבוע אבטלה בן חמישה ימים.

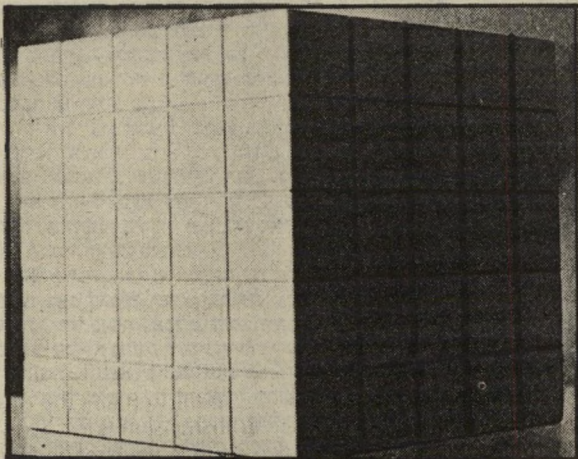
ברגע האחרון

מעריך של הרב כהנא התיז כתסידם על ח"כ מאיר כהן אבידוב.

קשיי נזילות בבנק-הזרע

בנק-הזרע, הבנק העומד עם הזמן, נקלע לאחרונה לקשיי נזילות חמורים. עקב מדיניות ניהול לקויה. מנהלי הבנק שמו את כל הביצים בסל אחד, וכעת, אחרי ההשמדה הטוטאלית של עורפי הביצים, נקלע הבנק לקשיי-נזילות קשים.

גזור ופתור

המוח היהודי עושה לנו פטנטים -

הלהיט שכבש את השוק!

קוביה הונגרית בצבע אחד!

מיסמך נדיר בליברלים

מיסמך יקר-ערך, החשוד כאמיתי, נחשף אמש בארכיון המיפלגה הליברלית. ככל הידוע זהו המיסמך היחיד שאינו מזויף, שנתגלה במיפלגה זו. המיסמך החשוד הועבר לבדיקת הפוליגרף, ואכן הסתבר שהוא אמיתי בהחלט. השר מודעי כבר הודיע שיכנס בדחיפות את פורום חבריו לדון בחרפה.

המיסמך המקורי שנמצא בכיסו של מודעי

העולם הבא - עיתון פרווה - נשד לעטיפת מוצרי בשר וחלב

הכל מוכן? שימי מאלט על השולחן!

משקה קל מאלט מרווה וטעים.

מאלט דל קלוריות.

מאלט משקה טבעי.

מאלט עולה מעט.

טל-ארוז !!!

מאלט-הטעם המדליק במחיר המצחיק.

215 שקל בלבד.

העולם הזה

האם

היא

תקח

את

העסקים

בידיים

?

גליה אלבין
בהלוויית
בעלה

